

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

*A Gentleman's
Courtesan
Novella*

His Brazen Tart

The Widows Four Book 2

Victoria Vale

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

ONUN YÜZSÜZ FAHİŞESİ (BİR CENTİLMEN
FAHİŞENİN ROMANI)

Dullar Dörtlüsü 2. Kitap

VICTORIA VALE

İÇİNDEKİLER

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13 Sonsöz](#)

[The Gentleman Courtesans](#)

[More by Victoria Vale Yazar](#)

[Hakkında](#)

BÖLÜM 1

Sir Piers Lovelace'ın sosyete balolarından daha çok nefret ettiği bir şey yoktu. Hayatı boyunca *le bon ton*'un sınırlarında yaşamış olduğundan, kalıcı bir sahnede yaşayan aktörlerin anlamsız ritüellerini en ön sıradan izliyordu. Lordlar ve leydiler pahalı kostümleri ve kibar kayıtsızlık maskeleriyle buradaydı. Bir balo salonunun sınırları içinde bile, kendilerinden aşağı gördükleri insanların bakışlarından uzakta, eğitilmiş evcil hayvanlar gibi performans sergiliyorlar ve ilgi odağı olma onuru için yarışıyorlardı.

Bir zamanlar onların unvanlarına ve statülerine imrenmiş, saygı ve onurun ve tüm bunları tamamlayacak mükemmel bir kadının kollarında olmasını arzulamıştı. Piers şampanya kadehine homurdanarak baktı, geçmiş yılların çocuğuna kızgındı. Hiçbir anlamı olmayan bir hayatı aptalca hayal eden çocuk. Eğer planları gerçekleşseydi, bu insanları akranları, hatta belki de arkadaşları olarak sayacaktı. Az önce izlediği, güzel ama boş kafalı karısının yanında duran ve sanki onun gevezelikleri yüzünden hızlı ve rahat bir ölüm diliyormuş gibi görünen zavallı piç gibi olabilirdi.

Piers dersini zor yoldan öğrenmiş bir adam olmuştu. yol.

Artık bu etkinliklere sadece işle ilgili konularda ya da İyi bir arkadaşının kandırmasıyla kendi kostümünü giydi. Siyah gece kıyafeti ve beyaz keten giysiler onun gerçek benliğini gizleyen zırhlarıydı. Bir zamanlar sosyete de umursamadan dolaşmış, kendisini kabul ettiklerine inanmıştı. Bu aptallığıyla kendini alay ve utanca maruz bırakmıştı.

Bir daha asla.

Tek bir amaç için buradaydı ve bunu hatırlamak Piers'in dikkatini çekti. Aklını başına toplayıp omuzlarını dikleştirerek düşüncelerini elindeki konuya geri döndürdü. Böyle suarelerden nefret etse de, bunların da bir faydası vardı. Bu gece işle ilgiliydi, zevkle değil, her ne kadar bu özel girişimin kendi payına düşen cinsel ödülleri olsa *da*.

Yakınlarda bir tanıdık gördü ve adama doğru ilerlemeye başladı. Dominick Burke de Piers gibi sosyete davetlerinde nadiren görülen biriydi ama katılmasının nedeni çok geçmeden anlaşıldı. Yanında geniş bir gülümseme ve aşık gözlerle Leydi Isabelle Grant duruyordu.

Nick'i kendisine gizli bir fahişе olarak hizmet etmesi için kiralayan gülünç derecede zengin bir varis.

Piers, *erkeklerin* zengin müşterileri memnun etmek ve onlara hizmet etmek için para aldığı gizli bir ajansla ilgili söylentileri duyduktan sonra merak etse de şüpheyle yaklaşmıştı. Elbette böyle bir şey sadık, düzgün İngiltere'de yapılmazdı, hele dedikoduların kol gezdiği ve ifşa olmanın bu işe bulaşan herkes için sosyal yıkım anlamına gelebileceği Londra'da hiç yapılmazdı. Gentleman Courtesans olarak bilinen ajans gizlilik içinde çalışsa da, arkadaşının hareketlerini ve alışkanlıklarını yakından takip etmek gerçeği ortaya çıkarmıştı. Nick yıllarca kumar sorunuyla boğuşmuş ve bu yüzden ailesinden dışlanarak kendi geçimini sağlamaya çalışmıştı. Piers arkadaşını her hafta düzenli olarak kâğıt masalarında para kaybederken buluyordu ama Nick şık yeni giysiler, bir fayton, bir çift ve daha birçok lüksü karşılayabiliyordu. Nick'in servetindeki bu değişimin, kolunda çeşitli kadınlarla görülmesiyle eşleştiği gerçeği olmasaydı, bu o kadar da ilgi çekici olmayabilirdi - zengin, deneyimli ve dünyevi kadınlar.

Bir kâğıt oyunu ve ortak bir sürahi konyak eşliğinde Piers, Nick'ten sırrını öğrenmeyi başarmış ve şüphelerinde haklı olduğunu kanıtlamıştı. Kendisinin paraya çok ihtiyacı olmamasına rağmen, Nick'i kendisini ajansın sahibiyle tanıştırmaya ikna etmişti. Açıkça bağıllık içermeyen bir anlaşmaya girme fikri Piers'in ilgisini çekmişti. Felaketle sonuçlanan bir eş bulma girişiminden sonra, hiç kimseyle evlenmemeye yemin etmişti. Birkaç metres ona rahatlama ve tekil dürtüleri için bir çıkış noktası sağlamıştı ama duyguların karmaşık dolaşıklığı her zaman ilişkilerini cırtlak bir şekilde durma noktasına getirmişti. Yatağını paylaştığı kadınlara ne verip ne vermeyeceği konusunda ne kadar dürüst olursa olsun, onların daha yumuşak duyguları her zaman işleri karmaşıktırılıyordu. Bu da Piers'i, bu tür ilişkileri olabildiğince zarafetle sonlandırmak gibi zor bir alanda gezinmek zorunda bırakılıyordu.

Giderek sinir bozucu bir hal almaya başlamıştı. Bir erkek daha fazlası için taleplerle karşılaşmadan nasıl bağımsız, fiziksel bir ilişki yaşayabilirdi? Orospuları kullanmaktan hoşlanmıyordu, çünkü kötü bir hastalığa yakalanıp yakalanmayacağını asla bilemezdi. Ama sadece fahişelerin pazarlığın kendilerine düşen kısmını yerine getireceklerine, ücretlerini kabul edeceklerine ve tohumlarını çarşafırlara döktükten sonra patronu kovacaklarına güvenilebilirdi.

Ya da Piers öyle sanıyordu. Artık kendini centilmen fahişelerin ve onları tutan kadınların gizli dünyasına kaptırdığına göre, daha iyi biliyordu. Altı ay boyunca, üç kez

Onu sadece tek bir şey için isteyen kadınlarla oyalayıcı ilişkiler. Karşılığında, giderek büyüyen servetine eklemek için düzenli meblağlar ve onları terk etmek için kıyafetlerini giydiğinde gözünü bile kırpmayan yatak arkadaşları aldı.

Bu gece dördüncü müşterisiyle tanışacaktı; mal sahibine çok özel bir nitelikler listesi vermiş olan dul bir kadınla. Anlaşıldığı kadarıyla Piers bunların hepsine uyuyordu ve bu da onun bu yeni sözleşmeyi dört gözle beklemesine neden oluyordu. Önceki müşterileri dünyeviydi ama evlilikleri dışında fazla deneyimleri yoktu, bu da onları kızarmış bakireler kadar masum yapıyordu. Ona tarif edilen hanımefendi ise farklı bir türdendi. Mükemmel bir fahişenin nitelikleri arasında 'baskın' ve 'hınzır' gibi sıfatlar bulunan bir kadına yapabileceklerini düşünmek Piers'in damarlarında bir kıvılcım çakmasına neden oldu.

Bayan Joan Durbin yakında onun ne kadar kötü olabileceğini öğrenecekti.

Piers yaklaşırken Nick çocuksu bir sırıtsıyla gülümsedi. Adam Piers'tan gece ile gündüz kadar farklıydı, tek ortak özellikleri kalabalıkta göze çarpmalarını sağlayan alışılmadık boylarıydı. Nick neşeli biriydi, her zaman gülümser ve genel olarak hayatla ilgili büyük şakalar yapardı. Piers'in gençlik çılgınlığına olan eğilimi yıllar önce hızlı ve acı verici bir şekilde ölmüş, onu soğukkanlı ve kasvetli bırakmıştı. Nadiren gülümserdi, çünkü gülümsemesi için hiçbir neden yoktu. Nick'in koyu kahverengi saçları, parlak yeşil gözleriyle tezat oluşturuyordu; bu iki özellik de gittiği her yerde kadınları peşinden sürüklüyordu. Piers'in annesi Nick'in doğuştan sahip olduğu beyaz-sarı saçları görünce çok şaşırmış, yaşlandıkça koyulaşmamasına daha da çok şaşırmıştı. O kadar soluk saçları, sadece birkaç ton daha koyu kaşları ve kirpikleriyle karanlıkta bile görülebilen bir fener gibiydi.

Piers yanında durup şampanya kadehini dudaklarına götürdüğünde Nick, "İşte buradasın," dedi. "Gelmeyeceğini düşünmeye başlamıştım."

Nick'in arkadaşı onları umursamadı, yakındaki bir tanıdığıyla konuşuyordu. Böylece Piers, kulak misafiri olacakları endişesine kapılmadan rahat bir sohbe daldı.

"Saçmalık," diye cevap verdi, ağzının kenarında bir sırıtma belirdi.

"Benimle birlikte olmak için yanıp tutuşan bir kadını asla yalnız bırakmam."

Nick Piers'a yüklü, yan bir bakış attı. "Anladığım kadarıyla Bayan Durbin henüz gelmedi. Bilseydiniz onu 'çaresiz' olarak tanımlamazdınız."

Piers dudaklarını bükerek balo salonuna baktı. "Hayır. Şimdiye kadar Bayan Durbin'in tarifine uyan birini görmedim."

Gentleman Courtesans ajansının kurucusu ve sahibi olan Benedict Sterling, genellikle beyefendiler ve yeni müşterileri arasındaki ilk buluşmaları ayarlardı. Ancak, Piers elinin tutulmasına ihtiyaç duymayacak kadar uzun süredir bu işin içindeydi. Sterling bu akşam için başka bir yere gideceğini söylediğinde, Piers ona tanıştırma işini kendisinin halledebileceğini söyledi. Bayan Joan Durbin'in ayrıntılı bir tarifini kafasında hazırlayarak, onu çabucak bulmayı ve gereğinden fazla oyalanmamak için hoşbeş faslını geçmeyi umarak baloya gelmişti.

Nick başını eğdi. "Şuradaki beyefendiler kümesini görüyor musun... sulu bir bifteğin etrafını saran köpek sürüsü gibi itip kakanları?"

Nick'in işaret ettiği erkek kalkanını bulan Piers kaşlarını çatı. "Elbette."

Bir dirsek kaburgalarına saplandı ve Nick eğilerek sesini alçalttı. "Sana bir tavsiye dostum. Ne zaman kendini Bayan Durbin'i ararken bulursan, etrafta utanmaz bir erkek sürüsü bul. Kaçınılmaz olarak onu onların arasında bulacaksın."

Piers'in kaşları bu açıklama karşısında daha da çatıldı. Bayan Joan Durbin sözleşme gereği ona karşı yükümlüydü ama zamanını başka erkeklerin ilgisini çekerek geçirmeyi tercih etmişti. Her zamanki müşterilerinden farklı bir kadınla karşı karşıya olduğu zaten yeterince açık değilse bile, bu gerçek daha da açık hale gelmişti.

"Anlıyorum," diye mırıldandı ve yer değiştiren adamların arasındaki boşlukta parlayan siyah saçları görünce gözlerini kıstı. Bunu geniş, beyaz bir gülümseme ve pürüzlü dudaklar izledi. Aynı hızla, yenilgiyle geri çekilen bir adamın bıraktığı boşluğu başka bir adamın doldurmasıyla manzara ondan çalındı.

Görünüşe göre, Bayan Durbin *tonlar* arasında popüler bir figürdü. Piers'in bunu bilmemesi şaşırtıcı değildi, çünkü son birkaç yıldır mümkün olduğunca sosyetenin uzak duruyordu.

"Affedersiniz," diye mırıldandı Piers. Önündeki manzarayı garip bir merak ve kızgınlık karışımıyla izlerken adımları yavaş ama amaçlıydı. Piers bekletilmekten hoşlanmıyordu ve çaresiz, zayıf çeneli züppeler denizinde yürümek zorunda kalmaktan daha da az hoşlanıyordu.

Kalabalığın kenarında oyalandı, boyu yeni bakıcısını kuşbakışı görmesini sağlıyordu. Parmakları bardağının sapını sıkıca kavrayan Piers dişlerini sıkı ve gördüğü manzara karşısında keskin bir nefes çekti

onu karşıladı. Bayan Durbin o güne kadar gördüğü en büyüleyici kadın olabiliirdi.

Uzaktan fark ettiği koyu renk saçları kristal avizelerin ışığında parılıyor, pürüzsüz, kaymaktaşı teniyle keskin bir tezat oluşturunuyordu. Kadının gözleri çivit mavisinin ürkütücü bir tonundaydı, koyu renk kirpiklerden oluşan ağır bir saçak ve onların üzerindeki kavisli siyah kaşlarla daha da ilgi çekici hale gelmişti. Allık yanaklarını ve ağzını güzelleştirmiş, üst dudağının kenarında bir güzellik izi belirmişti. Piers bu izin doğal olarak kendisine mi ait olduğunu, yoksa leydinin hizmetçisinin bir yama mı uyguladığını merak etti. Bunu yakında öğrenecekti. Kadının dar, büzüşmüş gül goncası ağzının kenarını yalayacağı, sonra da o noktanın kendisini tahrik ettiği köşeyi arayacağı düşüncesiyle kasıkları gerildi.

Kız onun bakışlarını yakaladı ve kışkırtıcı dudaklarını büzdü. Tek kaşı inkar edilemez bir meydan okumayla yukarı doğru kanatlanırken, itiraz etmeyi reddetti. Omuzlarını dikleştirmiş, göğüs dekoltesi her nefes alışında uygunsuz bir şekilde ortaya çıkarken, küçük seyircisinin sözünü kesmesi için ona adeta meydan okuyordu.

Kızın her özelliğini kataloglarken, uyarılma karşısında kızgınlığı azalmadı. Aslında, tam da ihtiyacı olan şeyin bir hız değişikliği olduğunu fark ettiğinde şehveti kabardı. Bayan Durbin'in baskın bir yatak arkadaşı talebi, onu itaatkâr bir doğaya sahip utangaç bir dul beklemeye yöneltmişti. Elbette müşterisinin istek ve ihtiyaçlarını doğru bir şekilde değerlendirmek için daha fazla zamana ihtiyacı olacaktı ama Piers gizli kulüplerde ve yasadışı partilerde kendisine burada ne sunulduğunu bilecek kadar zaman geçirmişti.

Bayan Durbin'in cüretkâr bakışlarına karşılık verirken dudaklarında beliren kendini beğenmiş gülümsemeye engel olamadı ve kendi sessiz meydan okumasını yaptı. Piers bunun gibi kadınlara çok aşinaydı; tehlikeyle flört eden ve kendisi gibi bir adamın karanlık ve hınzır kaprislerinin baş döndürücü heyecanını kovalayan kadınlara.

Yeni bakıcısı küçülen bir menekşe değildi, utangaç bir itaatkâr da değildi. O bir veletti; ondan ilk cezasını yeni hak etmiş bir velet. Parametreleri kabul ettiği anda, Bayan Durbin'e küstahlığıyla neler kazanacağını gösterecekti.

Onu yalnız yakalamak için sabırsızlanıyordu.

JOAN, Sir Piers Lovelace'ı gelir gelmez kalabalığın arasından hemen seçmişti. Bay Sterling'in yeni sevgilisini ayrıntılı bir şekilde tarif etmiş olması da buna yardımcı olmuştu. Böylesine uzun boylu ve beyaz-sarı saçlarıyla odadaki tüm gözleri üzerine çeken bir adama her gün rastlanmıyordu.

Bilerek uzak durmuş, yüz yüze gelmeden önce onu gözlemleme şansı istemişti.

Üç yıldır dul olan Joan, bir hevesle bir fahişe tutmaya karar vermişti. Yatağını ısıtması için bir erkeğe para ödemeye kesinlikle *ihtiyacı olmasa* da - bu akşam onun ilgisini çekmek için yaygara koparan zavallı aptalların da gösterdiği gibi- geleneksel ilişkilerden sıkılmıştı. Piç kocasının ayak parmaklarını kaldırmasından sonra bir dizi sevgili gelip gitmişti ama Joan bir çeşit kaşıntı hissetmeye başlamıştı... daha fazlasını arzuluyordu. İlk başlarda arzuladığı şeyin adını koyamamıştı, tek bildiği birlikte olduğu şımarık lordların bu arzusunu yerine getiremeyeceğiydi. Ona karşı fazla hevesli ve tutkuluydular, ona okşanacak ve yaltaklanacak güzel bir bebek gibi davranıyorlardı. Kocasına ona bir yük ve sıkıntı olarak davrandığından, takdir edildiğini hissetmek ilk başta güzel olsa da, Joan istediği şeyin bu olmadığını fark etti. Yumuşak elleri ve zayıf çeneleri olan erkeklerin onu çiçekli konuşmalar ve centilmenlik gösterileriyle baştan çıkarmaya çalışmasının heyecan verici bir yanı yoktu.

Joan, toplum içine yeni çıkmış genç bir kızken, mükemmel prensten başka bir şey istememişti. Henüz dünya işlerinde tecrübesi olmayan birinin kuruntulu hayallerinin kurbanı olmuştu. Annesinin eğitimi ve *tonun* daraltıcı kuralları onu bundan daha fazlasını arzulamaması gerektiğine inandırmıştı. Çok yüksek sesle gülmek, çok geniş gülümsemek ya da ağırbaşlı bir mırıltıdan daha yüksek bir sesle konuşmak onun için uygun değildi. Bu nedenle, tutku ve çılgınlık arzulaması da yanlıştı.

Joan her şeyi doğru yapmıştı. Bir servet ve statü uğruna evlenmiş ve bunun sonucunda beş uzun, bunaltıcı yıl boyunca mutsuz olmuştu.

Her nasılsa, korkunç evliliği bile o aptalca romantizm ve aşk hayallerini yok etmemişti. Yas kıyafetlerini *çıkarması* uygun hale geldiğinde, ikinci bir evliliğin ilkinin acı tadını silebileceğini umarak kendini sosyal hayatın içine attı. Gregory Durbin ona bir servetin yanı sıra, her geçen yıl servetine servet katan birçok mal varlığı bırakmıştı. Para ya da güvenlik için evlenmeye ihtiyacı olmadığından, Joan ikinci evliliğini aşk için yapmaya karar vermişti.

Dul olmanın onu daha sığ, daha az arzu edilen bir evlilik olasılığı havuzuna soktuğu, en kötü yollarla eve götürülmüştü. Aşık olduğunu düşündüğü talibi Joan'ı reddetmiş ve onu kızgın bırakmıştı,

hayal kırıklığına uğramış ve bıkkındı. Kırılan kalbini sağlığına kavuşturduktan sonra Joan hayata yeni bir bakış açısı ve istediğini yapma kararlılığıyla yaklaşmıştı.

Kurallara uymak ona hiçbir şey kazandırmamıştı, o halde kurallara uymasına ne gerek vardı?

Joan artık heyecan peşindeydi. Akşamlarını salonlarda ve oyun cehennemlerinde geçiriyor, skandallarla ün salmış insanlarla takılıyordu. Açık elbiseler giyiyordu çünkü annesi ve kocası onu bir rahibe gibi örtmek için ellerinden geleni yapmışlardı. İsteddiği zaman sevgililerini yatağına alıyordu, çünkü Gregory yatak arkadaşı olarak ne yazık ki eksikti ve Joan cinsel ilişkiden gerçekten zevk almanın ne olduğunu öğrenmek istiyordu.

Ve bir süre mutlu olmuştu. Artık çevresindeki erkeklerin sunabilecekleri şeylere karşı ilgisizdi. Bu ilgisizlik onu Centilmen Fahişelerin varlığını araştırmaya yöneltmişti. Böyle bir ajansın varlığına dair söylentiler birkaç yıldır Londra'da dolaşıyordu ama Joan bir tanıdığı ona kartlarından birini teklif edene kadar bunlara inanmamıştı. Leydi Banbury, sevgilisiyle geçirdiği zamanlara dair sürükleyici hikâyelerle doluydu. Organizasyon gizlilik içinde çalışıyordu ve bir kadının sahibiyle tanışmasının tek yolu Londra'daki bir elbise mağazasında belirli bir kartvizit ibraz etmesiydi.

Joan ikinci bir evlilik fikrinden henüz vazgeçmediği için kartı ilk başta kullanmamıştı. Bunun yerine kartı en yakın arkadaşlarından biri olan dul Leydi Miranda Hughes'a vermişti. Bir yıl sonra Miranda yeniden evlenmiş ve Joan'ın derhal geri aldığı kartviziti artık kullanmayacaktı. Yine de, Joan'ın hatırlamasına kadar aylarca yazı masasındaki bir kitabın içinde saklı kaldı.

Karta tekrar rastlamak Joan'ın ilgisini uzun zamandır hiçbir şeyin çekmediği kadar çekmişti. Kontrolü elinde tutan kişi olma fikri, yani çok özel niteliklerden oluşan bir listeye dayanarak bir sevgili seçme fikri onu heyecanlandırmıştı. Sör Piers Lovelace, onları eşleştiren mal sahibinin övgü dolu sözlerini yerine getirirse, arzuladığı o zor duygu onun olabilirdi.

Joan şu ana kadar gerektiği gibi etkilenmişti. Kendisinden güç ve incelik istemişti ve Sör Piers çok az bir çabayla her ikisini de yansıtıyordu. Güçlü vücudu, mükemmel bir şekilde dikilmiş ceket ve pantolonuyla mükemmel bir şekilde gösteriliyordu. Adam bir Korintlînin formuna sahipti ama kalabalığın içinde sinsi bir kedinin zarafetiyle ilerliyordu. Yüzü düpedüz melek gibiydi - köşeli hatlardan oluşuyordu ve keskin, düz bir bıçakla kesilmişti.

burun. Ağzı sert ama güzel şekilliydi, üst dudağında bir yay ve alt dudağında hoş bir kıvrım vardı. Bu mesafeden göz rengini kestirememesi ilgisini çekmişti ve Joan kendini, adam nihayet yaklaştığında ne keşfedeceğini merak ederken buldu.

Yelpazesini kızarmış yüzüne doğru sallayan Joan, dikkatini çekmeye çalışan adamlara yarım kulak verdi. Sör Piers'in varlığından haberdar değilmiş gibi davranmak onu eğlendiriyordu ama şimdi onu keşfettiğine göre, göz ucuyla bakışlarını kaçırmadan edemiyordu. Yaklaşmaya başlamıştı, Joan'ın nabzının atmasına ve içinin sıcaklıkla dolmasına neden oluyordu.

Fiziksel olarak istediği her şeye sahipti; iyi bir başlangıç olduğu kesindi. Etrafında toplanan küçük kalabalığın eteklerinde oyalanırken, Joan omurgasında bir şeylerin damladığını hissetti. Heyecan verici ve biraz da sinir bozucu bir şey. Sör Piers'in ona bakışı, kaşlarını aşağıya çekmesi ve dudaklarını sıkıca büzüştürüşü onu geriyordu.

İsteddiği şey buydu -dengesiz olma ve bir sonraki adımda ne olacağını bilememe hissi. Sör Piers'in ne yapacağı belli olmayan biri olduğunu anlamak için onu tanımasına gerek yoktu. Joan şu anda onun kendisi hakkındaki ilk izleniminin ne olması gerektiğini kestirmekte zorlanıyordu. Çünkü mutlaka kendisine bir eşkâl verilmişti ve onu tanıdığı gibi onu da tanımıştı. Joan ilk başta adamın gözlerinde -rengi hâlâ belirsiz olan- bir cazibe parıltısı fark ettiğini düşündü. Ama adamın çenesinin ve ağzının yapısı, kendisi başka erkeklerin ilgisini çekerken adamın bekletilmekten rahatsız olabileceğini gösteriyordu.

Joan meydan okurcasına çenesini kaldırdı ve bu konuda bir şeyler yapması için ona meydan okudu. Kontratı imzalamıştı ama kendi imzasının altındaki sayfada kendi imzasını görene kadar... onun ihtiyaçlarına uygun olduğuna karar verene kadar nihai değildi. Eğer bu ilk testi geçemezse, Joan doğru kararı verdiğini anlayacaktı.

Bakışlarını ondan ayırdı ve en yakınındaki beyefendiye parlak bir gülümseme fırlattı. Adam sessizleşip beklentiyle bakınca Joan yelpazesini kapattı ve çapkın bir hareketle adamın koluna vurdu.

"Ne kadar da zekisiniz lordum," diye cıvıldadı kirpiklerini kırıştıtararak.

Tahmin edilebileceği gibi, adını tamamen unuttuğu lord onun ilgisi karşısında parladı. Adamın yanakları karardı ve kadın onun bayılacağından korktu. Dudakları hava almak isteyen bir balık gibi açılıp kapandı ve

kelimeler arıyor gibiydi. Görünüşe göre, onun kendisini kabul etmesini beklemiyordu ve şimdi kabul ettiği için ne yapacağını şaşırmıştı.

Lord, daha derinden gelen başka bir sesin araya girmesiyle ağzını kapattı. "Bayan Durbin, bir sonraki dans için müsait olup olmadığınızı merak ediyordum?"

Joan, Sör Piers'in ruhani ama bir o kadar da şahin yüzüne bakarken omurgası kaskatı kesildi. Şimdiye kadar gördüğü en soluk mavi tonundaki gözlere bakarken bir nefes göğsünde takıldı ve orada kaldı. Gözlerindeki delici yoğunluk olmasa, saçlarının parlaklığı ve sadece biraz daha koyu olan kaşları tarafından silikleştirilebilirlerdi. Daha koyu mavi prizmalar mum ışığında kendilerini belli ediyor, boyut ve entrika katıyordu. Şimdi bir uçurumun kenarı gibi iri ve korkutucu bir şekilde ona doğru yaklaştığında, Joan çenesinde en azından bir günlük soluk kirli sakalı seçebiliyordu.

Şimdi konuşmakta zorlanan oydu, çünkü bakışları ona bir rica gibi görünen şeyin aslında bir emir olduğunu söylüyordu. Sör Piers gözlerini kısarak ona elini uzattı. Herkesin bakışları üzerine çevrilince Joan'ın uzatılan eli kabul etmekten başka çaresi kalmadı.

Ama sonra, avucunu gergin, sinirli bir ön kolun üzerinde bulduğunda, Joan asla reddetmeyeceğini kendi kendine itiraf etti. Sör Piers Lovelace tam da onun istediği türden bir adamdı.

"Size Joan diyebilir miyim?" Piers, Bayan Durbin'i dans pistine doğru götürürken sordu. Birazdan yapacakları konuşma için bir valsın yakın arkadaşlığını tercih ederdi ama orkestra bir kotilyonun ilk nakaratını çalmıştı.

Kadının eldivenli eli Piers'in ön kolunun üzerindeydi ve Piers cevap beklerken ona bir bakış attı. Kızın gözleri başka bir yerdeydi ama Piers bu açıdan kızın ince boynunun eğimini ve korsajının dekoltesinin çerçevelediği dolgun göğüslerinin kabarıklığını merak uyandırıcı bir şekilde görebiliyordu. Elbisenin tasarımı ve vücuda oturuşunun, kadının muhtemelen uygun bir iç çamaşırı giymediği anlamına geldiğini fark ettiğinde kaşları çatıldı.

"Neden yapmamanız gerektiğini anlamıyorum," diye cevap verdi, sesi hafif ve havalıydı, adamın bakışlarından kaçınmaya devam ederken.

Piers ustalıkla kolunu onun elinden kurtardı ve elini yakaladı. Ani ama zarif bir dönüşle onu döndürdü, sonra da elini bırakmadan önünde eğildi. Kızın gözleri iri iri açılıp dudakları yumuşak, ürkek bir solukla aralanırken memnuniyet ortasına kadar yükseldi. Joan tam zamanında toparlanıp onun selamına reveransla karşılık verdi.

"O zaman bana Piers diyeceksin," dedi.

Birbirlerinin etrafında dönmeye başladıklarında dudakları alaycı bir gülümsemeye dönüştü, müziğin ritmini buldular ve ilk adımlara hazırlandılar. "Yapayım mı?"

Küçük fındırdek şimdiden onunla dalga geçmeye başlamıştı; ama Piers onu gördüğü andan itibaren böyle bir şey yapacağından şüphelenmişti.

"Ödüllendirilmek istiyorsan ödüllendirileceksin," diye mırıldanarak onu diğer dansçılarla birlikte adım atmaya yönlendirdi.

"Peki ya ödüllerle ilgilenmiyorsam?"

Bu kadının onun bakıcısı olma potansiyeli, şımarık ağzından çıkan her kelimeyle kendini daha da belirginleştirdiğinden, kadının esprisi damarlarında bir başka hızlı nabız attı. Piers itaat etmekten hoşlanıyordu ama bir kadına boyun eğdirmek için çalıştırılmanın da söylenecek bir yanı vardı. İtiraf edebilirdi ki

Müşteriler arasında sıkılmıştı ve meydan okuyan bir velet tam da sıkıcılığı kıracak bir şeydi.

"O zaman cezalandırılmayı bekleyebilirsin," diye fısıldadı.

Kadın dans ederek ondan uzaklaştı ama Piers bakışlarını ondan hiç ayırmadı. Genç bir adamken, kendisi için hayal ettiği büyük hayata hazırlanmak için yıllarını çeşitli balo salonu danslarını öğrenerek geçirmişti. Derslerini iyi bir şekilde kullanmak için nadiren fırsat bulmasına rağmen, en azından partnerinin görüş alanından çıkmasına izin vermeden adımları uygulayabilecek kadar yetenekliydi.

Joan ona geri döndüğünde artık gülümsemiyordu ama safir gözlerinden hâlâ eğlenceli bir ışıltı yayılıyordu. "Peki bu cezalar neleri içeriyor?"

"Bunu daha sonra keşfetmen için yeterince zamanın olacak," diye azarladı. "Şimdilik, belirli angajman kurallarına karar vermeliyiz. Bunu yapmadan asla bir anlamaya başlamam."

"Anlıyorum."

"Bay Sterling istekleriniz konusunda oldukça açıktı. Bana benim mizacımda birini istediğinizi söyledi. Hınzır ve hükmedici... Tam olarak bu kelimeleri kullanmamış mıydınız?"

Adam onu bir gezinti için yanına çekmeden önce bir omzunu kaldırdı. "Sanırım öyleydiler."

"O zaman öncelikle bu şartnameyi yerine getirmeye niyetli olduğumu söylememe izin verin. Benim olduğum bir şey varsa, Joan, o da kötülüktür."

Kadının içinden bir ürperti geçtiğini hissetti; kızın görüldüğü kadar soğuk olmadığının kanıtı. Sırtının alt kısmındaki tutuşunu sıkılaştırarak başını eğdi ve sesini alçalttı. "Yapman gereken tek şey bana sınırlarını bildirmek."

"Benim... benim sınırlarım mı?" diye kekeledi, ona bakarken yanağı adamın dudaklarına değiyordu.

Piers ona kurtça bir gülümseme sundu. "Senin... şahsına yapmaktan kaçınmamı isteyebileceğin şeyler. Aksini belirtmediğiniz sürece bu sınırlara uyacağım."

Dans onları tekrar ayırdı ve Piers onu hazırlıksız yakaladığını görmekten memnun oldu. Güzeldi. Tek başına olmaktan nefret ederdi.

Geri döndüğünde daha sakın görünüyordu. "Çok fazla sınırim olduğunu sanmıyorum," dedi. "Henüz hoşlanmadığım bir şeyle karşılaşmadım."

Piers'in zihni Joan'a yapmak istediği tüm skandal yaratacak pis şeylerle doldu. Yatağındaki kadın korkusuz ve maceraperest olduğunda olasılıklar sonsuzdu. Joan'ın elleri ve ayakları bağı olarak domaldığı, en mahrem yerlerinin tüm gizli nişlerinin ve oluklarının ortaya çıktığı ve davetkâr olduğu düşüncesi taşaklarını sıktı.

Sikeyim.

"O halde bir sınır keşfettiğinizde beni bilgilendireceksiniz, anlaştık mı?"

"Anlaştık."

"Bir kelime düşünmen gerekecek," diye ekledi. "Her ne yapıyorsam durmamı istediğinde söyleyeceğin bir kelime. Eylem sırasında... kulağa yersiz gelmeli."

Piers neredeyse 'sikişmek' diyecekti ama tam zamanında nerede olduğunu ve yalnız olmadıklarını hatırladı. İlk buluşmalarının herkesin önünde gerçekleşmesi kimin fikriydi? Etrafında yüzlerce kişi varken böyle şeyler konuşmanın belli bir heyecanı olsa da, Piers şu anda bunu bir sıkıntı olarak görüyordu.

"Hemen şimdi bir tane bulmamı ister misin?" Joan sordu, sesi de en az kendisi kadar sinirli çıkıyordu.

Kadının sinirlenmesi Piers'i daha da cesaretlendirdi ve ona sııttı. "Bunu düşünmek için biraz zaman ayırabilirsin, ama bir sonraki buluşmamızda söz vermeni isteyeceğim."

Joan'ın burun delikleri alevlendi ve tekrar ondan uzaklaşmadan önce inci gibi yanaklarında ikiz kırmızı lekeler belirdi. Son figürler için yüz yüze geldiklerinde, kendini toparlama konusunda takdire şayan bir iş çıkarmıştı.

"Maaş alan biri için son derece küstahsınız-" "Ve *sen*, kendini düz hissetme tehlikesinde olan biri için çok yüzsüzsün.

"Elimi arkasına dayadım."

Piers onun boğazından çıkan boğuk protesto sesine neredeyse gülecekti ama kendini tutmayı başardı. Kadının saf öfke dolu bakışı neredeyse onu uçurumun kenarına getiriyordu.

"Ne düşündüğünü biliyorum," dedi adam, kız kendini toparlayamadan. "O sözleşmeyi imzalamakla doğru kararı verip vermediğini merak ediyorsun."

Joan konuşmadı ama kalkık kaşları ona hedeften çok da uzaklaşmadığını söylüyordu.

Piers o gece ikinci kez ona doğru eğildi ve parfümünün kokusunu aldı; dilini boynunun kenarında gezdirmek istemesine neden olan şekerli bir kokuydu bu. "Ama Bay Sterling'e özel bir şey aramak için geldiğin çok açık. Dürüst olmak gerekirse, şu halinize bir bakın... Bir parmak şıklatmanızla herhangi bir erkeğe sahip olabilirsiniz. Ama sen herhangi bir erkeği istemiyorsun, değil mi Joan?"

Başını salladı ve zayıf bir "Hayır" demeyi başardı.

"Eğer ikimiz de yanlış bir eşleşme yapıldığını kabul edersek, sözleşme geçersiz ve hükümsüzdür. Şimdi bana hayır derssen seni anlaştıktan kurtarırım ama ... evet derssen kibrimin hak edilmiş olduğunu kanıtlarım. Sana verebileceğim zevkin benzerini asla tatmayacaksın."

Dans sona ererken Piers onun elini tuttu ve önünde eğildi. Joan küçücük boyuyla ona baktı, dudakları keskin, alçak nefeslerle ayrılmıştı. Sanki adam sözleriyle ona bir büyü yapmış gibi transa geçmiş gibiydi. Onu nasıl tuzağa düşüreceğini en başından beri biliyordu. Joan Durbin gibi bir kadının, sosyetedeki erkeklerin yarısı düzenli olarak bunları sunarken, yaltaklanmaya ya da yumuşak sözlerle kandırılmaya ihtiyacı yoktu.

Görünüşe göre stratejisi işe yaramıştı, çünkü Joan gözlerini kırıştırdı ve kısık bir sesle "Evet" diye fısıldadı.

Piers onun elini kaldırıp parmak eklemlerini öptü ve yarım saniye daha fazla durdu. "Mükemmel. Yarın benden ilk buluşmamız için talimatları içeren bir mesaj bekle. Onları harfiyen uygulayacaksın, yoksa ..."

Topuklarının üzerinde döndü ve onu dans pistinin kenarında ayakta bıraktı. Piers onun ateşli bakışlarını sırtında hissetti ve "ya da "nın ne anlama geldiğini anlamaya çalışırken kafasındaki çarkların çığınca döndüğünü hayal etti.

Piers, kızın kendisine meydan okuması için dua etti, böylece bunu en iyi şekilde gösterebilecekti.

JOAN kucağındaki örnekleyiciden başını kaldırdı, iğne tutan eli uyluğuna dayanmıştı. Üç çift göz endişe ve merakla ona bakıyordu. En sevdiği arkadaşları arasında düzenlenen çay ve iğne oyası seansına ev sahipliği yapma sırası ondaydı, ancak bu konuda berbat bir iş çıkarmıştı. Alışlagelmiş çay ve şekerlemeleri hazırlamıştı ama sohbetler hızlı espriler ve kahkaha tufanları arasında geçip giderken korkunç bir eşlikçiydi.

"Bugün çok sessizsiniz," dedi Leydi Mary Caulfield, kremalı çöreği dudaklarından birkaç santim uzakta tutarken. Soluk yeşil gözleri, gevşek sarı buklelerin çevrelediği melek gibi bir yüze yerleşmişti.

"Hasta mısınız?" diye sordu Bayan Maud Portemaine, ince ve sade yüzünü burnuna taktığı yuvarlak gözlükler daha da belirginleştiriyordu. Kestane rengi saçları ensesinde sert bir düğümle toplanmıştı ve dudaklarının kenarları kısıtılmıştı. Sert bir mürebbiyeye benzemeyen mizacı nedeniyle çoğu zaman beş otuz yaşından daha yaşlı görünüyordu.

"Elbette hayır," diye cevap verdi Joan, sesine gerçekte hissetmediği bir hava katarak. "Sadece biraz yorgunum, hepsi bu. Fenimore'un balosu sabah ikiye kadar bitmedi ve arabam beni eve getirmek için sokaklardaki izdihamın arasından ilerlediğinde saat neredeyse dört olmuştu."

"Eee?" diye dürttü Bayan Miranda Thornton, sıkı sıkıya bağlı oldukları grubun dördüncü üyesi. "Bize bundan bahsetmeyecek misin?"

Aralarında Centilmen Fahişelerin varlığını araştıran ilk kişi Miranda olmuştu. Bir ev partisi sırasında kısa süreli bir ilişki olarak düşünülen şey tamamen başka bir şeye dönüşmüştü. Miranda aynı zamanda içlerinde yeniden evlenen ilk kişi olma özelliğine de sahipti. Roger Thornton bir yıldan biraz fazla bir süredir onun kocasıydı. Birlikteliklerinin meyvesi Miranda'nın ayaklarının dibindeki küçük beşikte yatıyordu; sarı ve beyaz kundakların arasından minicik, yuvarlak bir yüz onlara bakıyordu. Malcolm yaklaşık dört aylıktı; Roger'ın ilk, Miranda'nın ise ikinci çocuğuydu. Kızı Ursula ilk evliliği sırasında doğmuştu.

Arkadaşı yeni bir anneye özgü bir şekilde parlıyordu; teni pürüzsüz ve parlak, kumral saçları ve kahverengi gözleri parlak ve zengindi.

"Oh," diye mırıldandı Joan, küçük, buzlu bir pastaya uzanırken. "Oldukça güzeldi. Süslemeler çok-"

"Süslemeleri asın," diye araya girdi Mary, ağzı çörekle doluydu. "Fahişen hakkında bir şeyler duymak istiyoruz!"

Maud, "Senin fahişen hakkında bir şeyler duymak istiyorlar," diye homurdanarak örnekleyicisine iğnesiyle sert bir darbe indirdi.

Dördü arasında en pratik olanı Maud'du. Joan, Mary ve Miranda bir erkek fahişe tutmanın zevkleri ve romantizmi üzerine kafa yorarken, Maud onlara bu işin ne kadar ahlaksızca olduğunu ya da bir kadının bu işe bulaştığı duyulursa ne kadar kolay mahvolabileceğini hatırlatmaktan hiç vazgeçmemişti.

"Tabii ki var," diye cıvıladı Mary eteklerindeki kırıntıları temizlerken. "Başkalarının kaçamaklarını duymak bir süre için yaşayabileceğim tek heyecan biçimi."

Onun bu açıklaması Joan'ın yüreğini ağzına getirdi. Mary hala genç bir kadındı.

-Hayatının geri kalanında kendini bir rafa koymak için fazla sevimli ve tatlıydı. Yine de Mary'nin yapmayı planladığı şey tam olarak buydu. Joan ve diğerlerinin aksine, onun evliliği bir aşk evliliği idi ve kocasının ölümü yıkıcı olmuştu. Rodingham Kontu gideli neredeyse Joan'ın kocası kadar uzun zaman olmasına rağmen Mary hâlâ yarı yas içindeydi.

Miranda, Joan'ın bakışlarıyla karşılaştı ve aynı düşünceyi paylaşıyor gibiydiler. Ancak Mary'ye hayatına devam etmesini öneren son kişi, arkadaşlarının gözyaşlarına boğulmasına neden olmuştu. Joan, Miranda ve Maud, Mary hazır olduğunu gösterene kadar ya da en azından o kasvetli lavanta ve gri elbiseleri giymeyi bırakana kadar bu konuyu bir daha açmamaya karar vermişlerdi.

Tüm gözler, nereden başlayacağını düşünürken sandalyesinde kayan Joan'a çevrildi. Davranışları arkadaşlarına tuhaf geliyor olmalıydı, çünkü Joan içlerinde en şamatacı ve cüretkâr olanıydı. Çalışma çantası, çıplak erkekler, skandal pozlarda kucaklaşan çiftler, mahrem yerleri yapraklar ve çiçeklerle arsızca gizlenmiş yaramaz örneklerle doluydu. Bu iğne oyası seanslarını sık sık, Miranda ve Mary'nin zevkine ve Maud'un dehşetine rağmen, son maskaralıklarını anlatarak geçirirdi.

Ancak Joan kendini Sör Piers Lovelace konusunda konuşmaya isteksiz buldu. Belki de bunun nedeni henüz bu adam hakkında ne düşüneceğini bilmemesiydi.

Joan kendini sofistike, deneyimli ve erkeklerin yanında kendini idare edebilecek kapasitede biri olarak görüyordu. Ama Piers daha önce tanıştığı hiçbir erkeğe benzemiyordu. Joan'ın içinde tuhaf bir his uyandıran şey sadece onunla konuşma şekli ya da cezalandırma tehditleri değildi. Piers'ta daha yakından incelenmesi gereken başka bir şey daha vardı... onun yanında daha fazla zaman geçirene kadar tanımlayamayacağı bir şey.

"Anlatacak pek bir şey yok," diye sözünü kesti. "Konuşmamız kısa sürdü ve yakında ilk kez özel olarak görüşeceğiz."

Bu buluşmanın tam olarak ne zaman ve nerede gerçekleşeceğini bilmemek canını sıkıyordu ama Piers onu gergin tutmaktan zevk alıyor gibiydi. Kesin olan bir şey vardı ki, Joan onun her fırsatta kendisine meydan okumasını bekleyebilirdi. Of

Elbette bu tam da onun istediği şeydi. Yine de alışması biraz zaman alacaktı.

"Ne kadar az olduğu umurumda değil," diye karşı çıktı Miranda. "Yavaş konuşun ve ayrıntılara yer verin."

Mary sessiz bir onaylamayla başını sallarken, Maud gözlerini devirdi ve sessizce onaylamayarak başını salladı.

"Şey," diye başladı Joan. "Oldukça yakışıklı... şaşırtıcı derecede yakışıklı. Oldukça uzun boylu, gerçi çoğu insan benimle kıyaslanır. Vücudu ilahi bir şekilde geniş, atletik ama *çok* hantal değil. Giysilerindeki terzilik, çıplak halinin de oldukça hoş olacağını düşündürdü bana."

"Ooohh," diye nefes aldı Mary dudağını ısırarak. "Kulağa harika geliyor."

Joan, Piers'i ilk kez uzaktan gördüğünü, sonra yaklaştığında onun o solgun, delici gözleriyle irkildiğini hatırlayınca görüşü odaklanamaz hale geldi.

"Rengi oldukça benzersiz," diye devam etti. "Saçları parlak sarı, neredeyse beyaz."

Miranda burnunu kırıştırdı. "Gri mi?"

"Hayır, ondan daha sıcak, beyaz altın gibi. Mavi gözleri var ama benimkilerden çok daha açık renk. Gerçekten, melek gibi görünüyor."

Mary sandalyesinde daha dik oturdu, çöreği tabağında unutmuştu. "Durun... Baronet Sir Piers Lovelace'tan bahsediyor olamazsınız?"

Joan kaşlarını çatı. "Evet, bu o. Ama nasıl..."

"Hayatım, herkes onun kim olduğunu biliyor," diye ısrar etti Mary. "Bozulan nişan skandalını duymadığınıza inanamıyorum. Gerçi ... bu yıllar önceydi ve siz hala Bay Durbin ile evli olacaktınız."

Bu, Joan'ın Piers ve onun sahip olabileceği ün hakkında neden bilgisiz olduğunu açıklıyordu. Gregory evlilikleri boyunca ondan çeşitli taleplerde bulunmuş ve kocasını kırmadan bunları karşılamaya çalışmak Joan'ı kendi işleriyle meşgul etmişti. O zamanlar sosyeteye dahil olması, şimdi sahip olduğu özgürlükle kıyaslanamazdı.

"Ne oldu?" Miranda dürttü.

"Sör Piers soyunun üçüncü baronetidir," diye yanıtladı Mary. "Büyükbabası bu unvanı birkaç on yıl önce satın almış. Elbette bazı çevrelerde baronetlik, ortak kan ve doğum lekesini silecek kadar eski değil. Çoğunlukla dışlandılar, ancak birkaç bağlantı ikinci baronete bir miktar nüfuz sağladı. Sir Piers oldukça popüler oldu."

bir süre için. Babası onun Oxford'a girmesini sağladı ve orada düklerin, kontların ve benzerlerinin oğullarıyla bağlantı kurdu."

Joan sandalyesinde öne doğru oturdu, Mary'nin anlattıkları ilgisini çekmişti. O zamanın standartlarına göre Piers rahmetli kocasına çok benziyordu. Gregory bir sosyal tırmanıcı ve fırsatçı olarak aşağılanmıştı, bu yüzden toplumun üst tabakalarına girebilmek için Joan'ın karısı olmasına güvenmişti. Bu her zaman etkili bir taktik olmamıştı, bu yüzden Joan kenarda durmanın ve kendisini sadece işe yarayabileceği ya da bir gösteri sunabileceği zaman kabul eden bir dünyaya bakmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordu.

"Ne oldu?" diye sordu. "Kiminle nişanlıydı?" "Leydi Lysandra Claremont."

Şaşkın bir sessizlik çöktü üzerlerine ve Maud bile içine çekildi, sert yüz hatlarını yumuşatan bir şok ifadesiyle.

"Dükün kızı mı?" Miranda gözlerini kocaman açarak haykırdı.

"Aynen öyle," dedi Mary. "Sör Piers onun erkek kardeşiyle üniversitede arkadaş olmuş ve ikisi bir akşam yemeğinde tanışmışlar. Yaklaşık bir yıl boyunca kararlılıkla onun peşinden gitti. Kur yapmaları sezonun konuşmasıydı ve Dük'ün kızının sıradan bir baronetin oğluyla evlenmeye tenezzül edip etmeyeceği üzerine bahis kitaplarında binlerce pound bahis oynandığına dair söylentiler duydum."

"Zavallı adam için bir kâbus gibi görünüyor," diye düşündü Maud, sivri çenesini elinin üzerine dayayarak. "Ton genellikle acımasız ve hoşgörüsüzdür. Bu kadar çok kişi tarafından incelenmeye dayanabileceğimi sanmıyorum."

Mary omuz silkerek, "Her şeyi olduğu gibi kabul ediyor gibiydi," dedi. "Konuşmalar Sör Piers'ı rahatsız ettiyse de bunu hiç belli etmedi."

"Sanırım bir şeyler ters gitti," diye araya girdi Miranda. "Söz konusu hanımefendi şu anda evli ve iki çocuğu var... ama Sör Piers ile *değil*."

Joan, Dük'ün kızının Hardwick Markisi'yle gösterişli bir Aziz George töreniyle evlendiğini hatırladı. Ayrıca Gregory'nin bu törene davet edilmek için elinden geleni yaptığını ama reddedildiğini de hatırlıyordu. Doğal olarak Joan, Gregory'nin tüm başarısızlıklarında olduğu gibi bunun da suçunu üstlenmişti.

"Kimse ne olduğundan tam olarak emin değil," diye yanıtladı Mary. "Bir gün Sör Piers ona kur yapıyordu, ertesi gün ise Hardwick'le evlenmesi için ilanlar okunuyordu. İkili evlendikten ve balayı için şehri terk ettikten sonra bile Londra aylarca dedikodularla çalkalandı. Sör Piers tüm

ama sosyeteden kayboldu ve nadiren görülüyor. Seninle bir baloda buluşmayı kabul etmesine şaşırdım, Joan."

"Bunun onun fikri olduğundan emin değilim," dedi Joan. "Onunla ne zaman ve nerede buluşacağımı bana söyleyen mal sahibiydi."

"Şimdiye kadar onun hakkında ne düşünüyorsun?" Miranda sordu.

Joan kendine biraz zaman kazandırmak için ağzına bir kek daha tıktırdı. Piers hakkında ne düşündüğünden kendisi de emin değilken böyle bir soruya nasıl cevap verebilirdi ki? Mary'nin açıklamaları ona pek bir şey katmamıştı. Hissettiklerinin çoğu şehvetle ilgiliydi ve genellikle bu tür konuları arkadaşlarıyla konuşmaktan çekinmezken, Joan bu sefer isteksizdi. Belki de birliktelikleri çok yeniydi ya da belki de önünde uzanan gizemler suçluydu.

Joan kekini birkaç yudum çayla mideye indirdikten sonra gülümseyerek arkadaşlarının bakışlarına karşılık verdi. "Bence mükemmel bir fahişe olacak. Birbirimizle daha fazla vakit geçirdikten sonra daha fazla bilgi vermeyi umuyorum."

Mary ona daha fazla baskı yapmak ister gibi bakıyordu ama tam o sırada bebek bir miyavlamayla uyandı ve dört hanımın da dikkatini çekti. Küçük Malcolm beşiğinden kaldırılıp etrafta dolaştırılırken nefes nefese iç çekişlere ve miyavlamalara daldılar - parlak gözlü ve pembe yanaklı.

Fahişesiyle ilgili olarak onun temas kurmasını beklemekten başka yapabileceği bir şey yoktu. Gözlerindeki sıcaklığı ve sözlerinin ardındaki çeliği hatırlayan Joan, vaat ettiği zevkin etkisiyle içinin ısındığını hissetti.

Piers yemek odasının kapısı akşamki misafirini içeri almak için açıldığında ayakta durdu. Uşak, Joan'ı görmek için kenara çekildiğinde beklentisi onu kaskatı kıldı. Bu sabah Joan'ın konağına talimatlar göndermişti; kısa ama kesin ifadelerle yazılmıştı. Tıpkı balo gecesini onu test ettiği gibi, Piers da çekici Joan Durbin'in nelerden oluştuğunu öğrenecekti.

Gecenin her ayrıntısı tam olarak onun istediği şekilde düzenlenmişti. Ona ulaşmadan önce bilerek iki gün geçmesine izin vermiş, kızın gergin olmasını ve ne sakladığını merak etmesini istemişti.

Onu ilk gördüğünde memnun oldu, çünkü verdiği talimatlara uymuş gibi görünüyordu. Öncelikle, tam zamanında gelmişti - tam dokuz buçukta. Dahası, Piers'in notunda belirttiği gibi sade ve zevkli beyaz bir elbise giymişti. Saçları ensesinde basit bir düğümle toplanmıştı; tanıştıkları gece taktığı özenli saç modelinden çok farklıydı bu. Joan'ın yüzünde kozmetik yoktu, ama üst dudağını süsleyen mürekkepli nokta hâlâ duruyordu. Piers bu manzara karşısında bir kaşını kaldırdı. Doğal bir gelişme mi, yoksa küçük bir isyan mı? Bunu yakında öğrenecekti.

Piers onu karşılamak için odayı geçti, uşağa keskin bir bakış atması hizmetkârın ortalıktan kaybolması için yeterli oldu. Çalışanlarına mesafelerini korumaları emredilmişti ve akşam yemeği kendi kendilerine servis yapabilecekleri şekilde ayarlanmıştı.

"İyi akşamlar," dedi başıyla selam vererek. "Zamanında geldiğiniz için teşekkür ederim." Joan'ın çilek pembesi dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrılırken ona buyurgan, eldivenli bir el uzattı. "Uğursuz sözlerinizden sonra itaatsizlik etmeye cesaret edemezdim.

ceza vaatleri."

Piers onun elini kabul etti, parmaklarını sıkıca kavrayarak bu gece onun oyununu oynadığını hatırlattı. "Çok akıllıca. Gel... Aşçı bu akşam bizim için en iyi yemeklerinden bazılarını hazırladı."

Joan onun kendisini masanın başındaki koltuğun soluna doğru yönlendirmesine izin verdi. Otururken omuzlarından narin, püsküllü bir şal kaydı. Piers

Kendi sandalyesini çekerken durdu, bakışları kadının ortaya çıkardığı ete takılınca bir an için sersemleyerek hareketsiz kaldı.

Elbise, göğsünü gizleyen şalıyla yeterince sade görünse de, Joan'ın kıyafetiyle ilgili emirlerinin bir kısmına uyduğu, bir kısmını ise göz ardı ettiği artık çok açıktı. Beyaz giymişti ama korsajın kesimi Joan'ın omuzlarını ve uygunsuz miktarda göğsünü ortaya çıkarıyordu. Aslında o kadar uygunsuzdu ki, Piers yakasındaki minik, pembe yarım ay çıkıntılarını seçebildi.

Azı dişlerini birbirine geçirdi ve boynunun arkası kızardı. Meme uçları tamamen açıkta değildi, ama adamın sikinin pantolonunun içinde seğirmesine yetecek kadar görünüyordu. Yaralanmaya ek olarak, küçük fingirdek kesinlikle meme uçlarını pürüzlendirmiş, onları göze çarpan pembe çiçeklere dönüştürmüştü.

"Çok... güzel görünüyorsun," dedi sıkılmış dişlerinin arasından.

Joan gülümsedi ve ellerini kucağında kavuşturdu, bu hareket göğüslerini yukarı doğru itti ve birbirine daha sıkı kenetledi. "Teşekkür ederim. Fark etmenize sevindim."

Piers kendini kontrol etmekte zorlanırken aralarında ağır bir sessizlik geçti. Onu cezalandırmak için henüz çok erkendi ama bu küçük hareketiyle bunu kesinlikle hak etmişti. Onu sandalyesinden çekip dizlerinin üzerine oturtmak yerine bekleyecek ve kendisini ne kadar zorlayabileceğini görecekti. Joan sadece yaramaz mıydı... yoksa Piers'in şüphelendiği kadar küstah mıydı? Onu şimdi cezalandırırsa, bunu asla öğrenemeyecekti.

Piers, Joan'ın göğsünün müstehcen görüntüsünü fark etmemiş gibi yaparak dirseğinin dibindeki gümüş kovadan bir şişe şeri aldı. "Şarap?" diye sordu, Joan'ın kabul etmesini beklemeden şişeyi doldurmaya başladı. "İstedğin kadar içebilirsin."

Joan bir yudum aldı ve sonra parlayan dudaklarını yaladı. "Bu da ne... ne kadar içebileceğimi belirleyen keyfi kurallar yok mu?"

Kadının meme uçlarını gördüğünde içini kaplayan sıcaklık yüzünü de kaplamaya başlamıştı. Adamın dişlerini gıcırdatarak ona baktığını duyması onu şaşırtmazdı, her nasılsa kızın cesareti karşısında hem şaşırmış hem de şaşırmamıştı.

Masanın altına sakladığı küçük sandığı düşününce yüzüne kolayca bir gülümseme geldi - yakında çok aşına olacaktı. Kadının yemlemesi karşısında onu sakın tutan da bu bilgiydi.

"Neyi içip içmeyeceğiniz size kalmış," diye cevap verdi bir elini küçümseyici bir şekilde sallayarak. "Ben başka konularla ilgilenmeyi tercih ederim. Mesela senden düşünmeni istediğim güvenli kelime gibi. Bunu benimle paylaşmaya hazır mısınız?"

"Elma," dedi Piers masanın üzerine dağılmış tabaklardan ikisine de servis yaparken. "Yeterince basit görünüyor ve sizin deyiminizle ... *eylem* sırasında kesinlikle yersiz."

"Apple, öyle."

Piers tabaklarını koyun eti, kızarmış sülün ve bir dizi patates ve sebzeyle doldururken sessizliğe gömüldüler. Başkalarının yanındayken yemeğe karşı ilgisizmiş gibi davranan kadınlarla uğraşmaya alışkındı ama Joan ona kimsenin fikrini umursamıyormuş gibi geldi. Çatalını ve bıçağını kaldırıp yemeğine iştahla saldırarak onu haklı çıkardı, ısırtıklar arasında boğazından küçük zevk sesleri çıkıyordu.

Piers bir süre Joan'ı izlemekle yetindi ve aralarında oluşacak beklentiye izin verdi. Joan'ın her küçük hareketi Piers'in dikkatini, her nefes alışında, iç çekisinde ya da sandalyesinde hafifçe kayışında kıpırdayan göğüslerine çekiyordu. Piers, Joan'ın bir gecelik ve bir sürmelik rujdan başka bir şey giymeden çiğnediği tüm kuralları düşünürken yemeğinin tadını bile zor alıyordu. Ona mütevazı giyinmesini ve uygun iç çamaşırları giymesini söylemişti. İkisini de yapmamıştı. Ona sataşmaması konusunda uyarılmıştı ama adamın gözlerini göğsünden zorlukla ayırabildiğini ve bundan büyük bir zevk alıyor gibi görüldüğünü fark etmiş olmalıydı.

Masanın altında, Piers gülünç bir şekilde sertleşmişti, ancak uyarılma durumunun onun ahlaksız gösterisiyle pek ilgisi yoktu. Nabzının hızlanmasına ve kanının ısınmasına neden olan şey, ona bunu nasıl ödeteceğine dair sayısız düşünceydi.

"Bay Sterling bana dul olduğunuzu söyledi," dedi hafif bir konuşma yapmaya çalışarak. Hiç değilse Joan'ın yemeğini bitirmesine izin verilmeliydi. Ona tahammül edebilmek için yemeğin verdiği güce ihtiyacı olacaktı. "Kaç yıldır evliydiniz?"

"Beş," diye cevap verdi Joan sülünün narin ısırtıkları arasında. "Bay Durbin gideli üç yıl oldu."

"Başınız sağ olsun."

Piers dikkat etmemiş olsaydı, Joan'ın peçetesinin arkasına gizlediği alaycı homurtuyu kaçırabilirdi.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı. "Eğer dulluk durumumu hassasiyetlerimi düşündüğünüz için sorduysanız, içinizi rahatlatabilirim. Bir süredir masum ve genç kızlara özgü duygularımdan arınmış durumdayım. Kollarınızda bayılırım diye endişelenmenize gerek yok. Bay Durbin yatağıma giren ilk kişi olabilir ama kesinlikle sonuncu olmayacak ve başka türlü sizin gibi bir fahişeyi istemezdim."

Piers onun açıklamasını sindirirken dişleri çatalının dişlerini sıyırdı. Tavrı her zamanki gibi cesur ve amansızdı ama yine de yüzeyin altında bir şeyler seziyordu. Joan'ın söylediği kadar kendinden emin olmadığını gösteren bir şey.

"Anlıyorum," diye mırıldandı, kadehindeki şarabı döndürerek. "Yani kendini deneyimli bir kadın olarak mı görüyorsun?"

Joan çatalını bir kenara bıraktı ve kollarını masanın üzerinde kavuşturarak göğüslerini büyüleyici bir resimle çerçeveledi. "Doğal olarak."

"Göreceğiz," diye alay etti, onu iğnelemekten kendini alamayarak. "Geçmişteki sevgililerimin çoğu, onları kendi eşsiz eğilimlerimle tanıştıran kadar kendilerini sizin gibi dünyevi sanıyorlardı. Çok geçmeden gerçek zevk ve kendileri hakkında henüz öğrenmeleri gereken pek çok şey olduğunu fark ettiler. Size her şeyi kelimelerle açıklayabilirim, ancak her zaman bir eylem adamı olduğum için göstermeyi tercih ederim. Yani... eğer o anda öğrenme fikri sizi korkutmuyorsa?"

Söylenecek en doğru şey buydu. Omurgasını dikleştirip onun bakışlarını üzerinde tutarken Joan'ın gözlerinde meydan okuma kıvılcımları çaktı ve kendi sözsüz meydan okumasını yaptı. "Meydan okumayı memnuniyetle karşılıyorum."

"Güzel. Tek basit kuralımı anladın mı? Daha önce yeterince açıklayabildim mi?"

Alaycı bir kahkaha attı ve çatalıyla bir şalgam sapladı. "İyi bir kız gibi itaat et, yoksa cezalandırılacağım."

"Tabii?" diye ısrar etti, onun kuralın en önemli kısmını anladığını bilmek istiyordu. Kontrolün büyük kısmını onun ellerine veren kısmı.

"Hoşuma gitmeyen bir şey yapmadığınız sürece, bu durumda özel sözümü söyleyeceğim."

"Hangisi?"

"Elma."

"Çok iyi."

Joan masanın üzerine doğru eğildi, gözleri safir karasıydı ve mum ışığında parlıyordu. "Etkilenmediğimi itiraf etmeliyim, Piers. İlk görüşmemizde ilgi çekici bulduğum bazı sözler vermiştin. Ancak şu ana kadar yaptığın tek şey uyarmak, tehdit etmek ve emirler vermek oldu. İddia ettiğin kadar kötü biri olmadığını düşünmeye başlıyorum. Belki de güvenim ve ilk yatırdığım para yanlış yere gitmiştir."

Piers'in bıçağı metalik bir çılgılla tabağını sıyırırken, kızın sataşması tam da istediği yere denk geldi. Gururu. Parmakları mutfak aletlerini sıkıca kavradı ve kulaklarında ısrarlı bir uğultu başladı. Tüm kasları gerildi ve omurgası öfke ve kararlılıktan oluşan sert bir kirişe dönüştü.

Kontrolünün yıpranmış ipleri tamamen koptu ve Piers kendini dizginlemeyi düşünmeden ayağa kalktı.

Nezaketi bir kenara bırak. Joan yemeğini bitirecek kadar uzun süre uslu durmazsa, adamın vereceği cezayı hak etmiş olacaktı.

"Yemeğini bitirdin," dedi masanın etrafında dönüp sandalyesinin kollarından tutarak.

Adam sandalyeyi masadan uzaklaştırıp yüzünü ona dönecek şekilde çevirdiğinde Joan irkilerek bir nefes verdi. Burnunun ucu Joan'inkine değene kadar eğildi ve Joan'ın gözlerini çevreleyen koyu sürmenin belli belirsiz çizgisini görebildi. Başka bir ihlal daha. Kirpikleri o kadar doğal bir şekilde koyu renkti ki, bu kadar yaklaşıp kadar kozmetik lekeleri fark etmemişti. Gözlerinin daha parlak ve büyük görünmesini sağlayan bu etkinin hoş olduğunu kabul etmek zorundaydı. Yine de bir kuralı daha çiğnemişti ve bunun için küstah ağzıyla birlikte cezalandırılacaktı.

"Sözünü unutma," diye son bir kez uyardıktan sonra, oynaması için tutulmuş olduğu role tamamen girmesine izin verdi.

Eğer Joan onun kötü ve hükmedici olmasını istiyorsa, o zaman ona tam da bunu verecekti... şu andan başlayarak. Joan şaşkın bir sessizlikle ona baktı, gözleri yuvarlak ve dikkatliydi, dudakları nefes alış verişlerini hızlandırmak için ayrılmıştı. Piers onun ayaklarının dibinde diz çöktü ve masanın altından sandığını alırken bakışlarını ondan ayırmadı. Cinsel pratiklerinin aletlerini genellikle yatak odasında saklardı ama onları elinin altında tutma ihtiyacı hissetmişti. Piers bundan memnundu, bu sefer onu üst kata çıkarmak için sabrı olup olmayacağından emin değildi.

Sandığı karıştırırken Joan'ın meraklı bakışlarını üzerinde hissetti ve bir avuç dolusu ipek bağla dışarı çıktı. Onları masanın üzerine koyarak, gözleriyle aynı tonda bir tane seçti ve onun arkasında daire çizdi. Onunkini aldı

iki elini omuzlarına koyarak çıplak tenini hissetmeye çalıştı. Elleri omuzlarının ince yamaçlarında devasa ve canavarca görüne kadar onun ne kadar küçük olduğunu fark etmemişti. Vücudu kıvrımlarla doluydu ama boyu bir metreden biraz fazlaydı ve ayağa kalktığına başının tepesi adamın göğsünün ortasına geliyordu.

İpeğin bir göğsün üzerine dökülüşünü takip ederken midesi yadsınamaz bir açlıkla sıkıştı, kumaş solgun, dolgun küreyi mükemmel bir şekilde tamamlıyordu. İpeği kadının teni boyunca takip etti ve hafif bir okşayışın ardından tüylerinin diken diken oluşunu izledi.

Piers dayanamayıp diğer göğsünü de avucunun içine aldı ve başparmağı ile işaret parmağı arasındaki sertleşmiş meme ucunu almadan önce hafifçe sıkı. Kadın inledi, sırtını kamburlaştırdı ve göğsünü Piers'in avucuna yaklaştırdı.

"Şimdi, şimdi," diye mırıldandı, elini çekmesi Joan'ın sinirli bir şekilde oflamasıyla sonuçlandığında. "Yaramaz kızlar hak ettiklerini alana kadar zevk almayı hak etmezler."

Aniden kadının üst kollarını tuttu ve çekerek sandalyede dimdik oturmasını sağladı. Ardından her iki kolunu da koltuğunun arkasına doladı, elleri bileklerine uzandı ve onları ustalıkla birbirine bağladı. Bu role girmek ona kendini daha kontrollü hissettirdi. İşini yaparken elleri sabit ve hareketleri çevikti.

Kızın kurtulamayacağından emin olmak için düğümünü test eden Piers, daha sonra biri altın diğeri siyah iki bağ daha aldı. Bir dizinin üzerine çöktü, ince ayak bileğini kavradı ve sandalyenin ayağına dayadı. Daha sonra bunu diğer ayak bileğiyle tekrarlardı, ta ki her iki bacağı da etekleri baldırlarının etrafında gergin olacak şekilde açılana ve kadın onun merhametine kalana kadar.

Piers, Joan'ın gözlerinde belirsizlik ya da korku görmediğinden emin olacak kadar durakladı. Çenesini kaldırıp ona baktı, belli ki geri adım atmaya ya da davranışı için özür dilemeye hazır değildi. Zaten bunu yapmasını da beklemiyordu.

Çenesini nazik ama sıkı bir şekilde kavradı ve ona uzun uzun bakmasına izin verdi. Nabızı köprücük kemiğinin çukurunda zonklıyor, başparmağını dudaklarının kenarında gezdirirken hafif bir titreme geçiriyordu içinden. Kadının nefesi adamın teninde hızla dolaşüyor ve adamın içinde bir farkındalık ürpertisi yaratıyordu. Bu ağız günah işlemek için yaratılmıştı, dolgun, biçimli ve onun merhametine kalmıştı. Sonunda merakını yenerek başparmağının ucunu dudaklarına bastırdı.

üst dudağının üstündeki siyah noktaya dayadı ve yanağına doğru sürükledi. Memnuniyetle, güzellik lekesi yerinden kıpırdamadı ve yüzünün kompozisyonunda doğal bir noktalama işareti olduğunu kanıtladı.

Merakı tatmin olmuştu, devam etti. Piers parmak uçlarını kadının korsajına geçirip kumaşı kaburgalarına kadar indirerek çektiğinde Joan irkildi. Göğüsleri serbest kaldı, gözyaşı damlası şeklinde ve şişmiş, meme uçları minik tepelere doğru gerilmişti. Sonra eteklerini avuçladı ve beline kadar çekti, gergin baldırları, yumuşak kalçaları ve içinde pembe etin en ufak bir ipucu görünen ipeksi, siyah bukleleri ortaya çıkardı. Düşündüğü gibi, kadının giydiği tek iç çamaşırı bir çift çoraptı; beyaz, kenarları dantelli ve gök mavisi jartiyerlerle bağlanmıştı.

Ereksiyonu zonkluyor, parmak uçlarından biri uyluğunun iç kısmında gezinirken sikinin ucu arzuyla ıslanıyordu. Keskin bir nefes aldı, sonra içini çekti, başının geriye düşmesine izin verdi ve uyluklarının tepesine yaklaşırken gözleri kapandı. Piers en çok dokunmak istediği yerin hemen yakınında durdu - çünkü *onun* da en çok istediği şeyin bu olduğunu biliyordu. Küçük yaramaz fahişesi henüz ondan daha fazlasını hak etmemişti.

Adam geri çekilip sandalyesine döndüğünde başını kaldırdı ve gözleri fal taşı gibi açıldı. Adam peçetesini alıp havaya kaldırdıktan sonra tekrar kucağına koyarken kadın şaşkınlıkla ona baktı. Kadının yüzündeki kuşkulu ifade karşısında kahkahalarla kükrelemek için büyük bir disiplin gerekiyordu.

"Ne halt ediyorsun sen?" diye tersledi adam çatalını eline alırken.

Piers yüzüne yavaşça bir sırıtış yayılmasına izin verdi. "Neden, Joan... Yemeğini bitirdiğini söyledim. *Bitirdiğimi* hiç söylemedim."

Joan, Piers hiçbir şey olmamış gibi yemeğine devam ederken şaşkın, ağzı açık bir sessizlik içinde izledi. Sanki masasında yarı çıplak bir kadın yokmuş gibi. Sanki onu sandalyeye bağlamadan önce tüm mahrem yerlerini açığa çıkarmamış gibi. İpek bağların gücünü test etmek için kıvrandı. Kumaş bağışlayıcı olsa da düğümler acımasızdı, bileklerini ve ayak bileklerini tutsak ediyordu. Joan o anda hiçbir şey söyleyemediği için Piers'a baktı ve şimdi boyundan büyük bir işe kalkışıp kalkışmadığını anlamaya çalıştı.

Kuşkusuz Piers'in birkaç kuralını bilerek çiğnemişti; bunun bir nedeni Piers'in onu nasıl cezalandırmak istediğini öğrenmek istemesiydi, ama aynı zamanda bir yanı kendisine emir verilmesinden hoşlanmıyordu. Bu, önce ailesinin, sonra da kocasının baskıcı yönetimi altında yaşamış olan yanıydı. Zengin bir dul olmak onu böyle bir baskıdan kurtarmıştı ve Joan bir başkasının onun üzerinde tekrar böyle bir kontrol kurmasına izin verme fikrinden bile tiksiniyordu.

Öyleyse neden yeni cariyesinin ona bu şekilde davranmasına izin veriyordu? Adam ona bakmıyordu bile; gözlerini yere indirmiş, yüzünü sakinleştirmiş, bir porsiyon koyun eti daha alıyordu. Joan'ın omurgası öfkeyle kabardı ve dili ona haddini bildirme isteğiyle yandı. Yine de kelimeler ağzından çıkmadı. Bunun yerine Joan vücudunda gezinen çeşitli şaşırtıcı hislerin envanterini çıkardı. Karnını ısıtan öfke ve utancın yanı sıra, meme uçlarının sertleşmesine ve amının derinliklerinin nabzının atmasına neden olan başka hisler de vardı. Entrika ve merak. Açlık ve özlem. Arzu ve ihtiyaç. Uyarılma, o kadar güçlüydü ki onu boğuyordu.

Bu *hoşuna* gitmişti, Joan bir an için netleştiğini fark etti. Piers'ın ayağa fırladığı, alnındaki damarın zonkladığı ve dudaklarının o sert, acımasız çizgiye sıkıştığı anda heyecan verici bir şey vardı. Joan'ın onu çok fazla zorladığı anda Piers'in üzerinde anlık bir değişim meydana gelmiş, Joan'ın bacaklarını sulandıran türden bir adam ortaya çıkmıştı.

Şimdiye kadar adını koyamadığı başka bir duygu daha ortaya çıktı ve Joan bunu yakaladı, bundan zevk aldı. Güç. Onu bu noktaya iten *kendisiydi*. Kendini tutamayana kadar onu baştan çıkarmıştı. Ama belki de yeterince ileri gitmemişti. Piers onu sandalyeye bağlayıp merhametine bıraktığında, Joan onun bu durumdan faydalanmasını beklemişti. Görünüşe göre kanıtlayacak bir şeyi olan tek kişi o değildi. Sör Piers Lovelace belli ki dikkatli bir kontrol adamıydı.

Joan'ın yaramaz doğası onu tekrar o heyecan verici sınıra doğru itmek için ne gerektiğini merak etmesine neden oldu.

Sırtını kamburlaştırırken ağır bir iç çekti, göğüslerini bilerek dışa ve yukarı doğru itti, bakışlarını Piers'in sert yüzünden hiç ayırmadı. Piers dikkatini yemek tabağına vermeye devam etse de Joan gözlerinin hafifçe ona doğru kaydığını fark etti. Sırıttı, nefes nefese bir ses daha çıkardı ve başının sandalyesinin arkasına düşmesine izin verdi.

"Bütün sevgililerini böyle mi eğlendiriyorsun?" diye sordu. "Kimsenin sana fahişelik yapman için para ödemeye razı olması şaşırtıcı."

Joan onun bakışlarındaki ani sıcaklığı hissetti. Adamın bakışlarının yoğunluğundan teni kızarmış ve içinde oluşan sıcaklık artmıştı. Adamın bakışlarını yavaş ve metodik bir şekilde üzerinde gezdirdiğini hayal etmek için ona bakmasına gerek yoktu. Adamın bakışlarının çıplak göğüslerinin üzerinden geçtiğini, sonra da baldırlarının açıkta kalan vadisine indiğini fark edince tüyleri diken diken oldu. Kalçaları ipeksi bağların tutuşuna karşı titredi.

Piers'in onu görmezden gelmeye devam etmek niyetinde olduğu anlaşılınca Joan tekrar denedi.

"Bu çok etkili bir taktik mi ... bir kadını sözlerle ve tehditlerle kızdırmak, sonra da gereğini yapmamak?"

Joan başını kaldırdığında Piers'in doğrudan gözlerinin içine baktığını, çenesinin çiğnerken çalıştığını gördü. Patlamaya hazır bir yanardağa benziyordu ve Joan nefessiz bir bekleyişin kıyısında durdu. Adam öfkeli olduğunda muhteşem oluyordu, tıpkı ilahiyat fakültesinde severek okuduğu Yunan efsanelerindeki tanrılar gibi.

"Söyleyecek bir şeyin yok mu?" diye dürttü, dudaklarını şakacı bir ifadeyle büzerek. "Sanırım beni tehdit etmenin yollarını tükettiniz. Hiç şaşırmam-"

"Tanrı aşkına, kadın, hiç gevezelik etmeyi bırakmaz mısın?" diye kükreyerek bıçağını ve çatalını masaya öyle bir vurdu ki, kendi yemek takımını şangırdadı. Kadehlerin ucundaki alevler titriyor, Piers ellerini yüzeye bastırıp ayağa kalkarken tahta Piers'in ağırlığının altında inliyordu.

Joan sevinçten ve hafif bir tedirginlikten titredi. Yine de bu, güvenli sözcüğünü söylemesi için yeterli değildi. Hissettiği tedirginlik korkudan değil, bu gecenin daha önce benzeri görülmemiş doğasından kaynaklanıyordu. Önceki sevgililerinden o kadar sıkılmıştı ki, heyecanı ve güçlü beklentilerin baş döndürücü telaşını tanımak istiyordu. Joan onun meydan okuyan bakışlarına karşılık verirken, kendini tamamen o ana bıraktı.

"Sadece ben uyurken," diye karşılık verdi. "Neredeyse uyuyacağım, çünkü sen buna devam etmeyeceksin!"

Piers onu şaşırtarak başını geriye attı ve güldü. Kalın ve boğuk bir sesteki bu, kadının kalbine bir arzu sarsıntısı daha gönderdi.

"Ah, hayatım," diye mırıldandı. Yavaş adımlarla ona yaklaştı, bir eliyle kravatının düğümünü çözdü. "O ağzını nasıl meşgul edeceğimi çok iyi biliyorum."

Adam elbisesinin düğmelerini çözerken Joan'ın dudaklarından kesik bir cevap döküldü, pantolonunun paçası düşerek gömleğinin kumaşını iten kalın, uzun bir çıkıntıyı ortaya çıkardı. Joan'ın bacakları, ketenin üzerine yayılmış yuvarlak, ıslak leke karşısında titredi ve adamın sık kafasının şişkin çıkıntısını ortaya çıkardı. Adamın elleri gömleği yukarı doğru çekerken, kadın dikkatini adamın pantolonunun açıklığında tuttu.

Joan'ın kanalı havanın etrafında kenetlenmişti, özlem onu yiyip bitiriyordu. Piers'in güçlü, uzun parmaklı elleri, açık sarı tüylerden oluşan düzgünce kesilmiş bir yuvadan çıkan muhteşem organı çerçeveliyordu. Daha önce hiç bu kadar bakımlı bir erkek görmemişti, kısaltılmış saçlar ona ağır taşakların engelsiz bir görüntüsünü sağlıyordu.

Kendini kavradı ve onun üzerinde yükselirken okşadı. Ereksiyonunun görünmesi dışında hâlâ tamamen giyinik olması onun daha erotik bir görüntüsünü ortaya çıkarıyordu. Joan, her geçen saniye daha da ıslanan amının kıvrımlarına serin havanın fısıldamasıyla ürperdi. Adamın arzusunun kanıtlarını daha önce görmemiş olsaydı, uyarılmaya ne kadar muhtaç olduğu utanç verici olurdu. Oynadıkları bu oyundan etkilenen tek kişi o değildi. O zorlamaktan hoşlanıyordu ama Piers'in kışkırtılmaktan hoşlandığı açıktı. Şimdi bunu ona ödecekti.

Joan, adamın parmakları gevşek düğümün etrafına dolandığında saçlarıyla ilgili talimatlarının nedenini anladı. Adam başını sert bir şekilde geriye atıp diğer eliyle sikinin ucunu dudaklarının arasına yerleştirirken Joan'ın nefesi kesildi.

"Aç," diye emretti, gözleri sert ve buzul gibi parlıyordu. Joan yavaşça dudaklarını ayırırken kalbi çarpıyor ve kanı hızlanıyordu, ama bundan fazlasını yapmadı. Eğer onun kendisini memnun etmesini istiyorsa, bunu talep etmesi gerekecekti.

Piers onu memnun etmekten mutlu görünüyordu. "Bana dilini göster."

Adamın tuzlu tadı duyularını istila ederken, bir eli aleti iterken tabanında daireler çiziyordu. Dili ereksiyonun alt tarafını törpüledi ve kalın bir damar kalp atışlarının nabzıyla dalgalandı. Adam gözlerini onunkilere kilitlemiş, uyarılara karşı hiçbir tepki göstermiyordu. Joan, adam geri çekilirken dilinin ucunu adamın başına değdirdi, sonra da yarığa daldırdı. Homurdandı ve tohumunun tuzlu tadı Joan'ın paletini kapladı. Boynu ağrıyana kadar saçlarını sıkıca tuttu ve kalçalarını ritmik bir şekilde sallayarak sikinin dilinin üzerinde kaymasını sağladı. Göğsü sert nefeslerle kabardı ve ona bakarken gözleri ağırlaştı ve ifadesindeki sertlik eriyip gitti.

"Em," diye hırıldayarak boğazının arkasına doğru itti.

Başı çok derine bastırıldığında Joan öğürdü ama dudaklarını onun etrafına kapatacak kadar çabuk toparlandı. Piers inledi, yavaşça ağzına girip çıkarken göğüslerinden birini avuçladı.

Evli bir kadın olarak oral seks sanatında ustalaşmayı öğrenmişti ama bunu yapmaktan hiçbir zaman zevk almamıştı. Çoğunlukla, Gregory'nin tepesine çıkıp terlemesine tahammül etmek istemediğinde bacaklarını ayırmaktan kaçınmanın etkili bir yoluydu. Joan son birkaç yıldır edindiği sevgililer sayesinde kimsenin sikinin tadına bakmaktan kaçınmış ve çoğunun bu konuda baskı yapmayacak kadar centilmen olmasından dolayı minnettar olmuştu.

Ama Joan *bunun* böyle olabileceğini hiç bilmiyordu. Piers dudaklarına yapıştığında Joan çoktan tahrik olmuş, her türlü fiziksel teması arzulamaya başlamıştı. Fahişesinden bu şekilde zevk aldığını fark etmek onu hayrete düşürmüştü

-Bağlanmış ve boyun eğdirilmiş bedeninin üzerinde dururken, ağzını becerirken, baş ve işaret parmağı ağrıyan meme ucuyla oynarken yüzü saf bir coşku ifadesine dönüştü. Şimdi, onu çabucak boşaltmak için bildiği her numarayı uygulamak yerine, kaçınılmaz olanı çekip çıkarmakla yetiniyordu

Kriz anını gözlerini kapalı tutarak ve ağzının içinde sarsılırken çıkardığı gırtlaktan gelen seslerin tadını çıkararak geçirdi.

Adam meme ucuna keskin bir bükölme verdiğinde inledi - klitorisinin zonklamasına neden olan sıvı bir zevk-acı. Adamın ellerinin üzerinde olmasını o kadar çok istiyordu ki ağlayabileceğini hissetti; vücudu doruğa ulaşmanın eşiğindeyken rahatlamayı arzuluyordu. Adamın bileğinin bir hareketiyle havai fişek gibi patlayacaktı.

Piers onun göğsünü serbest bıraktı ve sonra başını ellerinin arasında kavradı, tohumunun sıcak fişkırımlarla takip etmesinden birkaç saniye önce bir dizi mırıldanan küfür döküldü. Joan emdi ve yutkundu, çünkü adamın penisi yavaşça sertliğini kaybetmeden önce nabız gibi atıyor ve geriliyordu. Piers ona doğru eğildi ve orgazmının her saniyesi boyunca itti, parmakları saçlarında o kadar sıkıydı ki Joan'ın kafa derisi karıncalandı.

Adam geri çekildiğinde Joan gevşedi, göğüsleri her derin nefes alışında titriyor, karnı çalkalanıyor ve kalçalarının tepesi istekle kayganlaşıp zonkluyordu. Piers yavaşça, beceriksizce sikini kaldırıp kıyafetlerini düzeltirken odaklanmamış gözlerle ona baktı.

Joan'ın başı dönüyor ve keyfi kaçıyordu, hâlâ az önce yaşadıklarıyla boğuşuyor ve kendi tatminini arzuluyordu.

Joan'ın tüm kabadayılığı ve gururu, bakışları Joan'la buluştuğu anda uçup gitmiş, yüzündeki o sert ifade tekrar yerine oturmuştu. Sanki bir şey bekliyormuş gibi kaşlarını kaldırdı ve Joan onu reddetmek için çaresiz kaldı.

"Lütfen," diye yalvardı, kalçalarını bağlarının izin verdiği ölçüde öne doğru itti. "Lütfen, Piers..."

Bir eliyle sandalyenin arkalığını kavrayıp diğer elinin parmaklarını bacaklarının arasına yönlendirirken zalim ağzı memnuniyetle kıvrıldı. Joan, iki ince parmak ıslak, emici bir sesle onu doldurduğunda haykırdı, zaten çoktan gitmemiş olsaydı utanç verici olabilirdi. Sert ve hızlı bir şekilde içine girdi, başparmağı nefes kesici bir hassasiyetle klitorisini buldu. Joan nefesini güçlükle tutabiliyordu, adam parmak eklemlerini klitorisinin kenarına her vuruşunda onu daha da yukarı çekerken bayılacakmış gibi hissediyordu.

Parmaklarını döndürdü ve Joan'ın içinde onu sarmallara sokan bir nokta buldu. Hiç olmadığı kadar sert ve hızlı bir şekilde boşaldı, vücudu bileklerindeki ve ayak bileklerindeki bağlara karşı sarsıldı. Başını geriye atıp şimdiye kadar yaşadığı en çarpıcı doruk noktasının dalgalarına teslim olurken boğazından tiz bir coşku ılgılığı koptu.

PIERS, Joan'ın akşam yemeğinden arta kalanlara kuduz bir çakalın hırslıyla saldırmasını izlerken, dudaklarının seğirmesine neden olan bir eğlence yaşadı. Aralarındaki gerilim biraz olsun dağılmıştı, artık ikisi de serbest kalmanın tatminini yaşıyordu. Onu doruğa ulaştırdıktan sonra Piers, Joan'ı bağlarından kurtarmak için acele etmemiş, bağları onun dikkatli bakışları altında göğsünün içine geri koymuştu. Joan'ın çeşitli kıskaçlar, tıkaçlar, cezalandırma ve zevk aletlerinden oluşan koleksiyona soran bakışlarını görmezden gelmişti. Ona yaptıklarına verdiği tepkiye bakılırsa, Piers yeni bakıcısının masum olmamasına rağmen, kendisinin mükemmel olduğu zevk yöntemleri konusunda eğitimsiz olduğunu biliyordu. Bu ilk seferinde ona karşı yumuşak davranmakta haklıydı, ama yine de onun küstahlığı meselesiyle sıkı sıkıya ilgileniyordu.

Joan şimdi sessiz, durgun ve yanaklarını öpen doruktan arta kalan ısıltıyla son derece güzeldi. Yavaş porto yudumları arasında onu izlerken birbirlerine çok yakışacaklarını fark etti. Bir müşteriyle gerçekten uyumlu olup olmadığı genellikle önemli değildi, çünkü bir centilmen fahişenin işi, gözetimindeki kadına hitap etmektir. Piers'in bildiği bir şey varsa, o da gerektiğinde dürtülerinin sınırlarını nasıl yumuşatacağıydı. Daha önceki bakıcılarının birçoğu belirli sınırlar koymuştu ve Piers bu sınırları fazla düşünmeden aşabiliyordu.

Ancak Joan Durbin tamamen farklı bir yaratıktı. Boyun eğme konusundaki deneyimsizliğine rağmen, maceracı ve istekliydi ve ferahlatıcı bir şekilde suskunluktan uzaktı. Piers, yemyeşil kalçalarına inecek bir kırbaça ya da el ve ayak bileklerine takılacak çelik kelepçelerle başa çıkmasının uzun sürmeyeceğini düşünüyordu. Onu bu tür senaryolar içinde hayal etmek bile şehvetini yeniden uyandırdı. Piers şarabından sağlıklı bir yudum aldı ve bu duyguyu bastırdı. İhtiyacı olan son şey, kızın onun amına abayı yaktığını düşünmesiydi.

Bir zamanlar ihtiyacını ve sevgisini ifade etmekte sınır tanımamıştı, bu onun zararına olmuştu. İnsan en savunmasız yanlarını bir kadının ellerine teslim ettiğinde, kendini yok olma riskiyle karşı karşıya bırakıyordu. Daha önce de bir kadın onu neredeyse parçalara ayırmayı başarmıştı ama Piers kendini toparlamıştı. Müşterileri bunun bir iş anlaşması olduğunu anladıkları sürece, bu tür anlaşmalar ona gayet uygundu. İlk yakınlaşmaları bir noktayı kanıtlamak için onun tarafından başlatılmıştı ve ayrıca Joan alaycı tavırlarıyla bunun için ona adeta yalvarmıştı. Joan bu akşam ondan daha fazla bir şey isterse, bunu yapmak zorunda kalacaktı.

İlk uvertür. Kızıışmış bir fahişeyi kovalayan bir köpek gibi onun peşinden koşarsa lanetlenirdi.

Joan memnun bir iç çekişle çatalını boş tabağının üzerine bıraktı. Tam da kapılar açılıp tatlı servisini yapan iki uşak içeri girerken, hiç de hanımefendiye yakışmayan bir tavırla kamburunu çıkardı. Piers, Joan ve kendisi terbiyeli olduktan sonra onları çağırmıştı... gerçi Joan'ın şu anki durumunun hiç de öyle olmadığı söylenebilirdi. Yine şalını örtmüştü ama genelevdeki patavatsız bir fahişe gibi sandalyesine yayılmıştı. Hizmetkârlarının ona ters ters bakmamak için kendilerini nasıl zor tuttuklarını görebiliyordu.

Tekrar yalnız kaldıklarında Piers tabaklardan birini Joan'a doğru itti. "Haşlanmış armutları dene. Brendiyle ıslatılmışlar. Seveceksin."

Joan'ın dolgun dudakları, armutları geçip muhallebiye uzanırken büzüştü. O kendine yardım ederken Piers bir kahkaha attı.

"Gerçekten kendine engel olamıyorsun, değil mi?" dedi, ama sözlerinde bir suçlama yoktu. Baştan çıkarıcı kedi-fare oyununun dışında bile Joan'ın hâlâ her zamanki gibi inatçı olması ilgisini çekmişti. "Hiç sana söyleneni yapar mısın?"

Omuz silkti ve şalının düşmesine neden oldu. Piers, allığı artık lekelenmiş olan pembe bir meme ucunu görünce yanağının içini ısırdı. Bir kısmı hâlâ parmaklarını boyuyordu.

"Kendime kesinlikle yardım *edebilirim*," dedi. "Ama neden edeyim ki? Ben bir kız değilim, Piers. İki otuz yaşlarında, bağımsızlığını pek çok tatsızlıktan sonra kazanmış bir kadını. İstedigimi yaparım."

"Anladığım kadarıyla," diye yanıtladı, konyakla ıslatılmış armutlardan birine uzanarak. Bir dilim kesti ve Joan'a sunmadan önce çatalıyla mızrakladı. Joan şuruplu meyveye baktı, sonra gözlerini ona dikti. "Ama sonra... bazen başka birinin liderlik etmesine izin vermek heyecan verici yeni deneyimlerle sonuçlanabilir."

Kadın rahatlayıp lokmayı kabul edene kadar lokmayı dudaklarının yakınında tuttu. Piers, kızın gözleri zevkle parladığında ve yanakları şiddetle çiğnerken çalıştığında kıkırdadı.

"İyi mi?" diye sordu tabaktan bir armut alıp muhallebinin yanındaki tabağa koyarken.

"Evet," diye yanıtladı Joan. "Başka birinin liderlik etmesine izin vermekle ilgili bir sorunum yok.

Ancak takip edip etmemek tamamen benim tercihimdir."

Bıçağını armuda sapladı ve iki mükemmel eşit yarım yarattı. Çatalını bir tanesine sapladıktan sonra onu dudaklarına götürdü ve ısırdı.

zevkle içine çekti. Piers'in dikkati bir an için kızın dilini üst dudağında gezdirerek geride kalan şekerli damlacıkları uzaklaştırmasıyla dağıldı.

Gözlerini kırıştırdı, kadının ağzının hareket ettiğini ve bir şey söylediğini fark etti. "Anlayamadım?"

"Konumumu anlayabileceğinizi tahmin ettiğimi söyledim. Ne de olsa hakkınızdaki söylentiler oldukça ilgi çekici bir tablo çiziyor."

Piers kaskatı kesildi, Joan'ın ne gibi söylentiler duyduğunu hayal ettikçe içine bir korku düştü. Böyle anlarda mümkün olduğunca *tondan* uzak dururdu. İçinin rahat etmesine değmezdi.

"Ne de olsa," diye devam etti Joan, onun rahatsızlığına aldırmadan. "Alışılmadık bir geçmişten gelmenize rağmen, tıpkı babanızın sizden önce yaptığı gibi, kendiniz için oldukça iyi bir isim yaptınız."

"Ya ondan önceki?" Piers çatal bıçak takımını masaya bırakarak tersledi. "Söyleyeceğin şey bu muydu? Ailemin satın aldığı unvanla ilgili hikâyeler sır değil, bu yüzden söylenti olarak nitelendirilmeleri zor."

Joan kıpırdamadan durdu, kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Bahsettiğim şey bu değildi."

Piers bir pislik gibi davranıyordu ve bunun farkındaydı. Ancak, kızın dürtüklemeleri onun açığa çıkmasını istemediği bir parçasına dokunduğu için kendini durduramıyor gibiydi. Çeyrek saat önce parmaklarını onun içine sokmuş olması, sırlarını yemek masasının her yerine dökmeye başlaması gerektiği anlamına gelmiyordu.

"Dükün kızıyla olan önceki nişanımı kastettiğinize şüphe yok. *İşte* gerçeğe dayanan ama anlatanın ihtiyaçlarına göre çarpıtılan bir hikaye."

Joan onun sözlerini noktlayan sivri uç karşısında irkildi ama onun dışında sakinliğini korudu. "Hikâyeyi duydum, eğer sorduğunuz buysa ... ama bahsettiğim şey bu değildi."

"Güzel," dedi, iskambilini kaparak. "Çünkü bu konuyu tartışmak istemiyorum... asla."

Kadının araştıran bakışları yüzünü hiç terk etmediğinden, Piers gözlerini kaçırmayı reddederek ona baktı. Onun vücudunu satın almış olmasının, geri kalanına da sahip olduğu anlamına gelmediğini anlaması gerekiyordu. Ondan önceki diğer kadınlar kıçlarına şaplak atan ve onları anlamsızca beceren adam hakkında daha fazla şey öğrenmeye çalışmışlardı ama Piers buna izin vermemişti. Eğer bir kadın birinin iç işleyişini araştırmak istiyorsa, kendine başka bir koca bulmalıydı.

"Pekâlâ," dedi sonunda ve dikkatini tekrar tatlısına verdi. "Sanırım tatlıdan sonra eve dönebilirim."

"Peki," diye homurdandı Piers, ona karşı sert davrandıktan sonra böyle davranmanın yanlış olduğunu bile bile. Onun burnunu çimdiklemeli ya da öpmeli ve esprili bir şeyler söylemeliydi... onu kendisine karşı yumuşatacak bir şeyler... böylece Bay Sterling'e koşup fahişesinin berbat davranışları olduğunu rapor etmeyecekti. Yine de, konuşmalarındaki dönüşün getirdiği ekşi ruh halinden kurtulamıyor gibiydi.

Anlaşılan Joan kendisinden önce gelen kadınlardan daha sert bir yapıya sahipti. Tatlısını bitirdikten ve Piers arabasını gönderdikten sonra, kapının girişinde durmuş, şalını göğsüne bastırmış ve çenesini dik tutarak ona bakıyordu.

"Bu Perşembe operaya gitmeyi planlıyorum. Bana eşlik etmeni istiyorum. Ben."

Piers başını salladı, kız ona dönmeden önce cevabı ağzından ancak çıkmıştı

Onu terk etmek için topuğunu kaldırdı. "Tabii ki."

Joan akşam yemeğinden sonra Piers'i tekrar göreceği için kendini açıklanamaz bir şekilde gergin buldu. Akşam çok tuhaf geçmişti; beklediği gibi başlamış, sonra tamamen bozulmadan önce hiç tahmin edemeyeceği bir hal almıştı. Cariyesinin yanından ayrıldıktan sonra, araba yolculuğunu tam olarak ne zaman ayağını ağzına soktuğunu anlamaya çalışarak geçirmişti. Düşünmeden konuşma eğiliminin çok farkında olduğundan, Piers'e yanlış bir izlenim verdiğinden endişeleniyordu.

Tabii ki bu sözleriyle ona zarar vermek istememişti ama adamın geçmişini de hesaba katmak gerekiyordu. Geçmişiyle ilgili sinsi bir ima olarak algılanabilecek bir şeye kesinlikle aşırı tepki vermiş olsa da, Joan bu tür davranışların onun alışık olduğu şeyler olduğunu fark etti. Güzelliği ve babasının bağlantıları, uygun bir evlilik yapmasını ve yüksek sosyetenin sınırlarına girmesini kolaylaştırmıştı. Piers hakkında öğrendiklerine bakılırsa, yeni ünvan almış bir baronetin oğlu olarak hayat o kadar kolay olmamıştı.

Neyse ki yaptığı küçük *gaf* tamamen affedilmez değildi. Joan ertesi sabah uyandığında sabah odasına bir buket çiçek getirildiğini öğrendi. Londra'ya her gelişinde alışılmadık bir durum değildi bu, ama bir dizi beyaz zambak ve mor çiğdemle Piers'ten gelen ve üzerinde sadece '*beni affet*' yazan bir notla karşılaştığında sezgileri doğru çıkmıştı. Joan gülümseyerek çiçeklerin parfümünü içine çektikten sonra kahvaltısını yapmak üzere yemek salonuna gitti. Ardından günün geri kalanını operada geçirecekleri akşamı ve bu akşamın nereye varabileceğini düşünerek geçirdi.

Bir daha Bay Sterling'e rastladığında, Joan onun iki yanağını da doya doya öpecek ve böyle muhteşem bir eşleşme yaptığı için ona teşekkür edecekti. Piers onun bir sevgiliden beklediği her şeyi karşılamıştı. Onu bir yatak odasının kapalı kapıları ardında deneyimlemenin nasıl bir şey olabileceğini hayal ederken ürperdi. Onu giysilerinden yoksun hayal ettiğinde ayak parmakları terliklerinin sınırları içinde heyecanla kıvrıldı. Giysilerinin uyumu ve

hareketlerindeki zarafet, onu daha fazla keşfetme şansı verildiğinde gördüklerinden hoşlanacağını gösteriyordu.

Bir sonraki buluşmalarını beklemek oldukça sıkıcıydı ama tarihi kendisi belirlemişti. Müşterisi olarak konumunun kontrolü ona verdiğini bilmesine rağmen, Joan onun zamanından daha fazlasını talep etmek yerine beklemeyi seçti. Bu da ona, bir sandalyeye bağlanıp rıhtım kenarında bir fahişe gibi muamele görme deneyimi üzerine düşünmek için iki gün bırakmıştı.

Birisi ona böyle bir şekilde ele alınmanın onu heyecanlandıracağını söyleseydi, Joan onların yüzüne gülerdi. Oysa daha önceki ilişkilerinin sıkıcılığından kurtulmak için tam da buna ihtiyacı vardı.

Piers gözlerini bunun nedenlerine açmıştı. Joan'ın istediği şey üzerine titrenmesi ve yaltaklanması değildi. Vahşi bir terk edilmişlik ve onu şımarık bir kız gibi değil de bir kadın gibi idare etmekten korkmayan bir adam istiyordu. Giysilerini yeniden düzenlemek, onu bağlamak ve parmaklarını kullanarak onu şimdiye kadar yaşadığı en muhteşem doruğa çıkarmak dışında ona neredeyse hiç dokunmamıştı. Onun ellerini tekrar üzerinde görmek istediği için kendiliğinden yanmaması bir mucizeydi.

Perşembe akşamı nihayet gelmişti ve Piers'ten kendisini nasıl sunacağına dair hiçbir talimat almamıştı. Meydan okurcasına kaçınacağı kurallar verilmemesi neredeyse hayal kırıklığı yaratmıştı ama gecenin tadını çıkarmaya kararlıydı.

Piers onu tiyatroya götürmek için hemen geldi, eskisi kadar yakışıklı görünüyordu. Kravatının sade düğümünü zarif bir kravat iğnesi süslüyordu - parlak altın bir ayarda parıldayan bir elmas. Solgun gözleri kızın kıyafetini incelerken zaman geçirdi; tavus kuşu mavisi saten elbisenin bedeni siyah dantellerle süslenmiş ve eteğin üzerine düşüyordu. Hizmetçisi saçlarını başının üzerine sarmal bukleler halinde yığmış, dudaklarını ve yanaklarını renklendirmek için en sade kozmetikleri kullanmıştı. Hizmetçisi onun görünüşünden memnun görünüyordu, elini tuttu ve eldivenli parmak eklemlerine bir öpücük kondurdu.

"Büyüleyici görünüyorsun," dedi. "Ama sanırım sen her zaman vard

ır." "Doğru tahmin ediyorsun," diye mırıldandı ve ona bir gülümseme sundu.

Joan'ın elini kavrayan elini sertleştiren gerilim ondan uzaklaştı, O da gülümsemesine kendi gülümsemesiyle karşılık verdi. Dişlerinin parlaması ve biçimli dudaklarının ayrılması bir an için kadının konuşma gücünü elinden aldı. Adam doğaüstü bir şekilde güzeldi. Onun ağzındaki hissini ve tadını öğrendiği ve artık misk kokusunu bildiği gerçeği olmasaydı,

Joan onun hayal ürünü olup olmadığını merak edebilirdi.

"Gidelim mi?"

Kadının şalıyla yaklaşan uşağın önünü kesti ve şalı kadının çıplak omuzlarına kendisi örttü, sonra kolunu uzatarak kapıya kadar ona eşlik etti. İkisi de arabaya binip yola koyulana kadar bir daha konuşmadılar.

Piers'in "Sana bir özür borçluyum" dediği anda Joan ağzından "Özür dilerim" diye kaçırıldı.

Sessizliğe gömüldüler ve vagonun penceresinden sızan ay ışığı Piers'in yüzündeki mahcup ifadeyi ortaya çıkardı.

"Şunu söylememe izin verin," diye devam etti, kollarını kalçalarına dayadı ve ona doğru eğildi. "Akşam yemeğimiz sırasında iğrenç davrandım ve özür dilerim. Keşke böyle bir davranışın bana yakışmayacağı konusunda sizi temin edebilseydim ama size yalan söylemek istemiyorum."

Adamın ağzını üzüntüyle buruşturması üzerine Joan gülümsedi. "Bu bir yanlış anlaşılmaydı ve affedilecek bir şey yok. Yorumlarımın yanlış anlaşıldığını sonradan fark ettim. Bu kadar yeni tanışmışken bu sözlerin arkasında kötü bir niyet olmadığını bilemezsiniz."

Piers, "Bu tamamen benim hatamdı," diye savundu.

Joan'ın dudakları bir başka sinsi sırıtışla seğirdi. "Pekâlâ, bu tamamen senin hatandı ama seni affediyorum."

Piers bir bacağını uzattı, böylece ayakkabısının burnu onunkinin ucuna değdi. "Minx."

Joan ellerini kucağında kavuşturarak, "Suçluyum," diye cevap verdi. "Bu tür yanlış anlaşılmaların birbirimizi daha iyi tanımamızla hafifletilebileceğine karar verdim."

"Bu bizim anlaşmamız için pek de gerekli değil."

Piers'in sözleri rahat bir havayla söylenmişti ama Joan bu sözlerin ardındaki direnci hissetmişti. Onun kendi sınırlarına saygı göstermesini istediği gibi, kendisi de Piers'in sınırlarına saygı göstermeliydi. Onun fahişesi olarak yeri, sadece onu memnun etmesini ve istediği zaman ona eşlik etmesini gerektiriyordu. Aşinalık sözleşmenin bir parçası değildi.

Yine de Joan, arabanın kendi tarafındaki gölgeler arasında Piers'in yüzünün açılarını incelerken, içindeki merak dalgasını inkâr edemiyordu. Piers onun ilgisini çekiyordu ve her zaman doymak bilmez bir merak duygusuna kapılmış olan Joan'ın onu dürtüklememesi imkânsızdı.

"Belki de değil," dedi hafifçe. "Yine de araba yolculuğu sırasında konuşacak bir şeyimiz olur. "Hatta ilk ben gideceğim ve sıkı sıkıya koruduğum sırlarımdan birini açıklayarak senin için ilginç hale getireceğim."

"Böyle bir teklife nasıl karşı koyabilirim?" diye sordu alçak sesle gülerek. "Pekâlâ, seninle dalga geçeceğim. Nedir senin bu sırrın, Joan?"

Dik oturup kelimelerin dökülmesine izin verirken sesindeki tüm mizah kayboldu.

"Kocamdan nefret ediyordum."

Joan dudaklarından dökülene kadar bu sözleri birine söylemeye ne kadar ihtiyacı olduğunu fark etmemişti. Bu sözleri söylemenin verdiği rahatlama eşsizdi.

PERS ne diyeceğini bilemiyordu. Joan'ın evliliğinin mutlu bir evlilik olmadığını öğrenmek onu şaşırtmamıştı; varlıklı insanlar arasındaki evliliklerin çoğu, her şeyden çok iş anlaşmalarına benziyordu. Kelimeleri Piers'in dilinin ucundan çalan şey, Joan'ın beyanını dile getirişindeki rahatlıktı. Kelimeleri utanıyormuş gibi fısıldamamış ya da böyle bir itirafta bulunurken göz temasını kesmemişti.

Omuzlarını dikleştirmiş, çenesini kaldırmış ve bakışlarını sabit tutarak, hava durumundan bahsederken kullandığı ciddiyetle sırrını ifşa etmişti. O anda içinden bir hayranlık okunun fırladığını hissetti.

Joan onu bir yanıt bulmak zorunda kalmaktan kurtardı. "Onunla evlenmek istemedim, biliyorsun," diye devam etti, aralık perdelerden geçen şehre bakarak. "Ama seçeneklerim çok azdı."

Bu sefer Piers sessiz kalamadı. "Buna gerçekten inanmamı mı istiyorsun?"

Dudakları hiçbir zaman tam olarak gelişmeyen bir gülümsemeyle kıpırdadı. "İlk sezonumda bekârlardan istediğimi seçiyordum. On dokuzuncu yaş gününe kadar altı evlenme teklifini reddettim."

"İşte buna inanabilirim."

Alaycı bir kahkaha attı ve başını salladı. "Toplumumuzun genç kızlara davranış biçimini hiçbir zaman onaylamadım. Bir koca bulmak uğruna metal gibi dövülmek ve pırıl pırıl parlatılmak uğruna pek çok zevkten mahrum bırakılıyoruz. Bu bizim hayattaki tek şansımız."

"Bu pek adil görünmüyor," diye onayladı Piers. Ama zaten *tonların* hemen her uygulamasını her zaman onaylamamıştı. "Eğer her zaman şimdi görüldüğün kadar yaramaz biriysen, nasıl hayatta kaldığını merak ediyorum."

"Elimden gelen tek yol buydu," dedi omuz silkerek. "Annem sert, tavizsiz bir kadındı. Bir baronun torunuydu ve kendisi için her zaman daha yüksek beklentileri vardı. Ama ... onda o özellikler yoktu. Annem kendi çapında güzeldi ama çeyizleri ve unvanlı babalarıyla diğer hanımların arasında onu öne çıkaracak hiçbir şey yoktu."

Piers hikâyenin nereye gittiğini anlamaya başladığında başını yavaşça salladı. Böyle bir geçmişe dayanarak Joan'ın annesinin nasıl biri olduğunu tahmin etmek zor değildi. "O halde bu sana bağlıydı."

"Evet. Bana sayısız kez akıllı olsaydım ne kadar şanslı olabileceğimi söyledi. 'Sıra dışı bir güzellikle kutsanmışsın,' derdi. 'Doğru eğitim ve fırsatlarla çok ileri gidebilirsin canım. Düşes bile olabilirsin.'"

Annesinin sesini soluk soluğa taklit etmesi onu güldürmeliydi ama Piers taş suratlı kalakaldı. Annesini taklit ederken kullandığı ses tonundaki acının komik bir yanı yoktu. Piers'in tam olarak adlandıramadığı bir şeyin ince bir notası vardı. Hüzün ya da belki de öfke. Bu ses, içinde bu tür acıları yaşamış olan derin bir parçaya sesleniyordu. Kendi babası Piers'ı Lovelace erkeklerinin bir sonraki nesli için bir basamak olarak görmüştü. Yaptığı her şey, ailesinin sosyal konumunu nasıl etkileyeceği üzerinden incelenmişti. Bu çok yorucuydu.

"Beni mükemmel bir sosyete güzeli yapmaya kararlıydı," diye devam etti Joan, hâlâ dalgın dalgın geceye bakarken. "Ve bir süre için başarılı da oldu. Bana tüm doğal dürtülerimi dizginlemem öğretildi. Çok yüksek sesle gülme ya da çok geniş gülümseme. Hava durumu, bir etkinliğin dekorasyonu ya da bir başkasının sağlığı dışındaki konular hakkında toplum içinde asla sohbet etme. Bir kez tanıştıktan sonra, kendi özelliklerime ve başarılarıma dikkat çekmeme - tabii ki kurnazca - izin verildi. Ne kadar saçma olursa olsun bir erkeğin söylediği her şeye katılmalı ve ne kadar kuru olursa olsun şakalarına gülmeliydim."

Piers irkildi. "Kulağa korkunç geliyor."

Sonunda bakışlarını onunkilerle buluşturmak için kaldırdı ve Piers gözlerini kaçıramadığını fark etti. Kadının güzel ağzı sessiz bir mizahla kıvrılmış, Piers'in dikkatini üst dudağının üzerindeki mürekkep gibi siyah noktaya çekmişti.

"İşe yaradı," diye yanıtladı neredeyse fısıltıyla. "Bu tür performanslar erkekleri akın akın bana çekti, annemin de çok hoşuna gitti. Kısa sürede sezonun Eşsiz'i seçildim."

Piers bunu birçok kez gözlemlemişti. Joan gibi pek çok genç kız tanımıştı, ama onun bakış açısına göre çoğu orijinal bir düşünce, fikir ya da kişilik özelliğinden yoksun görünüyordu. Yine de böyle bir varsayımın doğru olmadığını kendi kendine öğrenmişti - bazı hanımlar söz konusu olduğunda değil. Lysandra kendisini ona, en az onun kendisine aşık olduğu kadar aşık olan ilkel ve tatlı bir kız olarak sunmuştu. Piers onun ne kadar hilekâr ve çıkarıcı olduğunu zor yoldan öğrenmişti. Onun ikiyüzlülüğü ona görünüşe güvenmemeyi öğretmişti. Bu dünyada varlıklı ve nüfuzlu olan herkes bir kostüm giyer, dünyaya bir maske gösterirdi. Joan'ın maskesi ilkel bir uysallıktı.

"Ne oldu?" diye sordu ve gerçekten bilmek istediğini fark etti.

Anlatan kadın olmasaydı bu hikâyeye ilgisini çekmeyebilirdi. Joan'da ilgisini çeken bir şeyler vardı ve şimdi fahişe ve bakıcı olarak birbirlerine alıştıklarına göre, kendi merakını gidermemek için hiçbir neden yoktu.

Eğer Joan sadece bir tanıdık olsaydı, Piers bu konuşmadan kaçınabilirdi, Joan'ın ona olan ilgisinin fiziksel olmaktan öteye gittiğini düşünmesini istemezdi. Ama bir fahişe olmak zaman zaman onu dinlemek anlamına da geliyordu ve Piers bunu Joan'dan esirgemezdi; hele de Joan onun ilgisini çekmeye başlamışken.

"Annemin her hareketimi yönlendirmesine izin vermeye devam edersem asla mutlu olamayacağımı fark ettim" dedi. "Bu yüzden o sezon aldığım tüm teklifleri geri çevirdim ve ileride her şeyi farklı şekilde yapmaya yemin ettim."

"Bu anneni kızdırmış olmalı."

Joan alay etti. "Aslında oldukça memnun oldu. Annem ilk sezonumdan sonra evlenmediğim için benim bir dahi olduğumu düşünüyordu. Ne de olsa sosyetenin en gözde sosyete kızıydım. Elbette bir sonraki sezon daha da iyi teklifler alabilirdim. Hiçbir erkek başkalarının da istemediği bir kadını arzulamaz."

Piers o anda Joan'ın annesinden hiç hoşlanmadığına karar verdi. Kendisini sayamayacağı kadar çok kez böyle kadınların entrikalarının diğer ucunda bulmuş ve bunun ona hissettirdiklerinden nefret etmişti.

"İki sezon daha geçti önümden," diye devam etti Joan. "Ama ben onlara çok daha farklı yaklaştım. Her birine kendim olmaya kararlı bir şekilde girdim ve

sonuçlarına lanet olsun. Eğer bir erkek beni gerçekten olduğum gibi isteyecek cesareti kendinde bulamıyorsa, o zaman evlenmeye değmezdi."

Piers kaşlarını kaldırdı, Joan eskisinden daha da çok ilgisini çekmişti. Bu dünyada kendisi için arzulanmayı istediğini itiraf eden bir kadınla hiç karşılaşmamıştı. Hepsi de oyun oynamakla ve tiyatro parçalarını canlandırmakla meşguldü.

"Sonuçlarınızdan memnun kaldınız mı?" diye sordu.

"Pek değil," diye itiraf etti. "Bana hayranlık duyuyor gibi görünen birkaç kişi vardı ama asla evlenme teklif etmeye yanaşmadılar. Benimle evlenmek isteyenler de bana hep yanlış türden erkekler olarak göründü. Bana evcilleştirilmesi gereken vahşi bir kısırağa bakar gibi bakıyorlardı. Hatta bir adam - yüksek sesle ve yüzüme karşı, dikkatinizi çekerim - kocam olduğunda, bana doğru davranış biçimlerini *öğretmek* için sabırsızlanacağını söyledi."

"Büyüleyici," dedi Piers.

"Öyle değil miydi?" diye takıldı. "Ne yaparsam yapayım, beni isteyen tek erkekler benim istemediklerimmiş gibi görünüyordu. Neredeyse hayatımın geri kalanını evlenmeden geçirmeye karar verecektim."

"Nasıl oldu da dayanılmaz Bay Durbin ile evlendiniz?"

Araba durmak üzere yuvarlanırken Joan yüzünü buruşturdu. Piers neredeyse tavana vuracaktı ve şoföre bloğun etrafında birkaç kez dönmesi için bağırdı. Joan'ın hikâyesinin devamını dinlemek istiyordu.

Araç sarsıldı ve dışarıdan sesler gelmeye başladı.

Piers eğildi ve Joan'ın yanıtını bekledi.

Bakışlarını onunkilerden ayırmadı ve kapı açılıp uşağı elini uzatmış halde görüldüğünde bir milim bile kıpırdamadı. "Ailemin kaderi değişti ve bir evliliği kabul etmekten başka seçeneğim yoktu. Herhangi bir evliliği."

Joan başka bir şey söylemeden arabadan indi ve Piers'a onu takip etmekten başka seçenek bırakmadı.

Joan ayak parmaklarının eteklerinin altındaki zemine huzursuzca vuruşunu durdurdu ve göz ucuyla Piers'e bir bakış attı. Kasabadayken operada bir Perşembe akşamını asla kaçırmazdı, çünkü gösterileri çok severdi. Daha genç bir kadinken, kendisine bir kova verilse bile bir melodiyi taşıyamazken, sopranoların seslerinin gücüne ve tınısına imrenirdi.

Ancak bu gece dikkatini sahnede tutmakta zorlanıyordu. Arabada Piers'le yaptığı konuşma zihninden tekrar tekrar geçiyor, fahişesine sadece en yakın arkadaşlarının bildiği şeyleri açıkladığını hatırlatıyordu. Gregory'nin tacizlerini ayrıntılarıyla anlatmaya başlamadan önce tiyatroya varmış olsalar da, Joan hâlâ kendine kızgındı. Piers'ı sırdaşı olması için değil, kendisini tatmin etmesi için tutmuştu.

Peki o zaman, nasıl olmuştu da geçmişiyile ilgili gerçekleri Piers'e anlatmıştı? Birbirleri hakkında daha fazla şey öğrenmeleri için ısrar ederek Piers'e takılıyordu ve aklından sadece anlamsız ayrıntıları paylaşmak geçiyordu. Ancak Gregory'ye olan nefreti hakkındaki gerçekler, o daha iyi düşünemedi ortaya dökülmüş, ardından da mutsuz evliliğine yol açan olaylar gelmişti.

Yine de Piers'in onu şaşırttığını ve iyi bir dinleyici olduğunu kabul etmek zorundaydı. Bu kadar çok erkekle sohbet ederken Joan sık sık hayal kırıklığına uğruyordu. Dudaklarından dökülen kelimeleri görmezden gelip bedenine bakmadıkları zamanlarda, kendi fikirlerini eklemek için konuşmasını bitirmesini bekliyorlardı. Piers onu dinlemiş ve onu gerçekten duyduğunu hissettirecek şekilde karşılık vermişti. Belki de bu fahişelik işinde umduğundan daha fazlası vardı. Birine -herkese- ölen kocası hakkında gerçekten ne hissettiğini söylemek iyi hissettirmişti. Arkadaşlarının evliliğinin pek de hoş geçmediğini bildikleri doğrudu. Ancak hiçbirisi Gregory'nin ona yaşattığı sefaletten haberdar değildi.

Neredeyse bunları Piers'e açıklayacaktı.

Sıcak bir hava akımı aniden boynunun yan tarafını gıdıkladığında Joan ırkıldı ve bağırmmak için dudaklarını sıkı. Piers'in sesi kulağına oldu ve nane ile tarçın kokuları burun deliklerini doldurdu.

"Sıkıldın mı?"

Onun ani yakınlığına tepki olarak nabzı deli gibi atmaya başladı ama sırtını dikleştirdi ve soğukkanlılığını korudu. "Tabii ki hayır," diye fısıldadı, her ne kadar özel locasında olsalar ve duyulma ihtimali olmasa da. "Operayı seviyorum."

"Hmm," diye gürledi, alçak sesin titreşimleri Joan'a sanki fiziksel olarak dokunmuş gibi dalgalanıyordu. "Dikkatin... dağılmış görünüyor."

Piers'in parmağının ucu kolunun arkasını okşarken dudakları hiç ortaya çıkmayan bir yanıtın etrafında titredi. Piers eldivenini çıkarmış ve eldiveninin kenarıyla kolunun arasındaki çıplak et çizgisini bilerek okşuyor olmasaydı, bu dokunuş zararsız olacaktı.

"Merak etme," diye fısıldadı. "Hareketsiz ve sessiz olduğun sürece kimse fark etmeyecek. Şimdi... uslu bir kız olacak mısın? Yoksa daha sonra seni cezalandırmamı mı isteyeceksin?"

Joan'ın tüm vücudu canlandı, rüzgârda savrulan bir ot sapı gibi titredi. Göğüslerinin uçları gerildi ve zonkladı ve kalçaları birbirine yaklaşarak küçük özlem çırpınışları yarattı. İtaatsizlik edip geçen gece yaşadıklarının daha fazlasını yaşamak ya da ona boyun eğip itaatın ödüllendirilmesinin nasıl bir duygu olduğunu öğrenmek arasında kaldığını hissetti.

Sonunda kazanan onun macera duygusu oldu. Daha önce hiç halka açık bir yerde yakınlaşmaya kalkışacak kadar cüretkâr bir erkekle birlikte olmamıştı. Bu fikir bile onu dilsiz bırakmıştı ve Joan sadece yavaşça başını sallayarak onaylayabildi.

"Bacaklarınızı açın ve ayak parmaklarınızı gösterin. Her ayağın altı bir sandalye ayağına dayanmalıdır. Yavaşça ..."

Joan'ın nefesi kesildi ve sonra itaat ederken hızlandı. Kısa boylu olduğu için ayakları yere neredeyse hiç değmiyordu, bu da ayak parmaklarını pelüş haliya bastırmasını ve dizlerini yavaşça dışarı doğru sallamasını kolaylaştırıyordu. Etrafındaki hava değiştiğinde ve Piers yanından kaybolduğunda parmakları eteklerine sıkıştı. Piers'in şimdi arkasında olduğunu fark ettiğinde sinirden kalbi küt küt atmaya başladı.

"Yapma," diye emretti, kız onu aramak için döndüğünde gölgelerden başka bir şey bulamayınca. "Gözler ileri. Şimdi... eteklerini dizlerine kadar kaldır."

Bacakları titreyen Joan itaat etti, jartiyerinin fiyonkları görünene kadar elbisesini ve kombinezonunu yukarı doğru çekti. Aşağıdaki kalabalığı tararken göğsü nefes almakta zorlanıyordu. Balkonun kenarı alt yarısını görüş alanının dışında tutuyordu ve her iki taraftaki sütunlar locasının sağdan ve soldan görülmesini engelliyordu. Ani ya da belirgin bir hareket yapmadığı sürece, ara sıra çukurdan yukarı bakanlar bile locasında neler olup bittiğini anlayamayacaktı.

Joan başını sandalyesinin arkasına yasladı. Parmaklarını kalçalarına dolanan kumaşın etrafında sıkarak nefesini tuttu ve Piers'in bir sonraki hamlesini yapmasını bekledi. Arkasında her şey durgunlaşıp sessizleşmeden önce omzuna hafifçe dokunan bir el vardı sadece.

Bir el bileğine dokunduğunda neredeyse sandalyesinden sıçrayacaktı. Sandalyesinin kollarını kavrayarak aşağıya doğru bir bakış attı ve Piers'in açılmış bacaklarının arasına çömeldiğini gördü. Bileğindeki el yukarı doğru yavaş bir yürüyüşe başladı.

Piers Joan'a, "Gözler ileriye," diye hatırlatarak bir kalçasının iç tarafına sert bir çimdik attı.

"Lanet olsun," diye tısladı nefesinin altından. Ama Piers'in dediğini yaptı; ne sahneyi ve üzerindeki şarkıcıları görebiliyordu ne de elinin yüzünün önünde olduğunu fark edebiliyordu. Piers'in ılık nefesi kadının ortasındaki bukle tutamına değerek omurgasında bir ürperti yarattı. Güçlü eller kalçalarının iç kısımlarını kavrayarak daha da genişletti. Piers'in burnu, Joan'ın amının ağrıyan, nabız gibi atan kalbine doğru burnunu sokarken jartiyerinin üst kısmındaki hassas deri boyunca kaydıldı. Sırtını dikleştirdi ve sandalyenin kollarına tutunuşu, kolların kırılacağından korkana kadar sıkılaştı. Piers'in dudakları dikiş yeri boyunca okşadı, buklelerinin arasından gıdıkladı. Başparmakları kasıklarının hemen kenarındaki narin etin üzerinde dolaşarak Joan'ın vücudunun en ücra köşelerine kadar küçük farkındalık dalgaları gönderdi.

Sırtını dikleştirdi ve dilinin ilk darbesi geldiğinde sandalyesinde kalmak için savaşmak zorunda kaldı. Yarığından ıslak ve hırıltılı bir şekilde kayarak iç etinin kıvrımlarıyla alay etti ve ardından klitorisinin zonklayan tomurcuğuna hafifçe vurdu.

"Tanrım," diye mırıldandı sıkılmış dişlerinin arasından, yine de hareketsiz kalması için verdiği emirlere uydu.

Yine de bir kez daha bakmaktan kendini alamadı. Joan'ı karşılayan manzara nefesini kesti. Kalçaları açıktaydı, pembe jartiyerlerinin ışıltısı, çoraplarının karlı tonu onları ele geçirmeden önce parlıyordu. Piers, Joan'ın yaptığı her şeyi görebilmesi için eteklerini daha da yukarı kaldırmıştı. Dudakları kızın amcığına yapışmış, emerken yanakları içe doğru çökmüştü. Joan'ın göz kapakları ağırlaştı, ama tek bir anı bile kaçırmak istemediği için gözlerini kapatma dürtüsüyle savaştı.

Bu hareket daha önce de kendisine yapılmıştı ama Joan şimdi eski sevgililerinin hiçbirinin ne yaptıklarını bilmediklerini fark ediyordu. Ya öyleydi ya da Piers Lovelace Tanrı tarafından kutsanmış bir dile sahip özel bir erkek türüydü. Onunla yaptığı şeyler... oh, Tanrım, kalabalık bir tiyatronun ortasında orgazm olacaktı.

Joan kıpırdandı ama Piers kollarını dizlerinin altından geçirerek bacaklarını açık ve sabit tuttu. Dilinin her kışkırtıcı girdabını, dudaklarının en hassas yerlerinin etrafındaki her güçlü çekişini kabul etmekten başka seçeneği kalmamıştı. Adam çabalarını yoğunlaştırdıkça bacakları titriyor ve Joan zevkten inlememek için yanağının içini ısıırıyordu.

Piers bir parmağının ucuyla Joan'ın girişini gıdıkladığında küçük bir çığlık attı. Sonra Joan'ın içi dolmaya başladı, Piers'in dili hızla klitorisinin üzerinde dönerken, parmağı da "gel buraya" hareketiyle Joan'ın içini okşuyordu. Kalçaları kıpırdadı ama Piers'in bir çimdik daha atması, eğer görülürlerse bunun onun hatası olacağını hatırlattı. Teslim olmaktan başka yapacak bir şey kalmamıştı ve bunu bir iç çekişle ve başını sandalyesinin minderli arkılığına çarparak yaptı.

Vücudu sarsıldı ve onun tutuşuyla sarsıldı, parçalanırken sırtını döşemeden uzaklaştırdı, sıvı ısı çekirdeğine yayıldı. Karnı titredi ve göğsü, tamamen hareketsiz kalana ve gerginlik eklemlerinden uzaklaşana kadar erotik bakımlarını sürdürürken sessiz kalmak için harcadığı çabadan dolayı yandı.

Nefes nefese kalan ve gözlerini açık tutmak için mücadele eden Joan, Piers'in onu bir bez bebek gibi kullanmasına izin verdi. Bacaklarını birbirine doğru itti ve sonra eteklerini indirdi. Ellerini kumaşın üzerinde yumuşattı ve sonra ellerini düzgünce kucağına, üst üste yerleştirdi.

Birkaç hızlı ve gizli hareketle Piers tekrar onun yanında, eskisi kadar soğukkanlı ve telaşsız görünüyordu. Joan ona bakan herkesin az önce ne yaptığını açıkça görebileceğinden emindi.

Piers, Joan'ın kokusu hâlâ giysilerine sinmiş bir halde ona doğru eğildiğinde, içinden bir ürperti daha geçti.

"Aferin kızıma."

PIERS operada geçirdikleri akşamın geri kalanını ısrarcı ereksiyonuyla savaşıarak ve kendisine zaten yeterince pervasız davrandığını hatırlatarak geçirdi. Joan'ın özel locasında dizlerinin üzerine çöküp tüm tiyatronun gözü önünde onu tatmin etmeyi planlamamıştı. Ancak, Joan buz gibi bir dokunulmazlık havası yayarak çok çekici bir şekilde otururken onunla oynama dürtüsüne karşı koyamamıştı. Piers, bu kadar çok erkeğin peşinden koşmasının nedeninin Joan'ın bu sunumu olduğundan şüpheleniyordu. Sadece bir erkeğin onunla bir şansı olduğunu düşünmesine yetecek kadar sıcaklık sunuyordu. Bununla birlikte, yeterince yaklaştığında, söz konusu adam sıcak, davetkâr bir merkeze ulaşmadan önce yontulması gereken bir dış buz tabakasıyla karşılaşmıştı.

Ve ah, o merkezin tadı nasıl da güzeldi. Locasından merdivenlerden inip tiyatronun giriş holüne doğru ilerlerken Piers dilini dudaklarının kenarında gezdirdi. Yakalanma düşüncesi bile kalbini çarptırırken, Joan'ın zevkten kıvrınmasını ve eğilmesini sağlamanın heyecan verici bir yanı vardı. Joan çok güzel bir performans sergilemiş, tereddüt etmeden ya da beklenen gevezeliği göstermeden onun talimatlarını yerine getirmişti. Elbette ondan uzun süre böyle bir itaat beklememesi gerektiğini biliyordu. Joan'ın ilk fırsatta ona meydan okuması sikinin kabarmasına, pantolonunun daralmasına neden olmuştu.

Koridorun loş ışığı avizelerin ışıltısı altında dağıldı. Birdenbire etrafları uğultulu sesler ve bir yere toplanmış çok sayıda bedenin boğucu sıcaklığıyla çevrildi. Herkes kapılara doğru hücum etti ve Piers bir elini Joan'ın koluna dayadığı elinin üzerine koydu ve onlara yol açmak için cüssesine güvendi. İhtiyaçtan neredeyse titriyordu ve Joan'ı evine geri götürecektir kadar medeni kalabileceğinden emin değildi, böylece o tiyatro locasında başladıkları şeyi bitirebileceklerdi. Niyeti, Joan siki için yalvarıncaya kadar onu kızdırmak, beklentinin uygun bir şekilde oluştuğunu hissedene kadar fahişe ve bakıcı olarak aralarındaki bağı tamamen tamamlamaktan geri durmaktı.

Heyecanla bekliyordu. Mükemmel bir müşteri kucağına düşmüştü ve bu fırsatı heba etmeye hiç niyeti yoktu. Bir fahişe olarak, bu onun

İş i kızdırmak ve baştan çıkarmaktı ama Joan sağduyu uğruna fazla çekiciydi. Onu istiyordu ve bu bekleyemezdi.

Kapıları açıldılar ve Piers daha serin, daha az bayat havadan derin bir nefes aldı. Yolcularını almak için caddede bir aşağı bir yukarı sürünenlerin arasında dikkatini arabalarını aramaya vermiş olan Joan'a baktı. Joan'ın güzellik işareti Piers'in dikkatini ağzının köşesine ve çenesinin açısına çekerek duyularını harekete geçirdi. Kadının dolgun dudaklarının sikiinin etrafına dolandığını hayal etmeye o kadar dalmıştı ki, kendisine seslenen sesi neredeyse duymayacaktı.

Ama bu ses çok tanıdıktı, göz ardı edilemeyecek kadar rahatsız ediciydi.

"Şey... iyi akşamlar, Sör Piers. Sizi tekrar görmek ne güzel."

Piers kaskatı kesildi, eli Joan'ın ince parmaklarını sıkıca kavradı. Döndüğünde geçmişinden bir yüzün sahte bir gülümseme ve sert, ısıltılı gözlerle kendisine doğru geldiğini gördü. İçindeki sıcaklık bir an için alevlendi -ışkenceli ve kavurucu- ama hemen yerini vücudunun en ücra köşelerine kadar yayılan ve onu donduran ani bir soğukluğa bıraktı.

Çevresinde Joan'ın eline su dökebilecek kadar güzel olan tek kadının önünde eğilmekten başka çaresi kalmadığı için dişlerini sıkmaktan çenesi ağrıyordu. Ancak hiç kimse o soğuk güzelliğin, içindeki kadının gerçek doğasını ne kadar zahmetsizce gizlediğinin Piers kadar farkında değildi. Hardwick Markizi Leydi Lysandra Claremont bir zehirdi ve bir keresinde Piers'i neredeyse öldürüyordu. Bunu bir daha yapmasına asla izin vermeyecekti.

Onun sahte gülümsemesine karşılık verme zahmetine girmed i. "Leydim. Sağlığınız yerinde görünüyor."

Ona güzel göründüğünü söylerse lanetlenirdi. Lysandra ilgi ve iltifatlarla beslenir, onları şımarık bir prensesin mücevherleri biriktirdiği gibi biriktirirdi. Ne kadar çok olduğu ya da onlardan ne kadar sıkıldığı önemli değildi; onları hakkı olarak kabul ediyor ve büyüyen yığınının içine atıyordu. Joan gibi o da açık tenliydi ama yüz hatları keskin ve köşeliydi, dudakları geniş ve biçimli, alt dudağı dolgun, burnu aristokrattı. Bahar yapraklarının rengindeki gözleri, parlak saçlarıyla aynı tonda altın kirpiklerle çevrili, aldatıcı derecede masum görünen yüzünden dışarı bakıyordu.

"Sen de öyle," diye cevap verdi. Sonra bakışlarını önce Joan'a, sonra da Piers'a çevirdi ve kaşlarını beklenti dolu bir ifadeyle kaldırdı.

Piers derin bir iç çekti. Birçok akranı tarafından fark edilmişlerdi ve birçoğu bu kadının onu nasıl aptal yerine koyduğunu biliyordu. Piers'i kendilerinden biri olmadığını hatırlatmaya zorlayarak onu *tonların* önünde utandırmasına izin verirse lanetlenirdi.

"Sizi sevgili dostum Bayan Durbin ile tanıştırmalıyım? Bayan Durbin, Hardwick Markizi Hanımefendi."

Piers selam verirken çoktan reverans yapmış olan Joan, Piers'in koluna tutunmakla yetindi ve diğer kadına baktı, yüz ifadesi her türlü duygudan yoksundu.

"Nasılsınız leydim? Sizinle tanışmaktan onur duydum."

Piers burun deliklerini kaşıdıran eğlenceli homurtuyu bastırmakta neredeyse başarısız oluyordu. Joan'ın sesi sanki hayatında hiç bu kadar memnun olmamış gibi çıkıyordu. İma etmeye yabancı olmayan Lysandra sert, soğuk gülümsemesini genişletti ve başını eğdi.

"Bu şeref bana ait Bayan Durbin. Görünüşe göre Sör Piers ile ortak bir dostumuz var. Onu tanıdığımız için ikimiz de ne kadar şanslıyız."

Piers onun sözlerinin ardındaki ağır anlam karşısında gerildi ve bu ima karşısında içi düğümlendi. Eğer herkes bozulan nişanlarını ve bir zamanlar Piers üzerinde kurduğu hâkimiyeti zaten bilmiyorsa, Lysandra Joan'ın bundan haberdar olmasını sağlamıştı.

Safra tadı aldı ve bunu uzun süre tutamayacağını hissetti. Ağzını açarsa, Lysandra'nın buz mavisi gece elbisesinin üzerine kusabilirdi. Böyle bir olayın zihninde canlandırdığı görüntüye gülebilirdi ama şu anda bir parça olsun eğlenecek hali yoktu.

"Kesinlikle," diye cevap verdi Joan, sesi keskin ve ince bir uyarıyla doluydu. Gözlerini her zamanki kayıtsız güzellik maskesini koruyan Lysandra'ya dikti. "İyi akşamlar leydim."

Şans mı yoksa ilahi bir müdahale mi bilinmez, arabası geldi. Joan'ın arkasından arabaya adımını atana kadar eski nişanlısının bakışlarının sıcaklığını sırtında hissetti. İçeri girdiğinde Piers, Lysandra'nın yakınlığından kurtulduğu için rahatlamış bir şekilde iç çekerek koltuklara yaslandı. Onun ihanetinden tamamen kurtulduğunu düşünse de, Piers onun yakınında olmanın kendisine hissettirdiklerinden hoşlanmıyordu - sıcak ve kaşıntılı, sanki derisi kas ve kemiklerin üzerine çok sıkı çekilmiş gibi. Sanki kadının ona hissettirdiği öfke yüzünden patlayacakmış gibi.

Joan'a bir bakış attı ve onun da kendisini yakından, dikkatle izlediğini gördü. Her zamanki savunması fazla çaba harcamadan ortaya çıktı ve

bakışlarındaki sessiz soruyla irkildi. Arabanın aralık perdeleri dışarıdan gelen lamba ışığının Lysandra'nın meraklı yüz ifadesini aydınlatmasına yetecek kadar içeri girmesine izin veriyordu. Piers konuşmadan önce kendini toparlamak için birkaç saniye düşündü ve Lysandra'nın aralarına girdiği son seferde akşam yemeklerinin nasıl mahvolduğunu hatırladı.

"Bunun için özür dilerim," diye mırıldandı. "Lysandra her zaman nezaket ve sağduyudan yoksun olmuştur. Sizinle birlikteyken toplum içinde bana yaklaşması konusunda onunla konuşacağım."

Joan kesinlikle kadınlara yakışmayan bir homurtu çıkardı ve onu başından savdı. "Bunu kafana takma. O karşılaştığım ilk sinsi kadın değil ve sonuncusu olacağından da şüpheliyim. Ayrıca, beni senin kolunda gördüğü için kıskandığı çok açık. O tiyatro locasında ne yaptığımızı öğrendiğinde ne kadar öfkeleneneceğini hayal edebiliyor musun?"

Joan'ın haklı olduğunu anlayınca dudakları keyifle kıpırdadı. Lysandra her zaman kıskanç bir tip olmuştur. Onu kirli bir mendil gibi kolayca bir kenara atmış olması önemli değildi; Piers'i oyuncağı olarak görüyor ve onu başka biriyle birlikte görmekten her zaman pek hoşnut görünmüyordu.

Joan aniden, "Sıra sende," dedi. Piers kaşlarını çattı. "Benim sıram mı?"

Pürüzlü dudaklarını büzdü. "Birbirimize kendimiz hakkında bir şeyler söylemek konusunda anlaştığımızı sanıyordum."

Derinlere gömülü bir parçası, herhangi bir nedenle kendini birine açma fikrinden geri çekildi. Yıllardır bu kadar samimi, bu kadar tehlikeli bir şey yapmamıştı ve şimdi başlamaya da niyeti yoktu.

"Hayır," diye cevap verdi, hafifçe ama kararlı bir şekilde. "Bana kendin hakkında bir şeyler anlatmaya karar verdin. Ben asla kabul etmedim-"

"Her zaman bu kadar zor biri misin?" diye araya girdi. "Jüpiter adına, senden bana en büyük korkunu ya da buna benzer saçmalıkları anlatmanı istemiyorum. Bana en sevdiğin tatlı, renk ya da kitap gibi basit bir şey söyleyebilirsin. Aramızdaki konuşma bu kadar gergin olmak zorunda değil."

Piers'in avuçları, kendisiyle bu şekilde konuştuğu için onu dizlerinin üzerine yatırdığını hayal ederken karıncalandı. Birkaç nedenden dolayı kendini sakinleştirdi; bunların başında Joan'ın haklı olması geliyordu. Savunmacı olmaya o kadar alışmıştı ki, artık kimseyle nasıl hafif bir konuşma yapacağını bilmiyordu.

"Rahmetli kocama duyduğum nefreti sana açtım," diye ekledi Joan. "En azından bana *bir şey* söyleyebilirsin. Herhangi bir şey."

Piers iç çekti. Onun meraklı bakışlarına karşı ileri sürebileceği gerçek bir argümanı olmamasından nefret ediyordu. "En sevdiğim kitap-"

"Bekle, fikrimi değiştirdim," diye birden ağzından kaçırdı. "Nasıl fahişe olduğunu bilmek istiyorum."

Joan'a baktı, konunun aniden değişmesi onu şaşırtmıştı. Ama sonra Piers bunun kolayca konuşabileceği bir konu olduğunu fark etti.

"Şey," diye başladı. "Centilmen fahişelerin çoğu ajansa ihtiyaçtan dolayı katılıyor. Her sözleşme yüklü bir başlangıç depozitosunu garanti ediyor, bu da anlaşmanın nasıl başladığından bağımsız olarak kendi rahatlarını görmelerini sağlıyor."

"Sanırım sebebiniz ihtiyaç değil?"

Piers omuz silkti. "Mirasım yeterliydi, ama insanın asla yeterince güvenceye sahip olamayacağı kanısındayım. Sermaye benim için bir zorluk değil."

Joan yumuşak bir kahkaha attı. "Ben de bir beyefendinin bırakın bir kadını, hiç kimseyle mali durumunu konuşmadığını sanırdım."

"Akranlarımız arasında benim bir centilmen olmadığım görüşü yaygındır." "Siz bir baronsunuz; tabii ki bir beyefendisiniz."

"Ben bir baronetim çünkü büyükbabam bir unvan satın aldı. Bunun lekesinin temizlenmesi için birkaç nesil daha geçmesi gerekecek."

Sanki asi bir arıyla mücadele ediyormuş gibi onun sözlerini elinin tersiyle itti. "Saçmalık. Başkalarının ne düşündüğü kimin umurunda?"

Piers birkaç kalp atışı boyunca Joan'a sessizce baktı. Joan'a verdiği fiziksel tepkinin ötesindeki tepki, dünyaya karşı bir tür koruma olarak özenle geliştirdiği doğasına aykırıydı. Ancak, konuştukça Piers birçok açıdan birbirlerine benzediklerini daha iyi anlamaya başladı. Belki de böylesine acı konulardan konuşmayı bu kadar kolaylaştıran şey buydu. Hâlâ kimseyle konuşmak istemediği birkaç şey vardı, ama eğer biri diğeriyle kişisel detaylarını paylaşma oyununu oynamak zorunda kalacaksa, Joan Durbin'den daha kötüsü olamazdı.

"Oldukça," diye kabul etti. "Ama... sorunuza cevap olarak, bir eğlence için fahişe oldum. Bir tanıdığımın bir ajansta çalıştığını öğrendim ve ondan beni ajans sahibiyle tanıştırmasını istedim."

Joan koltuğunda öne doğru oturdu, bir eliyle çenesini desteklerken meraklı bakışlarını ona yöneltti. "Bay Sterling'in buna izin vermesine şaşırdım. Bana gözetimi altındaki erkeklere karşı çok korumacı biri gibi geldi."

Piers omuz silkti. "Her sözleşmeden bir komisyon alıyor ve benim özel... yeteneklerim beni değerli bir meta haline getiriyor."

Joan'ın kirpikleri alışılmadık bir utangaçlık gösterisiyle aşağı doğru indi. Emin olamayacak kadar karanlıktı ama yanaklarının pembeleştiğini hayal etti. Yemek odasındaki sandalyeye bağlandığını ve iyice tatmin edilmeden önce cezalandırıldığını hatırlıyor olmalıydı. Bu anıyı hatırlayınca siki kanla dolup taşı.

"Peki insan böyle becerileri nereden öğreniyor?" diye mırıldandı, bakışları onunkilerle buluşmak için yukarı kayd.

"Kasaba'da hepsi de gizli ve üyelik için bir dizi özel şarta sahip kulüpler var. Genç bir adam olarak bu yerleri merakımdan ziyaret ederdim. Orada geçirdiğim zamanlar çok bilgilendirici oldu."

"Anlıyorum. O halde sizin türünüzde ... tahakküm talepleri ... sıkça geliyor?" "Hayal edebileceğinizden çok daha fazlası. Eminim ki müşterilerimin sebepleri sizinkinden çok da farklı değil."

Ona utangaç bir gülümseme verdi. "Peki sen benim nedenlerim hakkında ne biliyorsun? Efendim?"

Piers, aralarındaki boşlukta yüz yüze gelene kadar eğildi. koltuklarına oturdular. "Hiçbir şey," diye alay etti. "Bu benim beceriksizce onları ortaya çıkarmaya çalışma yöntemimdi."

Güldü, ses ani ve gürültülüydü ve aracın küçük alanı için neredeyse çok yüksekti. Piers gülümsedi, hoşuna gittiğini fark edince şaşırdı.

"Sebeplerim basit," diye yanıtladı. "Sıradan erkeklerden sıkılmıştım. Dul kaldığımdan beri zamanımı beni heyecanlandıran şeylerin peşinden gitmeye adadım. Hayatı daha önce hiç yaşamadığım gibi yaşamak istiyorum."

Piers bir elini kaldırıp çenesini kavradı, başparmağı alt dudağının kıvrımlı çizgisinde gezindi. "Ah, hayatım," diye mırıldandı. "Hayatı asla unutamayacağın bir şekilde deneyimlemeni sağlayacağım."

"Bana nereye gittiğimizi söyleyecek misin?" Joan birkaç gece sonra sordu.

"Hayır. Şimdi sessiz ol," diye cevap verdi arkadaşı sert bir bakışla, ama ağzının kenarlarında beliren eğlence neredeyse onu mahvediyordu.

Piers, akşam dışarı çıkmak için kararlaştırdıkları randevuda onun konağına gelmişti. Ancak, fahişesi akşam için planlarını açıklamayı reddetmişti. Joan'a söylediği tek şey, gecenin zevkli bir şekilde sona ereceğini ima ederken, onun eğleneceğiydi.

Joan bu düşünce karşısında oturduğu yerde kıvrınmamak için kendini zor tuttu. Opera gecesinden beri birbirlerini görmemişlerdi ve özel locasında yaşadıkları skandal tatmin edici olsa da, sadece için için yanan arzularını bastırmıştı. Daha önce hiç böyle bir şey istememişti. Piers, huysuzluğu ve temkinliliği bir yana, gerçekten büyüleyici bir insandı. Tüm yüksek sosyete arkasından dedikodu yaparken ve ona kuğular arasında bir ördek muamelesi yaparken neden böyle bir kişilik geliştirdiğini anlamak zor değildi.

Ancak Joan'ı ona çeken de bu yoğun gizemdi. Piers'in sunabileceği zevklerin birkaçını tatmak Joan'ı daha fazlası için acıktırmıştı. Onun verebileceği her şeyi istiyordu. Hovarda bir doğaya sahip olduğuna dair birkaç ipucu, Piers'in 'beceri seti' olarak adlandırdığı şeyin kapsamı hakkında merakla yanmasına neden olmuştu.

Joan tamamen cahil değildi. Erotik romanlar ve sanat eserleri okumuş ve çıplak elle, huş ağacından sopalarla, küreklerle ve kırbaçlarla tokatlanan kadın tasvirlerinden tahrik olmuştu. Esaret uygulaması, bağlanma ve hareketsiz bırakılma fantezileri kurmasına neden olmuştu. Böyle şeyler eski sevgililerinin hoşuna gitmezdi - en azından Joan söz konusu olduğunda. O bir hanımefendiydi ve bu tür aktiviteler, genel bir kanı olarak, daha düşük türdeki kadınlara ayrılmış gibi görünüyordu. Beyefendilerin karanlık sokaklarda para ödedikten sonra rutubetli kulübelere girdikleri türden kadınlar.

Joan'ın daha aşağı bir kadın olmayı dilemesi için neredeyse yeterliydi, çünkü öyle görünüyordu ki bir kadının arzularına sahipti. Ama şimdi rehber olarak Piers vardı ve bu anlaşmanın onu nereye götüreceğini keşfetmek için sabırsızlanıyordu. Son gezintilerinden keyif almış olmasına rağmen Joan, fahişesinin onu evine götürmesini ve orada istediği gibi eğlenmesini dilemekten kendini alamıyordu.

"Sabırlı ol," dedi ve kızın burnunun ucuna hafifçe vurdu.

Joan kaşlarını çatı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Sabır, sahip olduğumu itiraf edebileceğim bir erdem değil."

"Cezalandırılmak istemiyorsan bunu öğreneceksin."

Kadının ortasında biriken sıvı ısı, adamın sözlerindeki ince tehditle rahmine doğru alçaldı. İlk cezası o kadar iç gıcıklayıcı olmuştu ki, bu sefer onu ne kadar ileri götürebileceğini öğrenmek için ona meydan okumaya hazırды.

Alt dudağını büktü ve arabanın karanlığında adamın solgun gözlerinin parıltısını fark etti, tehlikeli ve vaat doluydu. Joan neredeyse onu iğnelemeye devam etmeye karar vermişti ki, araba yavaşladığında çok arzuladığı muameleyle sonuçlanabileceğini umuyordu.

Piers pencereden dışarı bakmak için perdeyi kenara iterken, "Geldik," diye duyurdu. "İçeri girmeden önce uymanız gereken kurallar var. Onları duymaya hazır mısınız?"

Kurallardan bahsedilince Joan'ın omurgası sertleşti. Her türlü kısıtlamadan hiçbir zaman hoşlanmamıştı. Ama sonra, ona verdiği son talimatları ve onlara karşı gelmesinin sonucunu hatırlayınca karnı sıkıştı.

"Sanırım," diye alay etti ve ona nazlı bir gülümseme sundu.

Piers dirseklerini kalçalarına dayadı ve arabanın dışından gelen lamba ışığı solgun kirpiklerinin tek tek sivri uçlarını aydınlatana kadar eğildi. "Buraya benim misafirim olarak geldin ve iyi bir kız gibi davranacaksın. İki kadehten fazla şampanya içmeyeceksin ve zengin yiyeceklerden kaçınacaksın. Önce benimle konuşmadıkça ve ben seni tanıştırmadıkça hiçbir konukla konuşmayacaksın. Hiçbir erkeğin doğrudan gözlerinin içine bakmayacaksın. Bakışlarını mütevazı bir şekilde aşağıda tut. Flört etmek yok, Joan; bu kural en önemlisi. İhtiyacım olan son şey, birinin senin cilveni bir davet olarak yanlış yorumlamasıdır."

Joan gözlerini kırıştırdı, Piers'in bu saçma kuralları sert bir şekilde dile getirmesi onu şaşırtmıştı. Elbette onun gecenin sorumluluğunu üstlenmesini bekliyordu; ne de olsa ona bunun için para ödüyordu. Ama ona getirilen kısıtlamalar çok mantıksızdı. Kendisi aksini söylemedikçe gözlerini yere indirmeye ve ağzını kapatmaya zorlanırsa eğlenmesini nasıl bekleyebilirdi ki?

Piers onun direncini sezmiş gibi ensesinden tuttu ve poposu koltuğunun en ucuna dayanana kadar çekti. Sanki yüzüstü düşmesini engelleyen tek şey, kafatasının tabanından omuzlarına kadar uzanan hassas kordonlar üzerindeki güçlü parmakların sıkılmasıymış gibi hissetti. Diğer eliyle boğazının sütununu ve korsajının dekoltesi tarafından ahlaksızca ortaya çıkarılan göğüs dekoltesinin çizgisini okşarken omurgasından bir ürperti geçti.

"İyi kızlar ödüllendirilir," diye hatırlattı ona. "Uslu durabilir misin, Joan?"

"Ben... deneyebilirim," dedi, beklenti ve şehvetten nefesi kesilmişti. Adamın sesindeki derin hırıltı ve her sözcüğün arasına serpiştirilmiş vaat, kadının özlem duymasına neden oldu. Uyluklarının arası kayganlaşmıştı ve kalçalarının sıkışması iç çamaşırının sertleşmiş meme uçlarını tahrik etmesine neden oldu. Ne kadar uzun süre oyalanırlarsa, zevk almak için o kadar uzun süre beklemek zorunda kalacaktı. Joan boğazını temizledi ve tekrar denedi. "Evet, uslu durabilirim."

"Güzel," diye mırıldandı ve elini bırakmadan önce parmak ucunun çenesinde gezinmesine izin verdi.

Arabanın kapısı açıldı ve Joan tepelerinde beliren binaya baktı - Gotik mimarının popüler olduğu günlerden kalma bir kalıntı. Ay ışığının aydınlattığı gökyüzüne karşı kuleler ve kuleler gölgede kalıyordu ve vitray pencereler içeriden gelen renkli ışıkla parlıyordu. Piers onu aşağı indirdi, sonra elini dirseğinin kıvrımına sıkıştırdı. Onu siyaha boyanmış, üzerlerinde hırlayan ejderhalar şeklinde devasa gümüş armatürler bulunan büyük bir çift ahşap kapıya doğru götürmesine izin verdi. Paneller açılarak siyah ve gümüş rengi kıyafetler giymiş, gözlerini ve burunlarını kapatan yarım maskeleri olan iki uşak ortaya çıktı. Beyaz eldivenli eller hoş geldiniz diyerek küçük bir antreye ve ipek siyah perdelerden oluşan bir şelaleye doğru yol gösterdi.

Gösterişli bir antre salonunda, Grek tarzında şeffaf siyah elbiseler giymiş ve uşakların taktığı maskelerin aynısını takmış bir grup kadın tarafından karşılandılar. Gülümsemeler ve kıkırdamalarla, benzer maskeleri ustalıkla bağladılar.

Joan'un yüzü, sonra da Piers'in yüzü. nc bir kadın gm kadehlerle dolu bir tabak sundu ve Joan kabarcıklı ampanyayı bulmak için bardağının içine baktı. Bu akam içmesine izin verilen iki ikiden ilkiydi bu.

Şimdilik etrafını incelemekle megld ve başka bir perdeden geçip geniş, dairesel bir alana girdiklerinde ampanyaya dokunulmamıtı. Ortasında tatan bir fiskiye duruyordu ve yine aynı tatan oyulmu çıplak göğüslü denizkızlarının ağızlarından yukarıya doğru su akıyordu. Joan, n odadakiler gibi giyinmiş bir grup kadını fark ettiğinde ağzı açık kaldı; sadece üzerlerinde su püskürtülerek ıslatılmış bembeyaz elbiseler vardı. Tesisin diğer konukları konuup kadehlerinden yudumlarken, su perisine benzeyen yaratıklar birbirlerine su sıratıyor ve kıkırdıyorlardı. Bir avuç erkek çeşmenin yanında durmuş onları izliyordu; maskelerinin altından gülümsüyorlardı ve erotik gösteriyi izlerken balarını birbirine yaklatırmılardı.

Joan'ın duyuları, yükselen sesler ve kahkahalar arasında havada szlen kaos-müzik vızıltısı tarafından boğulmutu. Müşterilerin hepsi maskeli olsa da Joan yüksek sosyete mensuplarını grdğinde tanıyordu. Meknı duvardan duvara dolduran beyefendiler ve hanımefendiler ık giyimli ve mücevherlerle süslüydü. Aralarına serpitirilmi maskeli uçaklar ampanya kadehleri ve başka içkiler sunuyordu. Beyaz cüppeli kadınlar tabaklar içinde tatlılar, meyveler ve peynirler sunuyor, çoğu da karşılığında ehvet dolu bakışlar ve imdiklenmi popolar alıyordu.

Joan'ın dikkatini çemberin kuzey, güney, doğu ve batı noktalarına dikilmiş dört platform çekti. Yanaklarındaki kızarıklık tüm yüzünü ve boynunu saracak şekilde yayıldı ve göğüs uçlarının sıkı kıvrımında, kalçalarının ve kombinezonunun göğüslerine yaptığı baskı daralmaya baladı.

Platformlarda neredeyse hiç giysi giymemi insanlar vardı ve hepsi de açık alanda samimi hareketlerde bulunuyordu. Joan dört ayak üzerinde duran çıplak bir adamın, üzerinde sadece pantolon ve aslan suratlı bir maske olan başka bir adamın onu arkadan kırbalamasıyla kızaran kalçalarını görünce çok olmuş bir şekilde nefesini tuttu. Joan'ın gözleri bu türden başka manzaralar da grdğinde faltaı gibi açıldı - avuç ileri ve kırbalar titreyen etlere inerken kıları havada dizlerinin üzerinde dönmüş kadınlar. Bir başka kadın çifti vahşi bir terk edilmilik içinde birbirlerine karşı kıvranıyor, pürüzlü dudaklar coşkuyla ayrılıyordu. Perdeli oyuklardan ve odaya yayılmış masalardan müşteriler gösterileri izlerken yemek yiyor ve iki içiyordu, hepsi de görünüşte etkilenmemiti.

Joan açık ağzını kapadı ve buraya aitmiş gibi görünmek için elinden geleni yaptı. Dul kaldıktan sonra yaşadığı pek çok deneyime rağmen, daha önce hiç *böyle* bir şey görmemişti.

Destekleyici bir el sırtının alt kısmını destekledi ve Piers'in onu izlediğini görmek için başını kaldırdı, gözleri maskesinin yarıklarından solgun ve perçinleyiciydi.

"Burası neresi?" diye mırıldandı, içinden geçen merak ve entrika yüzünden sesi boğuk ve gergin çıkıyordu.

Piers sırttı, yüzündeki ifade ayak parmaklarını terliklerinin içinde kıvırıyordu. Bilinçli bir muziplikle doluydu. Bacaklarının beklentiyle titremesine neden oldu. Dudakları kulağının kabuğuna değene kadar başını eğdi.

"Olympus'a hoş geldiniz," diye fısıldadı. "Egzotik zevkleri olan bizler için özel bir kulüp."

Joan hafifçe başının döndüğünü hissederek gülümsedi. Bu tür yerlerle ilgili fısıltılar duymuştu ve her zaman doymak bilmez bir merak duymuştu. Bununla birlikte, tüm söylentiler bu tür kulüplere üyeliğin ayrıcalıklı olduğunu ve sıkı bir şekilde düzenlendiğini gösteriyordu. Olympus gibi bir yerin patronu olmaktan çıkarılmak kişinin itibarını zedeleyebilirdi.

Şampanyasından ilk yudumunu alan Joan, gerginliğinin omurgasından hafiflemesine izin verdi. Piers'in koluna yapıştı ve Olympus'un manzaralarını, seslerini ve kokularını içine çekti. Yunan teması işletmenin adına yakışıyordu ve başının üzerinde Yunan tanrı ve tanrıçalarının yanı sıra diğer mitolojik yaratıkların tasvirleriyle boyanmış tonozlu tavanlar buldu. Maskelerin anonimlik sağlamasıyla burada yasaklar azalmıştı. Samimiyetler, insanlar arasında el sıkışmak kadar kolay takas ediliyordu.

-Kucaklaşmalar, öpüşmeler ve bolca elleme ve okşama. Platformlardaki erotik performanslar her geçen saniye daha da ahlaksız bir hal alıyordu, ta ki Joan göğüs, kalça ya da uyluk görmeden sanatçıların olduğu yöne bakamaz hale gelene kadar.

"Sana hitap eden bir şey görüyor musun?" Piers sordu, nefesi sıcaktı ve kızın boynunun yan tarafını gıdıklıyordu.

Fısıltıyla söylediği sözler Joan'ın içini titretti, göğüslerinin uçlarına ve kalçalarının arasına özlem okları gönderdi. Bakışları elleri birbirine bağlanmış ve başının üzerine kaldırılmış bir kadına kilitlendiğinde adımlarının ortasında duraksadı. Geniş omuzlu ve şehvetli dudaklı iri bir adam arkasında duruyordu, bir elinin parmakları bağlı bileklerini havada tutmak için sarmış, diğeri çıplak bir göğsü okşuyordu. A

İkinci adam kadının ayaklarının dibinde diz çökmüş, bir tüyle bir kalçasının içini okşuyordu. Kadın içini çekti ve arkasındaki adama doğru kıvrıldı, yüzünde zevkten dört köşe olmuş bir ifade vardı.

"Evet," diye boğuldu. "Ah, evet."

Piers boğazından onaylar gibi alçak bir ses çıkardı. Bakışlarını, etraflarında olup biten diğer cinsel eylemlerden habersiz, birbirleriyle meşgul olan üçlüye çevirdi. "Güzel. Bu taraftan."

Joan şampanyadan bir yudum daha aldı, daralan boğazından güçlükle yutabildi. Tüm duyuları diken üstündeydi, uyarılmayı arzuluyordu. Piers'ı özlüyordu.

Onu perdeler ve paravanlarla ayrılmış, her bir mekânın sakinleri için özel kozalar oluşturan gölgeli yemek kutularına doğru götürdü. Boş bir masaya ulaştıklarında Piers onun oturmasına yardım etti. Kendi sandalyesini onunkine yaklaştırdı, böylece aynı tarafta, kulüpte olup bitenleri görebilecek şekilde oturdular. Joan onlara hizmet eden görevliyi fark etmedi bile, Piers'ın emirleri kulaklarındaki uğultudan duyulmuyordu. Onlardan çok uzakta olmayan bir yerde, kıpkırmızı ve siyahın uyumlu tonlarında giyinmiş bir çift oturuyordu. Joan onları dış görünüşlerinden tanıyamadı ama kıyafetlerinden üst tabakadan olduklarını anladı. Bunun yanı sıra, kadının sol elindeki altın yüzüğün parıltısını ve çiftin şüphesiz tanıdık olduğunu fark etti. Dudakları merakla aralandı.

"Buraya sık sık evli insanlar mı geliyor?"

Soru, o daha iyi düşünmeden ağzından döküldü ve Piers'in ona eğlenen bir bakış atmasına neden oldu.

"Elbette," diye yanıtladı uşak hızlı adımlarla geri çekilirken. "Her türden insan kulübü rahatlatıcı buluyor. Tüm dünyanın önünde maske takmaktan kurtulmak isteyen türden insanlar. Bir karı kocanın birbirlerine toplum içinde gösteremedikleri sevgiyi gösterebilmekten hoşlanabileceklerini tahmin edebiliyorum, zira eşine alenen aşık olmak pek moda değil."

Joan şaşkınlık içinde yer sofrasına baktı. Elbette bir karı kocanın birbirlerini sadece sevmekle kalmayıp aynı zamanda birbirlerinden *hoşlanmalarının* da mümkün olduğunu biliyordu. Miranda ile sevgili kocası Roger arasında böyle bir bağ olduğuna tanık olmuştu. İkisi de birbirlerine aşıktı. Ancak arkadaşının evliliği onun dünyasında kural değil istisnaydı. Dışarıdan bakıldığında, *ton* evliliklerinin çoğu

tıpkı kendisinininki gibi soğuk, tutkusuz ve sefil görünüyordu. Bu çifti bir masayı paylaşırken, tatlı ısırlıkları ve saf bağlılık bakışları arasında öpüşürken görmek Joan'ın karnında garip bir his bıraktı.

Bakışlarını çiftten ayırdığında midesi burkuldu ve göğsü yandı. Birlikte yaşadıkları hayat dışarıdan görüldüğü kadar mutlu olamazdı. Kendi kendine bunun Joan'ı kalp kırıklığına sürükleyen hayallerle aynı sahteliklerden oluşan bir kaplama olduğunu söyledi. Mutlu evlilikler, ilahi bir müdahale olmadığı sürece, onun konumundaki kadınlar için mümkün değildi. Miranda'nın Roger'da mükemmel ikinci kocayı bulmasının üzerinden sadece bir yıl geçtiğine göre, Joan Tanrı'nın mucizelerinin yeni tükendiğini düşünüyordu.

Onlara hafif bir akşam yemeği ikram edildi, ancak Joan bir lokma bile tatmadı. Piers çoğunlukla sessiz kaldı, onun çevresindeki uyarıcılardan dolayı konuşamayacak kadar bunaldığını hissediyor gibiydi. Görevli yemek tabaklarını yeni kaldırmış ve tatlı ikram etmişti; Piers bunu reddetti -İyi giyimli bir adam masalarına yaklaştığında.

Uzun boylu ve ince yapılıydı; uzun, vakur bir yüzü ve sıraya dizdiği parlak koyu kahverengi saçlarıyla dolu bir başı vardı. Piers davetsiz misafire sırtarak baktı ve ayağa kalktı.

"Lyons, bu gece burada olacağını bilmiyordum."

Piers'in sıcak gülümsemesine rağmen, diğer adamın ifadesi asık suratlı ve hareketsizdi. Kulübün diğer müşterilerinin aksine, sade giyinmişti ve herkes kadar eğleniyor gibi görünmüyordu.

Lyons, Piers'in uzattığı eli tutarak, "Birinin şampanyanın her zaman akmasını ve çeşmenin her zaman... dolu olmasını sağlaması gerekiyor," diye cevap verdi. Piers arkadaşı olduğu anlaşılan bu adamı serbest bıraktı ve Joan'a döndü. Joan onun uzattığı eli tuttu ve ayağa kalkarak Lyons'a Başını nazikçe salladı.

"Yol arkadaşım, Bayan D," dedi Piers, bir elini sanki bir bibloyu ya da tabloyu gösterirmiş gibi sallayarak.

Joan bu kibirli hareket karşısında sertleşti ama çenesini dik tuttu. "Bay Lyons," dedi sıkı bir gülümsemeyle. "Buraya maskesiz geldiğiniz için gerçekten de cesur bir adamsınız."

Lyon onun elini kabul etti ve parmak eklemlerine bir öpücük kondurdu. "Keşke cesur olduğumu iddia edebilseydim hanımefendi ama gerçek şu ki tüm Londra benim Olympus'un sahibi olduğumu biliyor. Böylesine iyi bir topluluğun arasında önemli biri olmadığım için bunun bir önemi yok."

Joan adama imrenmekten kendini alamadı. Bu odayı duvardan duvara dolduran kalabalık, bu özel iş girişiminin oldukça kazançlı olması gerektiği anlamına geliyordu. Lyons denen bu adamın, *tonun* kurallarına uymanın getirdiği baskılar olmadan zenginliğin nimetlerinden yararlandığını hayal etti.

"Anlıyorum," diye cevap verdi. "Şey, kuruluşunuz çok... ilginç, Bay Lyons."

Sert ağzının kenarında en ufak bir eğlenme belirtisi belirdi, ama başka hiçbir şeyden etkilenmemişti. "Teşekkür ederim hanımefendi. Umarım Sör Piers buradaki zamanınızın unutulmaz olmasını sağlar. Bu arada... biraz konuşabilir miyiz? Sadece bir dakikanızı alır."

Bu son söz, Joan'ın tekrar yerine oturmasına yardım eden ve daha fazla şampanya için yoldan geçen bir görevliye işaret eden Piers'a yönelikti.

"Elbette," dedi ve kadehlerden birini Joan'a uzatıp diğerini kendine sakladı. "Sadece bir dakika sürecek. Burada bekleyin."

Joan, Piers'in geri çekilen arkasından baktı, dudakları dehşetle aralanmıştı. Ayrılan ceset denizinde gözden kaybolurlarken elini Bay Lyons'un omzuna attı. Bağlayıcı arkasına bakma zahmetine bile girmedi.

Kibar olmayan bir hışımla, Piers'in az önce ona verdiği kadehi kapmadan önce ilk şampanya kadehinin posasını yuttu. Kurallar listesi Joan'ın zihninde yankılanarak kızgınlığını daha da artırdı. Onu buraya getirip uymas ı için keyfi kurallar koyduktan sonra, sanki hiçbir önemi yokmuş gibi terk etmeye nasıl cüret etmişti? Ona canlı ve zevkli bir akşam vaat edilmişti ve fahişesinin her ikisini de yerine getirmeye niyeti yok gibi görünüyordu.

"Lanet olsun sana, Piers," diye homurdandı nefesinin altından.

Ardından, ayağa kalkmadan önce ikinci porsiyon şampanyayı da mideye indirdi. Piers'a güvenemeyecekse, gecenin tadını en iyi şekilde kendisi çıkaracaktı.

Kulübün genişletilmesiyle ilgili ^{kısa} bir ^{konuşma yapmak} gerekmişti ama Piers bakıcısının yanına dönmek için sabırsızlanıyordu. Akşam yemeği kutusuna yaklaştığında başka bir çift tarafından işgal edildiğini gördü. Adamlar yemeklerini yerken gülüyor ve birbirlerine öyle bir yaslanıyorlardı ki, arkadaştan ziyade sevgili gibi görünüyorlardı. Piers ters ters bakarak başlarında dikilirken, iki çift kızgın göz ona bakıyordu. Piers hatanın kendisinde olduğunu ve adamların yalnızlığına müdahale ettiğini fark ettikten sonra özür dileyerek başını salladı ve yoluna devam etti.

Joan'dan sadece çeyrek saattir uzaktaydı. Yoksa yarım saat mi olmuştu? Onunla gezintiye ıkılmışken iş konuşmak zorunda kalmak canını sıkıyordu ama Warin Lyons'la yüz yüze pek sık karşılaşmazdı. Adam sürekli hareket halindeydi, sürekli ilgilenecek yeni bir girişim arıyordu. Piers'a çok benziyordu, bu yüzden birkaç yıl önce Olympus Club'ın başlıca yatırımcılarından biri olmuştu. Onun parası üyeler için tadilat ve yeni eğlenceler yapılmasını sağlıyor, Piers de karşılığında düzenli bir kâr elde ediyordu.

Joan yapmacık biri değildi; onun yokluğunda kendi başının çaresine bakabilecek kadar dünyevi ve yaşlıydı. Ya da o öyle sanıyordu. Görünüşe bakılırsa kadının kıpırdamadan durmak ya da söyleneni yapmak gibi bir fikri yoktu. Acaba canı sıkılmış ve eğlence aramaya mı çıkmıştı? Yoksa Piers'in yokluğunu onun ilgisizliği olarak mı yorumlamıştı?

Bu geceki amaçları için özellikle Olympus'u seçmişti, Joan'ın istek ve arzularında yalnız olmadığını görmesini istiyordu. Tecrübelerine rağmen hâlâ çok genç ve masumdu. Piers onunla geçirdiği zamandan Joan'ın kendi doğası hakkında anlamadığı çok şey olduğunu görebiliyordu. İsyankâr bir çizgisi olan itaatkâr bir kızdı - Piers'in en sevdiği türden. Ona kendi dünyasının zevklerini öğretmek bir ayrıcalık olacaktı; hafife almaya niyetli olmadığı bir ayrıcalık.

Elbette ona bir şey öğretmeden önce Piers'ın onu bulması gerekiyordu.

Erotik gösterilerin yapıldığı platformlardan birine yakın duran bir grup insanın arasından dolana dolana ilerledi. Müşteriler gösteriye o kadar dalmışlardı ki, onun içeri girdiğini fark etmediler bile.

Elbisesinin eflatun kadifeden olduğunu hatırlayan Piers, loş ışıktaki gözlerini kısarak onu aradı. Her geçen saniye daha da öfkelenerek durdu ve kadının ortaya çıkacağını umarak yavaş bir daire çizdi.

Bir dizi kadınsı kıkırdama dikkatini çeşmeye çekti ve orada Olimpos'ta Periler olarak bilinen beyaz cüppeli kadınları buldu. Görevleri misafirleri güzellikleri ve şehvetleriyle eğlendirmektir, ancak bazılarının diğer faaliyetler için ödeme kabul ettiği biliniyordu. Lyons, Su Perileri kendi güvenlikleri için üst odaları kullandıkları sürece buna izin veriyordu. Piers uzaktan hayranlıkla izlemiş olsa da hiçbir zaman bir su perisiyle oynamamıştı.

Ancak, dikkatini çeken ıslak, şeffaf elbiseler içinde oynayan çocuklar değildi. Joan'dı. Piers, Joan'ın su perilerinin arasında sıçrayıp kıkırdamasını gevşek bir eneyle izledi. Canlı elbisesi ve pürüzlü

Dudakları, hizmetkârlarının arasında bir kraliçe gibi göze çarpıyordu. Mürekkep rengi saçlarının tutamları tokalarından düşmüş ve suyla parlıyordu. Küçük damlacıklar, nemli kadifenin sıkı kalıbıyla belirgin bir şekilde ortaya çıkan göğsünü benek benek süslüyordu.

Piers birkaç dakika boyunca kendini hareket edemez halde buldu. Fıskiye'nin içinde ilerlerken eteklerini kaldırarak bacaklarını iyice ortaya çıkaran Joan'dan gözlerini alamıyordu; narin ayaklarından biri havaya su fışkırtmak için havaya kalkmıştı. Geniş bir gülümseme ve maskesindeki yarıklardan görünen gözlerinin ışıltısıyla Joan'ı daha önce hiç görmediği kadar sınırsızdı.

Perilerden biri Joan'ın elini tuttu ve sanki dans ediyorlarmış gibi onu bir dönüşe yönlendirdi. Joan güldü ve şakacı bir şekilde eşlik etti, dengesini kaybedip diğer kadının üzerine düşmeden önce çılgınca döndü. Bir kahkaha korusu ve bir su tufanı içinde yere düştüler, etekleri ve bacakları birbirine dolandı. Adamın vücudundaki tüm kaslar, birbirlerine tutunmaya çalışarak kıvranan bu iki kadını görünce gerildi. Bu masum sahneyi izlediği ve bundan tahrik olduğu için tam bir piçti - ama sonra, ıslaktılar ve açıkta kalan uzuvlarıyla yuvarlanıyorlardı ve... hepsi tamamen çok müstehcendi. İşleri daha da kötüleştiren şey, Piers'in kızın düpedüz itaatsizliğine tanık oldukça içinde kabaran kızgınlıktı. Piers ona nasıl davranması gerektiği konusunda çok açık talimatlar vermişti ve o da hiç vakit kaybetmeden ona karşı gelmişti. Piers sahip olduğu her şey üzerine bahse girerdi ki, onun yokluğunda canı sıkılan kızın bu yaramazlığı yapması sadece birkaç dakika sürmüştü.

Uyarılma ve kızgınlık içinde dönüp duruyordu; kasıklarının zonklamasına, aletin şişmesine ve gözlerinin arkasında sürekli bir vuruşa neden olan güçlü bir kombinasyon. Su Perisi önce ayağa kalktı, sonra Joan'a elini uzattı. Joan çeşmenin kenarından bir şey almak için eğildiğinde Piers ilk kez şampanya şişesini fark etti. Joan şişeyi dudaklarına götürdü ve sarhoş bir taverna fahişesi gibi içti, göğüsleri kabarıyor ve her yutkunuşta boğazı düğümleniyordu. Sabrının geri kalanını da yitiren Piers'in gözleri kısıldı ve görüş alanı sadece Joan'la sınırlı kaldı.

Çok ileri gitmişti ve şimdi bunun bedelini ödeyecekti.

Adam yaklaşılmaya başladığında şişeyi indirdi. Kaygan, kızarmış dudakları şaşkınlıkla yuvarlak bir 'o' şeklinde ayrıldı ve sonra yavaş, kedi gibi bir gülümsemeye dönüştü. Piers kaşlarını çattı. Küçük fingirdek onu baştan çıkarıyordu... yemliyordu.

"Oh, işte buradasın," dedi parlak, havadar bir sesle, suyun içinden çeşmenin dudağına doğru tökezleyerek ilerlerken.

Piers bir adım öne çıktı, onu belinden kavradı ve Joan ile sırlıslık olmuştuklerini çeşmenin üzerinden kaldırdı.

Joan, "Beni terk ettiğini düşünmeye başlamıştım," diye söylendi.

Dişlerini sıkarak onu yere bıraktı ve şampanya şişesini elinden kaparak ona ters ters baktı. "Sizi bıraktığım yerde kalsaydınız, hanımefendi, böyle bir şey yapmadığımı bilirdiniz. Aslında, en az on dakikadır sizi arıyordum."

Şişeyi salladı ve neredeyse boş olduğunu görünce çileden çıktı. "Bundan ne kadar içtin?"

"Hayır, çok fazla değil," diye karşılık verdi, nemlenmiş saçlarının ağır bir tutamını gözlerinden uzaklaştırarak. "Sylvia bana vermeden önce en az yarısını içti."

Piers onun el sallayan elini takip ederek Joan'la birlikte çeşmeye düşmüş olan Su Perisi'ne doğru ilerledi ama kadının dikkati, sırlıslık elbisesinin altındaki çıplak bedene nasıl yapıştığını fark etmiş olan üç genç adama çevrilmişti.

"Bu yine de kısıtladığınız iki kadehten çok daha fazla için."

Joan dudaklarını birbirine kenetledi ve yüzüne bir ifade vermeye çalışır gibi göründü.

ayıp bir yüz. Omuzları titremeye başladığında sefil bir şekilde başarısız oldu ve sonra ağzı geniş bir gülümsemeye dönüştü.

"Aman Tanrım," dedi kıkırdarak. "Görünüşe göre haklısınız Sör Piers. Bana izin verdiğinizden... çok daha fazla şampanya içmişim gibi görünüyor. Ama kendi halime bırakıldığım için, bir süreliğine kendi kurallarına uymamın pek de sorun olmayacağını düşündüm."

"Cehennem gibi," diye homurdanarak boş şişeyi yanından geçen bir uşağa doğru itti. Önsöz söylemeden çömeldi ve Joan'ı dizlerinden kavradı. Joan bir soluk alma ve ardından şok olmuş bir öfke sesiyle adamın omzunun üzerinden bir tahıl çuvalı gibi katlandı. Adam ayağa kalktı ve Joan kavradığı yerde kıvrılırken poposuna hızlı bir şaplak attı.

"Kıpırdama," diye emretti, onu toplanan kalabalıktan uzaklaştırmaya başlarken bir kolunu bacaklarının etrafında sıkı sıkı tuttu.

Gördükleri manzara Olympus'ta sık rastlanan bir manzara olduğu için pek dikkat çekmediler. Bir dizi kapı binanın kıvrımlı labirentinde çeşitli odalara ve geçitlere açılıyordu ama Piers tam olarak nereye gittiğini biliyordu. Yıldızla süslenmiş ve oymalı ağır bir meşe kapıyı itti.

Tanrıça Afrodit'in resmiyle. Koridorun sessizliğine adım attıklarında Joan onun omzunda gevşedi, nefesi sert ve gürültülüydü.

"Karşı gelmenin gerçek sonuçlarını öğrenme vaktin geldi," dedi ona, geçidi takip ederek başka bir kapıya ulaşana kadar. Bu kapıyı açmak için bir anahtara ihtiyacı vardı ama neyse ki bu odanın kullanım ücretini çoktan ödemişti. İçeri girdiğinde sıcak bir ateş, yeni yapılmış bir yatak, dolu bir lavabo ve içeceklerle dolu bir masa da dahil olmak üzere her şeyin hazır olduğunu gördü.

Piers, Joan'ı ayağa kaldırmadan önce kapıyı arkasından tekmeleyerek kapattı. Yüzü güzelce kızarmış ve gözleri safir gibi parlıyordu, kendini sabitlemeden önce yalpaladı.

Kendini ondan uzaklaşmaya zorladı, arzuyla öylesine doluydu ki, Joan'ın cezasını başka cazip zevkler uğruna es geçecekmiş gibi hissediyordu. Ancak ona bir ders verilmesi gerekiyordu ve onun fahişesi olarak yerine getirmesi gereken bir görevi vardı. Ayrıca Piers bunu uzatır ve uzun sürmesini sağlarsa gecenin ne kadar zevkli geçeceğini de biliyordu. Onu becermesi için yalvardığını duyma fikriyle siki kabardı ve onun adını inlediğini hayal ettikçe taşakları sıkılaştı.

Onunla yeterince oynamıştı. Bu gece ona neler yapabileceğini gösterecekti. Ek bir fayda olarak, Piers sonunda onun uyandırdığı şehveti dindirecekti.

Anahtarı kilidin içinde çevirerek, elleri arkasında kenetlenmiş bir halde ona doğru döndü. Kadın çenesini kaldırmış, iki elini kalçalarına dayamış bir halde onu izliyordu. Başboş bir su damlası boynundan aşağı kayarak köprücük kemiğinin üzerinden yuvarlandı ve sonra göğsünün aşağı doğru eğimini takip etti. Piers dudaklarını yaladı.

"Senin sözün, Joan. Hatırlıyor musun?"

"Elma," diye yanıtladı tereddüt etmeden. Sesi soluğu kesilmiş gibiydi, sanki bundan sonra olacakları en az onun kadar bekliyordu.

Piers kravatının düğümünü çekiştirmeye başladı ama bakışlarını ondan hiç ayırmadı. "Güzel. Şimdi... elbiselerini çıkar."

Joan elbisesinin düğmelerini açmaya başlarken elleri titriyordu. Neyse ki basit tasarımlı, giyip çıkarırken fazla yardım gerektirmeyen bir elbise seçmişti. Ancak, cariyesinin sert bakışları altında, tüm parmaklarının başparmak haline geldiğini hissetti. Ayrıca, çeşmede geçirdiği zamandan dolayı hala biraz nemliydi.

Sonunda, Joan'ı ince, yetersiz iç çamaşırlarıyla bırakarak elbiseyi açıp düşmesine izin verecek kadar uzun süre kendini sabit tutmayı başardı. Piers, yeleşinin düğmelerini çözen elleri dışında kıpırdamadan olduğu yerde kaldı. Joan, Piers'in çevik parmaklarını takip ederken kendi hareketleri yavaşladı, parmakların meme uçlarını sıkarken ve klitorisini okşarken nasıl hissettiklerini hatırladı. İç kanalı ihtiyaçla sıkıştı ve kasıldı ve dizleri arzusunun gücüyle neredeyse bükülüyordu.

Joan isyanının ona neler kazandıracığından habersiz değildi. Aslında bunu ummuştu, bunu hayatı boyunca her şeyden çok istemişti.

Piers ona mümkün olduğunu asla düşünemeyeceği türden bir zevk vaat etmişti ve bu vaadini yerine getirmeyeceğine inanmak için hiçbir nedeni yoktu. Şimdiye kadarki karşılaşmaları aydınlatıcı olmuş, ona bilmediği tüm harikulade şeyleri göstermişti.

Uzun zamandır çok sıkılmış, dünyasını renklendiren insanların sıkıcı, cansız ve tipik olmalarına çok sinirlenmişti. Özlediği şey buydu. İstediklerini bilmediği şey *buydu*. Belki de buna ihtiyacı bile vardı.

Joan pantolonunun bağcıklarını çözmeye başlarken Piers ceketini silkti. Kadın kombinezonunun kollarını omuzlarından sıyrırken Piers yeleşini çıkardı. Piers gömleğinin kuyruklarını pantolonundan çekmeye başlarken, Joan da kumaşı kalçalarının üzerinden geçirip bacaklarından aşağıya süzülmesine izin verdi.

Piers onun çorapları dışında çıplak olduğunu ancak gömleğinin kıvrımları arasından kafası görüldüğünde fark etti. Kolları gömleğin kollarına dolanmış halde durakladı, burun delikleri

Onu süzerken gözleri parlıyor ve kararıyordu. Joan dik durdu ve ona doyasıya bakması için izin verdi. Bakışlarındaki sıcaklıkla gök mavisine dönüşen buzul gözleri, dayanılmaz bir yavaşlıkla Joan'ın üzerinde gezindi. Bakışları göğüslerinde oyalandığında göğüs uçları büzüştü ve gezgin bakışlarının ardından tüyleri diken diken oldu - karnı ve kalçaları boyunca, çoraplı bacaklarından aşağıya, sonra tekrar monsunun üzerindeki bukleler yuvasına. Oda soğuk olmamasına rağmen titredi.

Piers kollarını tişörtten kurtardı ve onu bir kenara fırlatarak çarpıcı fiziğini ortaya çıkardı. Aşırı kaslı olmasa da geniş bir vücudu vardı; göğsünde ve karnında kas kordonlarını tanımlayan sinirli çizgiler vardı. Kolları boyunca esnek etten gergin uzantılar dalgalanıyordu ve bu uzantılar başındakiyle aynı şaşırtıcı renkte ince saçlarla doluydu. Aynı tüylerin daha fazlası göğsünü süslüyordu, tüylü ve kıvrık.

Joan yatağına birkaç yakışıklı erkek almıştı ve kendi kocası da -her ne kadar piç olsa da- görünüşü hoş ve düzgün biriydi. Ama önceki sevgililerinin hiçbiri Piers'in eline su dökemezdi. Bütün erkekler aynı ilkel parçalara sahip olsalar da, bazıları diğerlerinden daha iyi işlenmişti. Piers sanki Tanrı tarafından şekillendirilmiş gibi görünüyordu ve kadın onu sadece belden yukarısını görüyordu.

"Yatağa git," diye emrederek onu hayal aleminden kopardı.

Joan gözlerini kırpıştırarak kendisine söyleneni yapmak için döndü. Artık bilmediği bir bölgedeydi ve ona itaat etmenin en iyisi olduğuna karar verdi. Birkaç kişinin sığabileceği büyüklükteki dört direkli bir odaya yaklaşmak için Piers'e arkasını dönmek zorunda kaldı. Piers'in kokusu burun deliklerini istila etmeden ve elleri omuzlarında ağırlaşmadan önce hızlı ayak sesleri onu uyaran tek şeydi. Kadın kaskatı kesildi ama Piers ellerini kollarında gezdirip dudaklarını boynunun kıvrımına bastırduğunda gerginliğin vücudunu terk etmesine izin verdi.

"Eğer senin hakkında tahmin ettiğim şeyler doğruysa," diye fısıldadı Piers kulağına, "bu gece asla unutamayacağın bir gece olacak."

Joan, Piers'in parmakları ön kolunu sıkıca sarmadan önce sözlerini ancak sindirebilmişti. Kolunu yukarı doğru çektiğinde nefesi kesildi ve ardından soğuk ve sert bir şey bileğini yakalamadan hemen önce metal şingirtısı kulaklarına ulaştı. Joan şok içinde yatak direklerinden birinden sarkan kelepçeye bakarken -şimdi kolunu yukarı ve dışarı doğru uzatıyordu- Piyer hareketlerini diğer koluyla tekrarladı. Adam Joan'ın arkasında hareket ederken, bir sonraki adımda ne yapacağına dair hiçbir ipucu vermiyordu. Sınırdan olma hissi heyecan verici bir hal aldı ve Joan titremeye başladı.

Piers'in bu karşılaşmayı nereye götüreceğini bilmemenin *hoşuna* gittiğini fark etti. Ona ceza vereceğine söz vermişti ama Joan bunun neleri içerebileceği konusunda hiçbir fikre sahip değildi.

"Oh!" diye haykırdı, ayak bileklerine daha soğuk metal değdiğinde. Önce biri, sonra da diğeri başka bir pranga tarafından sıkıştı. Joan öne doğru eğildi, midesi düşme hissiyle sarsıldı. Ancak, yatağa bağlı zincirler onu kurtardı, yine de sarsıntı ve çekme omuzlarını sızlattı. Ayak parmakları halıyı tutabilmek için kıvrıldı ama dengesini bulmak için ayaklarını hareket ettiremedi.

Piers'in eli omzunu tuttu ve Joan dik bir şekilde çekildi. Vücuduna bakan Joan, ayak bileklerinin etrafındaki bağların ince bir metal çubuğun her iki ucuna da bağlı olduğunu gördü. Metal çubuk bacaklarını iki yana açarak onu açık ve savunmasız bırakıyordu. Ya bacaklarını kapatacak ya da tekrar öne düşmeden hareket edecekti.

Tamamen çaresizdi ve fahişesinin merhametine kalmıştı.

"Çok mu sıkı?" Piers sordu, sesi onunla aynı odada olmasına rağmen çok uzaklardan geliyordu. Joan'ın kanının hızla akması, prangalar ve zincirler onu yere çakılı tutsa da, sanki uçuyormuş gibi hissetmesine neden oldu.

"Hayır," diye fısıldadı, nefesi kesilmiş ve titriyordu.

Rüzgâr yüzüne vururken kendini bir uçurumun kenarında duruyormuş gibi hissetti, tüm vücudu dalmaya hazırды.

Fahişesinin yakınlığının verdiği sıcaklık, onu orada, karyolanın direkleri arasında asılı bırakırken ayakkabılarının halıda çıkardığı donuk gümbürtüyle kayboldu. Joan boynunu bükerek onu görmeye çalıştı ama odanın sadece boş bir tarafını görebildi.

Omurgasına sıcak bir şey dokunduğunda irkildi. Yukarı doğru kaydı, yavaşça aşağı doğru inmeden önce boynunun arkasını gıdıkladı. Joan gözlerini kapadı ve bu hissi anlamlandırmaya çalıştı. Ona dokunan şey bir parmak ucundan daha büyüktü ama bir erkek elinin avuç içinden daha küçüktü. Yumuşak ama sağlamdı, esnekti ama tamamen esnek değildi. Bu her neyse, Piers onu belinin çizgisi boyunca okşamak için kullandı, sonra kalçasının kıvrımını takip etti. Bir yanağının alt kıvrımını gıdıkladığında omurgası kaskatı kesildi ve teninde yabancı ama nahoş olmayan bir his uyandırdı.

"Rahatla," diye mırıldandı Piers, nesneyi kalçasına vurarak esnek etin hafifçe sallanmasını sağladı. "Vücudun gergin olursa daha çok acıyacaktır."

Joan'ın zihni bomboştı; sözleri hiçbir anlam ifade etmiyordu. Canını ne yakacaktı ve bu pozisyonda nasıl rahatlamasını bekliyordu? Bir sıcaklık patlaması

Kıçını aydınlattı ve parlak bir acı sıcaklığın yerini alıp orman yangını gibi yayılırken sırtı kavislendi. Dudakları hiç çıkmayan bir çığlıkla ayrıldı ve ikinci darbeyle tüm vücudu sarsıldı.

Acı, etine işleyen ve rahmine doğru yayılan tuhaf bir karıncalanmaya dönüşürken, aklından bir düzine düşünce aynı anda geçti.

Cezalandırma aleti kesinlikle bir kırbaçtı - deri dilin fiske ve darbelerinden bunu anlayabiliyordu. Piers ona acı çekeceğini söylemişti ve öyle de oldu. Ancak, sırtındaki gerginliği atmaya zorlandığında ve parmak uçlarında durmaktan vazgeçtiğinde, Joan çok daha fazlasının olduğunu fark etti. Kıçı zonkluyordu ama vücudunun diğer kısımları da öyle. Her iki meme ucu da gergin noktalara doğru kıvrılmış ve bacaklarının arasında rahatsız edici bir titreşim başlamıştı.

Yaramaz bir çocuk gibi tokatlanma düşüncesi içinde tiksinti uyandırıyor ama Joan bu hissin temel bir parçasının hoşuna gittiğini de inkâr edemiyordu. O anlaşılması zor, derine gömülü şey sessizce daha fazlası için yalvarıyordu.

Piers bunu bir şekilde hissetmiş gibiydi ve peş peşe iki darbe daha indirdi; önce sol yanağına, sonra da sağ yanağına. Nefes nefese kaldı ve parmaklarını yatak direklerinden sarkan zincirlere dolayarak dengesini korumak için kullandı. İri bir el kalçalarından birini kavrayıp sıktı ve kadın kendi ahlaksızlığına şaşırarak inledi. Sonra ona tekrar vurdu - bir kez daha, sonra iki kez, üçüncü kez. Canını yaktı ama bundan da öte, ilahi bir histi. Soğuk yağmur damlalarının tenine değmesi gibi... İlk başta şok edici ama sonra yüce.

Piers'in vücudu sırtına baskı yapıyor, pantolonunun kumaşı kızın acıyan kalçalarını aşındırıyordu. Bir elini vücuduna dolayarak avucunu karnına bastırdı, parmaklarını genişçe açtı. Joan başını adamın omzuna yasladı, adamın sert aletinin kıçının yarığına yaptığı lezzetli sürtünmenin tadını çıkarırken gözleri kapandı.

"Senin hakkında haklıymışım," diye fısıldadı, eli aşağı doğru ilerlerken. "Dizginlenemez bir koket ve alaycı olabilirsin, ama gizli yanlarında kontrol arzuluyorsun. Yönetilmek istiyorsun... hükmedilmek... çaresiz bırakılmak ve küçük bir fahişe gibi ırzına geçilmek."

Joan ürperdi, sözlerinin etkisi dokunuşu kadar güçlüydü. Parmak uçları buklelerini taradı ve alt dudaklarını ayırarak iç etini ortaya çıkardı. Orta parmağı klitorisini sıyırıp geçtikten sonra kıvrımlarını okşayınca bir iniltiyle dudağını ısırdı.

"Islak," diye inledi, dudaklarını omzuna bastırđı, sonra da kası biraz ısırdı. Dili dişlerinin izleri üzerinde dolaştı. "Kendini kadın olarak bildiğinden beri bunu istiyordun ama nasıl isteyeceğini bilmiyordun. Nasıl adlandıracağını bilmiyordun. Değil mi Joan?"

Bağlanmaya boyun eğmesine rağmen hâlâ bir irade savaşında olduklarını bildiğinden, dişlerini sıkarak bir cevap verdi. Piers onun zayıf düşmesini ve parmaklarının ucunda titremesini istiyordu. Joan, teslim olmak isteyen yanını kabul etmesine rağmen, meydan okuyan doğasından asla tamamen vazgeçemiyordu.

Kız sorusuna yanıt vermeyince Piers onun monsunu avuçladı ve parmaklarını yarığına bastırđı. "Sana bir soru sorduğumda, sözlü bir yanıt istiyorum."

"Hayır," diye soluk soluğa bağırdı, işaret parmağı kanalına girdiğinde sesi nefes nefese bir zevk iç çekişiyile çıkmaya zorlandı. "Bilmiyordum... Hiç hayal etmemiştim."

Adam düpedüz bir caniydi, parmağını kıvrıp kanalının tam içinde, gözlerinin yuvalarından fırlamasına neden olan noktayı buldu.

"Sen, canım, benim dünyamda velet olarak bilinen şeysin," diye mırıldandı, hala parmağını onun içinde ve dışında sabit bir şekilde çalıştırıyordu. Diğer eli göğsüyle oynamaya başladı, parmak uçları gerçekten dokunmadan meme ucunun çevresinde dolaşıyordu. Kadın beklenti içinde nefesini tuttu. "Herhangi bir erkeğe boyun eğmek istemiyorsun ve bunu kolayca yapmayacaksın. İhtiyacın olan şey doğru erkek... meydan okumanın tadını çıkaran biri. Neyse ki ikimiz için de ben böyle bir adamım."

Göğüs ucuna hızlı ve acıtıcı bir çimdik attı ve dudaklarının arasından bir inilti daha çıkmasını sağladı. Joan Piers'in elini kavradı ve Piers'in elinin topuğu klitorisine bastırarak tüm vücuduna zevk dalgaları gönderdi. Piers kızın amına bir parmak daha soktu ve Joan'ın sırtı kavislenerek kalçalarını adamın kasıklarına doğru itti. Ona doğru itti ama ona sikini vermek için pantolonunu açma belirtisi göstermedi. Joan hayal kırıklığıyla inledi, ancak bağları orada durmaktan ve ona yapmak istediğı her şeyi kabul etmekten başka bir şey yapmasını imkansız hale getirdi.

"Oyun ne zaman istersen o zaman biter," dedi Piers, sesi alçak ve boğuk bir şekilde kızın kulağına. "Sikimi kazanmak ve cezanı sona erdirmek için yapman gereken tek şey ... yalvarmak."

Joan'ın vücudu kaskatı kesildi ve sözlerinin etkisiyle gözleri fal taşı gibi açıldı. Bağlayıcı, sikilmek için *yalvarmasını* mı istiyordu? Sonuçlarını düşünmeden boğazının derinliklerinden alaycı bir homurtu yükseldi. "Bir erkeğe hiçbir şey için yalvarmadım ve şimdi başlamaya da niyetim yok."

Arkasından metal şingirtıları arasında alçak bir kıkırdama geldi. "Nasıl istersen öyle olsun."

Önce sol, sonra da sağ tarafındaki kelepçe açıldı ve Piers onun öne doğru dengesiz düşüşünü engellemek için hiçbir şey yapmadı. Joan yüzüstü tezgâha düştü, vücudunun üst kısmı düz bir şekilde yayılmıştı ve sıkışmış ayakları hâlâ yere basıyordu. Bu onu, Piers'in onu nefessiz bırakan bir hassasiyetle uyguladığı bir başka yayılım ateşine açık bıraktı. Kırbacın derisi titreyen kalçalarına değerek onları alev alev yaktı. Ardından, uyluklarının arkasına birkaç darbe daha indi, nefesini kesti ve onu ayak parmaklarının üzerine gönderdi.

Joan yatak örtüsünü iki eliyle sıktı, dişlerini gıcırdattı ve dayak yerken nefes almak için elinden geleni yaptı. Kıçına vurulan ilk darbe daha önce hiç hissetmediği bir şeydi ve onu yeni bir uçurumun kenarına doğru itti. Bu şekilde vurulmanın, amının nabzının atmasına ve özlem duymasına ve içinin sıvı sıcaklığıyla patlamasına neden olacağını asla hayal edemezdi. Her darbeye yatağa doğru sallanıyor, arzusunun ısrarlı zonklamasından kurtulmaya çalışıyordu. Bu yeterli değildi. Islak ve muhtaçtı ve istediği şey ona aitti.

Ama sadece kendini yalvarmaya ikna edebilirse.

Kirpikler aniden durdu ve Piers'in eli Joan'ın kalçasına düştü. Joan beline yayılan ağrıyla dişlerinin arasından bir nefes çekti. Zonklayan derisini okşadı ve parmaklarını bacaklarının arasındaki yarığa kaydırды.

"Oh, Tanrım," diye inledi adam geçidine girdiğinde. Kılıfı onun etrafında açgözlülükle sıkıştı ve başparmağı klitorisini sıyırdığında vücudu şiddetli bir sarsıntı verdi.

"Bu iş sen istediğin zaman bitebilir," diye hatırlattı ona. "Ve inatçı olmaya karar verdiğin için, sadece sikim için yalvarmanı istemekle kalmayacağım, aynı zamanda bu akşamki davranışın için bir özür de talep edeceğim."

Joan tezgâha doğru hırladı, parmakları ağır kumaşın içinde kıvrılıyordu. Piç herif ne yaptığını çok iyi biliyordu. Onun yanında olmuştu

Kırılma noktasındaydı, teslim olmaya ve yalvarmaya hazırdı. Şimdi adam özür dilemesini talep etmişti ve kadının içinden gururlu bir meydan okuma dalgası daha yükselmişti.

"Benden bir özür koparmak istiyorsan bundan daha iyisini yapmalısın," diye alay ederek omzunun üzerinden ona baktı. "Tüm bu kabadayılığına rağmen, çok daha kötüsünü bekliyordum."

Piers'a olan sınırlı bakışı, etrafındaki dünya eğilip sallanmadan önce onun alaycı sırtışına sadece bir bakış atmasına izin verdi. Kalçalarını kavrayan elleriyle Piers onu döndürerek bacakları yatağın kenarından sarkacak şekilde sırtüstü yatmasını sağladı. Demir çubuk ve prangalar onu eskisi kadar çaresiz bırakmış, bacakları açık kalmıştı.

Dirsekleriyle kendini destekledi ve Piers'in kırbacı kaldırışını izledi. Geldiğini görebildiği zaman darbeye tahammül etmek daha zordu. Piers kırbacı bir baldırının iç kısmına hafifçe vurduğunda dudakları boğuk bir nefesle aralandı. Sadece deriyi pembeleştirecek kadar sert vurmuştu ama et parçası karıncalandı ve sıcaklıkla sızladı. Karşı uyluğa da aynı muameleyi yaptı ve kırbacı metodik bir şekilde ileri geri hareket ettirmeye devam ederek bileğinin her kavisinde kızın çekirdeğine doğru ilerledi.

Joan ona bakarken nefes nefese kalmış ve titremişti, yüzündeki derin konsantrasyondan büyülenmişti. Piers iri yarı bir canavar değil, dikkatli bir kontrolün sıkı sıkıya sarılmış bir kütesiydi. Kırbacın vücuduna her düşüşü niyetle yerleştirilmişti ve onu zevkle acının buluştuğu mükemmel sınırdaki gezinmeye bırakıyordu.

"Emrine itaatsizlik ettiğim için özür dilerim Piers," diye talimat verdi, kırbaç kadının poposunun üzerinde gezinirken sinir bozucu soluk gözleri onunkilere kilitlendi. "Söyle ve cezan sona ersin."

Çenesini öne çıkararak, sessiz bir reddedişle gözlerini ona dikti. Piers ona kızmak yerine sadece sırtı ve sanki onun nasıl tepki vereceğini başından beri biliyormuş gibi başını salladı.

"Ne inatçı bir aşüfte," diye mırıldandı.

Kırbaç tam amının ortasına düştüğünde Joan'ın sırtı kavislendi, derinin şaklaması donuk ve ısrarlı bir zonklamaya dönüşmeden önce içinden bir ısı patlaması gönderdi. Kırbaç art arda iki kez daha meme uçlarına inerek onu kıvrınmaya, nefes almak için çırpınmaya ve lezzetli bir ihtiyaçla tepeden tırnağa zonklamaya bıraktı.

Harcamaya o kadar yakındı ki, neredeyse tadını alabiliyordu - patlayıcı bir doruğun baş döndürücü tatlılığı, heyecan verici bir sıçramanın beklentisi

büyük bir yükseklik. Ama Piers kendini tutmaya devam etti, parmaklarıyla vurduğu yerleri okşadı, okşadı ve geride bıraktığı acıya parlak zevk çizgileri ekledi.

Joan kelimeleri içinde tutabilmek için dudağını dişlerinin arasına sıkıştırdı ama kelimeler yine de dilinin ucundan kolaylıkla döküldü.

"Lütfen... sik beni, Piers."

Durakladı, sanki onu daha fazla zorlayacakmış gibi kırbacı kaldırdı. Güzel kaşlarından biri şaşkınlıkla yukarı doğru kanatlandı. "Özür dilerim... Bu da neydi?"

Kızgınlık karnında çalkalanıyordu ama arzusu daha güçlüydü. Uylukları kendi ıslaklığına bulanmış ve uyarılmışlığı etraflarındaki havayı kokluyordu. Bacakları kontrolsüzce titriyor, ihtiyacının gücü onu gururunun artık önemli olmadığı bir duruma düşürüyordu. Yakında doruğa ulaşmazsa ölecekmiş gibi hissediyordu.

"Becer beni," dedi, bu sefer daha yüksek sesle. "Lütfen, daha fazla dayanamıyorum."

"Bir şey mi unuttun?" diye dalga geçerek kırbacı kadının kalçasının iç kısmında gezdirdi. "Hâlâ bir özür borçluyum. Ve bunun bir daha olmayacağını söyleyerek bana patronluk taslama, çünkü ikimiz de bunun olacağını çok iyi biliyoruz. Basit bir 'Özür dilerim Piers' yeterli olacaktır."

"Özür dilerim Piers," diye mırıldandı Joan, ağzı içgüdüsel olarak sözcükleri söylemekte zorlandığı için dişleri ağrıyordu. Ancak, kelimeler ağzından çıktıktan sonra sanki aralarındaki son engel de kalkmış gibiydi. Piers'in gözlerinde hem rahatlamaya hem de şehvete benzer bir şey alevlendi ve yüzündeki sertlik, maskesi düşmüş gibi kayboldu. Kırbaç yere düştü ve Piers göz açıp kapayıncaya kadar dizlerinin üzerine çöktü, anahtar kızın prangalarının kilidinde tıkırdadı. Ayağa kalktığı anda pantolonunun düğmeleri yarıya kadar açılmıştı, sertleşmiş ereksiyonu sanki kendi başına buyrukmuş gibi kumaşın kıvrımlarını zorluyordu.

Adam onun üzerine tırmanırken dudaklarından yalvaran bir inilti döküldü, bacaklarını omuzlarına atarken nefesleri sert ve aceleciydi. O kadar kontrollü, o kadar sakindi ki Joan kendi ihtiyacının işaretlerini neredeyse fark etmemişti. Titreyen kollarıyla kendini onun üzerinde tuttu, gözleri geniş ve vahşi bir şekilde onunkilerle birleşti, delici ve büyüleyici.

Güçlü, derin bir hamleyle içine girdi, onu kabzasına kadar doldurdu ve onu çarpıcı bir doruğa gönderdi.

"Piers!" diye bağırdı, şok olmuş ve serbest bırakılmasının üstesinden gelmişti - anlık ve güçlü. İç organları onun etrafında sıkıştı ve kasıldı

Onu sert, derin itişlerle hırpalarken, kendisinden önce hiçbir erkeğin keşfetmediği kısımlarına dokunuyordu.

Joan'ın vizyonu bulanıklaştı, orgazmı devam ediyor gibi görünüyordu, onu zevk ve coşkunun acele dalgalarına taşıyordu. İçindeki Piers'in her dalgalanması onu daha da yükseğe çıkardı, onu bir doruğun sonunun sükunetinden geçirdi ve onu öfkeyle ikincisine itti.

Zihni ve bedeni birbirinden ayrılmış gibi görünürken, aldığı zevk o kadar şiddetliydi ki neredeyse kalçalarındaki ve uyluklarındaki ağrıyı taklit ediyordu.

Piers tam yanındaydı, nefes nefese kalmış ve inleyerek onu çılgınca kucaklıyordu. Bacakları Piers'in omuzlarından kaymıştı, bu yüzden bacaklarını Piers'in beline doladı ve ona sıkıca sarıldı. Parmaklarını saçlarına doladı ve çekti, başını geriye doğru eğerek gözlerinin içine bakmasını sağladı.

Joan sanki boğuluyormuş gibi hissediyor, onun kristal bakışlarında kayboluyordu. Doruk noktasının son dalgaları içinden geçerken, Piers son bir kez daha içine doğru itti ve sonra alçak, acı dolu bir iniltiyle geri çekildi. Dudakları çenesini sıyrırken, tohumunun sıcak akıntısı karnının üzerinde yıkandı. Ve sonra, şok edici bir şekilde, ağzını kendi ağzıyla yakaladı ve dilini alt dudağının kenarı boyunca okşadı.

Beklenmedik öpücük Joan'ı bir sıcaklık kozasına ve iyi harcanmış bir zevkin artçı ışıltısına sürükledi. Kollarını onun boynuna dolayarak kendini Piers'e açtı ve onu öptü.

Piers açık pencerenin yanındaki koltuğa uzanmış, ceketinin göğüs cebini karıştırıyordu. Gümüş bir puro kutusu alırken, Joan'ın köşedeki paravanın arkasından çıkışını izledi. Birkaç dakika önceki kadın halinden çok farklıydı; terden sıırıslam olmuş, yanakları pembeleşmiş ve gözleri memnuniyetle parlıyordu. Patlayıcı doruk noktasını takip eden anlarda Piers sevgilisinin yanına uzanmaktan ve nefesini tutmaya çalışmaktan başka bir şey yapamamıştı. Bacakları katılaştığında yatağı terk etmiş ve Joan'la ilgilenmeye başlamıştı. Piers'in müstehcen yetenekleriyle tanıştırdığı çeşitli kadınlar, bu olaydan sonra farklı tepkiler vermişlerdi. Bazıları yapışkanlaştı ve onun rahatını istedi. Diğerleri ise birkaç saatlik uykudan başka bir şey istemiyordu.

Joan'ın yaşadıklarıyla kendine özgü bir şekilde başa çıkmaya çalışması onu şaşırtmamıştı. Sessiz ve dalgındı, yatak örtülerinin arasında rahatça uzanırken tavana bakıyordu. Piers sormadan bile onun ne düşünüyor olabileceği hakkında belli belirsiz bir fikre sahipti. Maceracı bir yanı olabilirdi, ama annesi ve kocası tarafından ona aşılanmış olan şeyleri yıkmak için yıllarca özgür kalması gerekecekti. Joan gibi kadınlar genellikle tensel doğalarıyla boğuşurlardı ve bir fahişe olarak, bazılarına dürtülerinden ve arzularından nasıl zevk alacaklarını öğretmekten sorumluydu. Ancak önceki bakıcılarının aksine, Joan kişisel ifşaatlarından çekinmezdi. Utanç içinde kıvrınamayacak ve adamın kendisine yaptıklarından zevk almanın yanlış bir şey olduğuna kendini ikna etmeye çalışmayacaktı. Joan'ın yaptığı diğer her şey gibi, merak ve neşeye kendini keşfin derin kuyusuna atacaktı. Bunu anlamak için onu iyi tanımasına gerek yoktu. Joan hiçbir şeyi yarım yamalak yapmazdı.

Hazır olduğunda, onu paravanın arkasındaki, temizlenmek için ihtiyaç duyacağı her şeyle dolu lavaboya yönlendirdi.

Piers dudaklarının arasındaki puroyu yakmak için bir kibrit çıkarken, kadın üzerinde sadece kombinezonuyla ortaya çıktı ve parmaklarını saçlarında gezdirdi.

saçlarını karıştırdı. Piers eğildi ve geceye yayılan dumanların arasından onu izledi. Tüm o süsleri olmadan daha yumuşak ve genç görünüyordu, saçları omuzlarının üzerinden yumuşak dalgalar halinde sarkan parlak siyah bir perde gibiydi. Çıplak ayaklarıyla ona doğru ilerlerken neredeyse kendisini bir masumun huzurunda olduğuna inandıracaktı.

Joan kollarını göğsünde kavuşturmuş bir halde onun hemen önünde durakladı. Tütünün damarlarındaki etkisinin verdiği his, kaslarındaki gerginliği gevşetmiş ve açıklayamadığı sıcak bir duyguyla birlikte gelmişti. Bildiği tek şey, her zamanki tercihi gibi yatağa attığı kadından uzaklaşmak yerine, oyalanmaktan memnun olduğuydu. Joan'ı sadece arzulamadığını itiraf etmek onu şaşırtmıştı. Aslında ondan *hoşlanıyordu*.

"Her zaman böyle midir?" diye sordu.

Piers bu ani soru karşısında kaşlarını çatı ve kadının ne sorduğunu anlaması bir anını aldı. "Evet," dedi düşünmeden.

Paylaştıkları şeyin egzotik zevklere sahip çiftler arasında olağan olup olmadığını soran ilk kadın o değildi. Yeni bir itaatkârın kendisine hükmeden ilk erkeğe bağlanması alışılmadık bir durum değildi. Bu tür komplikasyonlardan kaçınmanın yolu, sevgililerine doğru dominantın onu da kendisi gibi memnun edebileceğini hatırlatmaktı.

Onun meraklı bakışları karşısında umursamaz bir omuz silkme hareketi yaptı. "İyi eğitilmiş bir dominant nelerden hoşlandığınızı öğrenecek ve size zevk verecektir. Seçimlerinizde dikkatli olursanız, her seferinde benzer bir deneyim yaşayacağınızdan emin olabilirsiniz."

Bir parmağını çenesine vurarak, adamın ayrılmış bacaklarının arasında durana kadar yaklaştı. "Artık Bay Lyons'la tanıştırıldığımı göre, sizce Olympus'a üyelik talebimi kabul eder mi? Size kadar, bir insanın böyle erkeklerle nasıl tanışabileceğini hiç bilmiyordum. Görünüşe göre kulüp mükemmel bir avlanma alanı."

Piers kaskatı kesildi, onun başka erkekleri yatağına çekmesi fikri karşısında duyduğu mantıksız kıskançlık yüzünü ve boynunu yaktı. Londra'daki her balo salonunda olduğu gibi, Olympus üyelerinin dikkatini çekmek için yaygara koparması için çok uğraşmasına gerek kalmayacaktı.

Elini tuttu ve çekerek onu kucağına devirdi. Kız ona yaslanmış, bacaklarını kalçalarından birinin üzerine ayırmış, ellerini göğsüne dayamışken yanmasını engellemek için sigarasını kenara çekti. Ona bakarken dudakları neşeyle titriyor, gözleri artık tanıdık gelen bir ışıkla parlıyordu. Onunla alay ediyordu, küçük fingirdek.

"Bay Lyons'un isteğinizi yerine getireceğinden eminim," dedi. "Ama dominantlar hakkında bilmeniz gereken bir şey varsa o da bizim son derece sahiplenici olduğumuzdur. Birlikte geçireceğimiz zaman sona erene kadar, bu lezzetli kına şaplak atacak tek erkek benim."

Tehdidinin ardından Joan'ın kına hızlı bir tokat atarak önce irkilmesine sonra da kıkırdamasına neden oldu. abucak toparlandı ve yakınına eğildi. Piers'in başı içgüdüsel olarak geriye doğru sallandı, dudakları bir öpücüğü anımsayınca karıncalandı. Tutkunun sancıları içindeyken Joan'ı öperek bu kapıyı açtığı gerçeğiyle boğuşurken başı döndü. Bu asla yapmadığı bir şeydi, çünkü kaçınmayı tercih ettiği belirli bir samimiyet seviyesini ifade ediyordu. Ama sonra, Joan'ın dudakları sadece yanağını okşadığında keskin bir his ortasına saplandı. Adamın dikkati dağılmışken, kadın sigarayı adamın parmaklarının arasından aldı ve sonra tekrar adamın kalçasına oturarak dudaklarına götürdü.

Derin bir nefes çekmeden önce, "Bunu merak ediyorum," diye düşündü.

Piers, kadının tütünün tadını alçak sesle onaylayarak çıkarmasını ve ardından dumanı iki yana açtığı dudaklarının arasından bırakmasını şaşkınlıkla izledi. Belli ki ilk kez tütün içmiyordu ama Piers kesinlikle ilk kez bir kadının böyle bir şey yaptığına tanık oluyordu. Bunu tuhaf bir şekilde tahrik edici buldu, kadının dudaklarını bzştrmesi ve göz kapaklarını indirerek dumanın içinden ona bakması karşısında siki sarsıldı.

"Merak ettiğin şey ne?" diye sordu, tokatladığı yanağı kavrayıp hafifçe sıkarak.

"şaplak yemekten zevk alabileceğimi hiç düşünmezdim."

Sırtıttı. "Zevkten de öte olduğunu söyleyebilirim. Bu gece aldığın cezadan sonra o kadar ıslanmıştın ki neredeyse boğuluyordum."

Ağzı alaycı bir sırtışla büküldü. "Ne diyebilirim ki? İddia ettiğin kadar iyisin."

Piers sigarasını ondan aldı ve pencere kenarındaki kristal kl tablasına koymadan önce yavaşça bir nefes daha çekti. "Artık ilk şaplaklarını yediğine göre, bir tane daha hak etmek için beni kızdırmak için elinden geleni yapacağını tahmin ediyorum."

Joan gülmek ya da kurnaza bir yorum yapmak yerine bakışlarını kaçırdı ve adamın pantolonunun düğmelerinden biriyle oynadı. Yataktan çıktıktan sonra giydiği tek giysi onlardı. Joan'ın yüzündeki tedirginlik olmasa, ellerinin onun doymak bilmez sikine yakınlığı dikkat dağıtıcı olabilirdi.

Endişeyle kızın çenesini kaldırarak ona bakmasını sağladı. "Ne oldu?"

Bu

mu Bir anlık tereddütle dudağını ısırды ama sonra onun bakışlarına karşılık
?" verdi. "Sen

bana şaplak atan ilk erkek değilsin."

Piers kaşlarını çatdı. "Baban, sen küçük bir kızken? Bu benim için yeterince yaygın bir cezaydı."

"Hayır," dedi başını aniden sallayarak. "Babam değil... kocam."

Aklından yarım düzine soru geçti ama Piers ağzını kapalı tuttu. Kadının sözlerinin ağırlığındaki bir şey ona duygusal bir şaplak yediğini kastetmediğini söylüyordu.

"Bir erkeğin karısını terbiye etmesi tamamen kabul edilebilir bir şeydir," dedi, sesi alçak ve gergindi. "Gregory bunu unutmama asla izin vermedi. Bana sık sık vurmazdı ama her vurduğunda, bunu benim yaptığımı söylerdi. Servetiyle satın aldığı mükemmel eş değildim ama daha yüksek sosyal çevrelere girebilmek için ihtiyaç duyduğu kişi olmamı sağlardı. Kocam beni cezalandırma yöntemlerinde yaratıcıydı; beni odama kilitliyor, sözlü olarak azarlıyor, harçlığını kesiyor, arkadaşlarımla olan tüm iletişimimi kesiyordu. Ama kendini özellikle zalim hissettiğinde bana şaplak atardı. İlk başta elini kullandı ama sonunda daha sert önlemler alınması gerektiğine karar verdi. Bir keresinde hizmetçisini gönderip bir ağaç dalı getirtti ve o dalı üzerimde günlerce oturamayacak kadar morarana kadar kullandı."

Piers birkaç saniye boyunca nasıl nefes alacağını unutmuş gibi hissetti. Bu güzel, hayat dolu kadına böylesine zalimce ve saygısızca davranıldığını hayal ettikçe göğsü yanıyor ve görüşü bulanıklaşıyordu. Acı çektirmekten zevk alıyor olabilirdi ama hiç kimseyi yaralamamıştı ve kimseyi aşağılamaktan zevk almıyordu. Onun böylesine korkunç bir şekilde istismar edildiğini düşünmek, bir şeylere vurma isteği uyandırdı. Ama kız çok yakınında olduğu ve ona zarar veren adam öldüğü için, kendini çaresizce iktidarsız hissetti.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadı, söyleyecek daha iyi bir şey bulamadığı için. Emin olmak için zayıf bir teselliydi. "Buna asla katlanmak zorunda bırakılmamalısın."

Hayali anıları kovar gibi başını salladı. "Hayır, ama başka seçeneğim yoktu. Evlendikten sonra Gregory'nin malı olmuştum. Bana istediğini yapmakta özgürdü ve ben bunu durduracak güçte değildim. Sanırım ... hayır, eminim ki onu tatmin eden şey verdiği acı değildi.

Beni bu kadar kolay aşağılayabilmesiydi. Beni bir çocuk gibi dizlerine yatırır ve azarlardı. Bir keresinde iki uşak hala odadayken beni disipline vermişti. Doğrudan bana bakmazlardı ama yine de ..."

Piers onun kollarını kavradı ve gözlerindeki mavi çizgilerin en koyusunu ve cesurca uzak tuttuğu gözyaşı havuzunu görene kadar onu kendine çekti. "Zayıf olan oydu Joan, sen değil. Sadece bir korkak bir kadına el kaldırır ve sadece bir eşek kendi eksiklikleri için başkalarını suçlar."

Joan'ın dudakları titredi ama gözyaşları hiç düşmedi. Gülümsedi. "Bunu biliyorum. Hep biliyordum. Bu beni mutsuz olmaktan alıkoymadı. Her gün onun ölmesini dilemekten beni alıkoymadı."

Piers homurdandı. "Görünüşe göre Tanrı yakarışlarınızı duydu. Ondan iyi ki kurtulduk."

"Belki de," diye yanıtladı. "Ama yine de buna bir anlam veremiyorum. Gregory öldükten kısa bir süre sonra, kişisel koleksiyonundaki kitapları karıştırdım. Onlara karşı çok korumacıydı ve o sayfalarda ne olduğunu görmemi asla istemezdi. En müstehcen yazıları ve erotik çizimleri buldum. Böyle şeyler yapıldığını hiç fark etmemiştim ama ..."

"İlginçti," diye söze girdi Piers.

"Yaptılar. Şaplak yiyen kadın gravürleri en ilginç olanlarıydı. Sanırım bunun nedeni tasvir edilme biçimleri olabilir. Yüzlerinde saf bir coşku vardı."

Piers ellerini kızın kollarında ve omuzlarında gezdirerek yüzünü kavradı. "Yaptığımız şeyden zevk almanda yanlış bir şey yok. Bu, katlandığın şeyin acı verici ve korkunç olmadığı anlamına gelmez. Benim sana şaplak atmam farklı. Kontrol her zaman sende ve durmamı istediğinde ne yapacağını biliyorsun. Amacım seni incitmek değil, sana zevk vermek."

"Sör Piers, az önce bu pencerenin önünden bir domuzun uçtuğunu gördüğüme inanıyorum." Adam şakası karşısında şaşkınlıkla kaşlarını çatığında, kadın sırtıttı. "Dünyanın sonu yaklaşmış olmalı, çünkü az önce kontrolün gerçekten sizde olmadığını itiraf ettiniz."

Piers güldü ve Joan'la tanıştığından beri bunu yıllardır yapmadığı kadar çok yaptığını fark etti. Uçarı bir adam değildi ama Joan onu örnek almanın nasıl bir şey olabileceğini merak etmesine neden olmuştu. Kurallarına göre oynamak zorunda kalmamak için kendini toplumdan uzaklaştırmıştı ama Joan her gün onların arasında yaşıyordu. Bağımsızlığını ve başkalarının fikirlerini önemsemediğini gösteriyordu. Birçok kişi onu bu yüzden küçümsedi ama

Diğerleri ona tapardı. Ne olursa olsun hiçbirinin duygularını fark etmemiş gibi görünüyordu.

Onu bir kez daha çekiştirdi, böylece ona yaslandı, başı çenesinin altında yuvalandı. Kızın ona doğru kıvrılması ve kollarını düşüncesizce ona sarması onu rahatsız etti. Onunla tanıştığından beri hata üstüne hata yapmıştı ve şimdi boyundan büyük işlere kalkıştığından korkmaya başlamıştı. Onun arkadaşlığından, vücudundan ve kendisini tatmin etmesi için ödediği paradan keyif almayı umuyordu.

Piers ondan hoşlanmayı hiç beklemiyordu. Onun kendisinde, gecenin geri kalanında sadece ikisiyle birlikte kilitli kalma isteği uyandıracağını hiç tahmin etmemişti.

Onun itaatkârlar ve dominantlar arasındaki yakınlıklarla ilgili sorusuna verdiği cevabın düpedüz bir yalan olmasını beklemiyordu. Başka hiç kimseyle bu şekilde olmamıştı.

"Beni buldun," diye mırıldandı saçlarına. "Burada kontrol kesinlikle sende."

JOAN, Hyde Park'ın içinden geçen bir patika boyunca yürürken kolunu Miranda'nın koluna doladı. Bir çift hizmetçi uzaktan onları gölgeleyerek mahremiyetlerini sağlıyordu. Ancak gezintiye çıktıklarından beri konuşmanın çoğunu Miranda yapmıştı, çünkü Joan sohbete katkıda bulunacak kadar zihnini zor toparlayabiliyordu. Aklının yerinde olmamasını son üç haftadır uykusuz kalmasına bağlayabilirdi. Ancak Joan'ın aklını başından alan uykusuz geceler değil, geceleri benzersiz zevklerle dolduran adamdı. Piers saatler önce, tam da güneş doğarken onu terk etmişti. Joan onun giyinişini uykulu, ağırlaşmış gözlerle ve esnemekten başı dönmüş bir halde izlemişti. Vücudunun bazı yerleri onu bağlama şeklinden dolayı hâlâ ağrıyordu, eklemleri sızlıyor ve Piers'in açık avuçlarını hatırladıkça kıcının yanakları zonkluyordu.

İç çekerek Thames Nehri kıyısında duran beyefendiye baktı. Piers miydi bu? Şapkasının siperliğinin altından görünen saç tutamları o parlak beyaz altın olabilir miydi, yoksa belki de güneşin konumu mu onları bu kadar parlak gösteriyordu? Kaşlarını çattı, yabancının yeterince uzun olmadığını ve omuzlarının çok dar olduğunu fark etti.

"Seni eve götürüp Sör Piers'ı çağırayım mı?" Miranda dirseğiyle Joan'ın yan tarafını dürterek alay etti. "Sanırım onun ilgisi

Şu anki durumunuz için tedavi."

Joan gözlerini kırıştırdı ve yüzü şapkasının kenarıyla kısmen gölgelenmiş olan arkadaşına baktı. Miranda'nın dudakları mizahla titriyor ve gözleri muziplikle parlıyordu.

Miranda'nın dirsek darbesine karşılık veren Joan sırtıttı. "Bilmen gerekiyorsa, sevgilim bu öğleden sonra başka bir işle meşgul... ama akşam için planlarımız var."

"O halde işler iyi gidiyor?" diye dürttü arkadaşı. "Son haftalarda seni çok az gördük, ama seninle birlikte olma zevkine eriştiğimizde... farklı görünüyorsun."

Joan kaşlarını çatı. "Öyle mi? Nasıl yani?"

"Şey, değişiklikler çok dramatik değil, ama... daha oturmuş görünüyorsun, eğer bu mantıklı geliyorsa. Bir şekilde daha sakın."

Joan bakışlarını ayaklarının altından geçen toprağa indirdi, elbisesinin eteği esintiyle dalgalanıyordu. Miranda'nın anlattıkları çok mantıklıydı. *Kendini* farklı *hissediyordu*, temel bir düzeyde değişmişti. Bunun, bağlanmaktan ve şaplak atılmaktan hoşlandığını keşfetmesinden daha fazlasına bağlı olduğuna inanmak istiyordu. Ama Piers'e göre, ne yaptığını bilen herhangi bir erkekle bu uygulamalardan zevk alabilirdi.

Bu, uyurken onun yanında yatmaktan duyduğu memnuniyet hissinin başka bir şeyden kaynaklandığı anlamına gelebilirdi. Ayrıca, kuru zekâsıyla sık sık dudaklarına getirdiği gülümsemeler de vardı. Birlikte geçirdikleri kısa süre içinde Joan, fahişesinin sert dış görünüşünün gizli derinlikler sakladığından şüphelenmeye başlamıştı. Onu daha yakından tanıdıkça, gizli özelliklerinden birinin de kendisinininkine çok benzeyen bir mizah anlayışı olduğunu keşfetti.

"Piers'tan hoşlanıyorum," diye çekindi, en içten düşüncelerini Miranda'yla paylaşmaya hazır olduğundan emin değildi. "Birlikte iyi anlaşıyoruz."

Gerçek şu ki, Piers kafasını karıştırmıştı ve hissettiklerinin basit bir "hoşlanma" duygusunun çok ötesinde olduğundan şüpheleniyordu.

"Hmm," diye mırıldandı Miranda.

Joan gözlerini, yanında yürüyen, bakışları ileriye doğru sabitlenmiş ve ifadesi iyi huylu olan arkadaşına çevirdi. Yine de Joan, Miranda'nın sesindeki merakı, zararsız sesin altında yatan spekülasyonu duyabiliyordu. Birbirlerine sıkı sıkıya bağlı arkadaş grupları arasında Miranda en akli başında olanıydı. Aynı zamanda esrarengiz bir şekilde gözlemciydi ve çok az şey dikkatinden kaçardı.

"Ne?" Joan hâlâ göz ucuyla Miranda'yı süzerek sordu. "Bu sesin ne anlama gelmesi gerekiyor?"

"Sadece Piers'le olan bağlantınızın tanımını oldukça sıradan buluyorum. Son birkaç haftadır neredeyse her saatini onunla geçiriyorsun ve ne zaman onun adı geçse kendini göremediğini biliyorum ama ben görebiliyorum. Aşık olmuştun Joan."

Miranda'yı yanına çekerek kısa bir süre durdu. Gezintiye çıkmış bir grup genç adam etraflarında dolaşüyor, yolun ortasında karşılıklı duran Joan ve Miranda'ya şaşkın bakışlar atıyorlardı. Miranda'nın dudakları eğlenerek kıpırdarken, Joan'ın ki kaşlarını çatı.

"Bu konuşma kulağa çok tanıdık geliyor," diye tersledi Miranda'ya gözlerini kısarak.

Joan'ın ruh halindeki ani değişimden etkilenmeyen arkadaşı gülümsedi. "Ben de benzer bir durumla karşılaştığımda bazı bilge dostlarımın bana söylediği sözler tam da bunlardı. Bu yüzden umarım bu müdahalemi bağışlarsın, çünkü nasıl hissettiğini benden daha iyi kimse anlayamaz."

Her şey bir yana, Miranda haklıydı.

"Ah, Miranda," diye fısıldadı Joan. "Biz hiç de aynı değiliz. Roger, Piers'tan farklı bir adam."

"Bu doğru olabilir ama herkes sevilme ister Joan. Sör Piers gibi dünyevi ve muhafazakâr bir adam bile."

Joan başını salladı, kalbi midesinin derinliklerine gömüldü. "Başından beri benimle arasına mesafe koydu ama bunun için onu suçlayamam. Bunu yapabileceğimi düşünmüştüm Miranda. Biraz eğlenebileceğimi düşündüm çünkü çok sıkılmışım ve... ve yalnızdım. Evet, siz, Mary ve Maud varsınız ve bir kadının isteyebileceği en iyi arkadaşlarısınız."

Miranda, "Ama her gece eve döndüğünüzde, size hizmet etmek için orada olan ve başka hiçbir şey sunmayan insanlarla dolu bir evle karşılaşıyorsunuz," dedi. "Nasıl hissettiğinizi çok iyi biliyorum. Kocalarımızın ne kadar uzak olduğu önemli değil, en azından *oradaydılar*."

Joan dudaklarını birbirine bastırdı, hâlâ Gregory ile hayatının mahrem ayrıntılarını paylaşmaya isteksizdi. Miranda'nın evliliği bir aşk evliliği olmasa da Joan'ın ki kadar mutsuz da olmamıştı. Miranda'nın ilk kocası ona kibar bir nezaketle davranmıştı ama aralarında pek sevgi yoktu. Miranda'yı algılanan hakaretler yüzünden dövmemiş ya da onu azarlamamıştı.

Diğer erkekler için çok çekici, kendisinden beklenenlerin çok tersiydi.

"Kendime artık aşk istemediğimi söyledim," diye fısıldadı Joan, Miranda'nın onu patikadan uzaklaştırmasına izin vererek, meraklı kulaklardan uzakta bir ağacın altında durabildiler. "Onu aramak benim için sadece acıyla sonuçlandı ve ikimiz de sıkılıp kendi yollarımıza gidene kadar beni eğlendirecek birini bulmakla yetinebileceğimi düşündüm."

Miranda yumuşak bir kahkaha attı. "Sevgilim, bir şeyi aramayı bıraktığın an, onun *seni* mucizevi bir şekilde bulduğu an olduğunu öğrendim."

Joan alay etti ve başını salladı. "Peki onun istemediği bir şeyi benim istediğim bu kadar açıkken ben ne yapacağım? Tanrı aşkına, Piers fahişe olmak zorunda olduğu için bile olmadı... bunu, komplikasyonlar hakkında endişelenmek zorunda kalmadan kendi seçtiği kadınlarla ilişki kurabilmek için yaptı." İçinde bulunduğu durumun ironisi karşısında acı ve mizahtan yoksun bir kahkaha attı. "Ve işte ben... meseleleri karmaşıktırıyorum."

Miranda onun elini tuttu ve nazikçe, güven verici bir şekilde sıktı. "O halde ne yapman gerektiğini biliyorsun. Sen her erkeğin benim diyebileceği kadar güzel, esprili, hayat dolu bir kadınsın. Eğer Sör Piers sana istediğini - hak ettiğini- veremiyorsa, o zaman bu ilişkiyi bitirmelisin. Kaçınılmaz olanı uzatırsanız sonunda sadece zarar görürsünüz."

Joan gözlerini indirdi, Miranda'nın haklı olduğunu kabul etmek istemiyordu. Bu kadar bilge olduğu için ona lanet olsun! Başından beri ne yapılması gerektiğini biliyordu ama Piers'le eskisi gibi devam edebileceklerine kendini ikna etmişti. Ancak kendini ona ne kadar açarsa, yakınlıktan sonra yatakta ne kadar uzun süre birlikte kalırlarsa, onu kendi iç dünyasının yeni yönleriyle tanıştıran bu adam hakkında ne kadar çok şey öğrenirse, o kadar çok birbirine karışıyordu.

Piers'e karşı daha önce hiç kimseye karşı hissetmediği şeyler hissediyordu. Daha da kötüsü, Joan onunla birlikteyken kendini daha farklı hissediyordu. Birinin onu gerçekten olduğu gibi görmesine ve koşulsuz kabul etmesine izin vermenin belli bir özgürlüğü vardı. Dünyada, yıllarca bastırmaya çalıştığı özellikleri yüzünden onu küçümsemeyen birinin olduğunu keşfetmenin ne kadar özgürleştirici olduğundan bahsetmiyorum bile. Cesur ve küstah olabilir ve fikrini söyleyebilirdi. Kadınlara yakışmadığı söylenmeden bir puronun tadını çıkarabilir ve utanç duymadan kendi şehvetli doğasının tadını çıkarabilirdi.

İşin acı tarafı, sonunda mükemmel erkeği bulmuştu, ancak duygularının derinliğini anladığında onunla daha fazla bir şey yapmak istemeyeceğini fark etmişti.

Piers'in sınırlarını zorlayan, onun saklamak istemeyeceğini çok iyi bilerek kendisinden parçalar veren oydu. Ve şimdi, bunun acısını çekecek olan da oydu.

Bir j teyze zıplaması, Piers'in şehir evinin merdivenlerinden inerken attığı adımları noktalıyordu. Bir uşak onu paltosu ve şapkasıyla beklerken, Joan da şehrin öbür ucunda onun Olympus'a varışını bekliyordu. Henüz kendi üyeliğini güvence altına almamıştı ama Warin Lyons, Piers ile Joan arasındaki anlaşmadan haberdar olduğu için sorgusuz sualsiz girişine izin verdi.

Joan'ı günlerdir görmemişti ve bu akşamı onunla geçirmek için sabırsızlandığını fark etti. Elbette damarlarında dolaşan heyecanın nedeni şehvetten çok daha fazlasıydı. Vücudu zar zor kontrol altına aldığı açlıkla uğuldarken, en az onun kadar güçlü bir başka his daha vardı. Piers son birkaç haftayı, şu anki sevgilisinde ya da ona verdiği tepkilerde olağandışı bir şey olmadığına kendini ikna etmeye çalışarak geçirmişti. Sadece yeni bir sevgilinin -kendisinden önce hiçbir bakıcının yapmadığı şekilde onu heyecanlandıran bir sevgilinin- yeniliklerini yaşadığına inanmak için elinden geleni yapmıştı. Ancak Piers her zaman belli bir öz farkındalığa sahip olmakla gurur duymuştu. Hayallere kapılmaz ya da gerçeklerden kaçmazdı.

Joan Durbin özel biriydi ve onunla geçirdiği zaman onun için önemli hale gelmişti. Karşılaşmaları, fiziksel bir kaşıntıyı kaşıymaktan ya da duygusal mesafeyi koruyacağına güvenebileceği bir yatak arkadaşına sahip olma yönündeki artık unutulmuş arzusunu yerine getirmekten daha fazlasını ifade ediyordu. Joan, bunca yıllık boğulma döneminden sonra taze bir nefes gibiydi. Onu güldürüyor, gülümsetiyor ve kalbi için tehlike oluşturan her şeyden kaçmaya eğilimli olan yanını sakinleştiriyordu.

Yenik düşmek ve kadının savunmasında açtığı yarığın derinleşip genişlemesine izin vermek tam bir delilik olurdu. Ama artık çok geç olduğundan korkuyordu. Ona aşıktı; bunu artık inkâr edemezdi. Piers, Joan'a karşı hislerinin tamamen fiziksel bir düzlemden daha derin olduğunu kabul etmeye başlamıştı. Ama hissettiklerini kabul etmek Piers'in şimdi ne yapması gerektiğine karar vermesini kolaylaştırmıyordu.

Daha genç bir adam olsaydı, her şeyi bir kenara bırakıp Joan'la yaptığı bu sözleşmeyi daha az geçici bir şeye dönüştürmek için planlar yaparak romantik bir terk edilmişliğe kapılmasına izin verirdi. Ama o zaman, genç Piers asla bir kadınla böyle bir anlaşma yapmazdı. Asla Centilmen Fahişeler arasına katılmazdı. Daha genç Piers'ın korunmaya ihtiyacı olmayan, lekesiz bir kalbi vardı.

Ama o artık bir çocuk değildi. Hayatın acımasız gerçeklerini tatmış ve pek çok değerli ders almıştı; bunlardan en önemlisi de kalbine değil, aklının mantığına güvenmekti.

Reddedilmeyi ve hor görülmeyi bilen hasarlı bir kalbin özlemlerini bir kenara iten Piers, Joan'la geçirdiği günlerin sayılı olduğunu anlamıştı. Joan onu bir amaç için işe almıştı ve o da şimdiye kadar Joan'ın ihtiyaçlarını en ufak bir kırıksıklık olmadan karşılamıştı. Ne var ki, içini kaplayan korku, ona çok fazla bağlandığı, kadının kendisine çok fazla bağlandığı konusunda onu uyarıyordu. Joan onu kendisini eğlendirmesi ve tatmin etmesi, sefil evliliği boyunca tatmin edilmemiş arzularını ve fantezilerini yerine getirmesi için tuttuğunu açıkça belirtmişti.

Joan'ın her adımında peşinde dolaşan, her biri onun dikkatini çekmek için fırsat kollayan seçkin erkekler vardı. Piers kör ya da aptal değildi; Joan'ın kendisine yönelttiği özlem dolu bakışları fark ediyor ve peşinden gelen fısıltıları duyuyordu. Güzel ve hayat dolu bir kadındı ve büyük olasılıkla *beau monde*'un en gözde kadınıydı. Kendi dünyasındaki çoğu kadın gibi, Joan da ondan sıkıldığında, bir sonraki fethine geçecekti.

Bir anlaşmanın sona ermesi Piers'i genellikle heyecanlandırırdı, çünkü bu başka bir anlaşmanın başlangıcı anlamına gelirdi. Yine de, Joan'ın yatağından doğruca meçhul, bilinmeyen bir kadının yatağına girme düşüncesi ağzında acı bir tat bıraktı.

Yine de yapacağı şey tam olarak buydu. Kendisi için seçtiği hayat buydu ve geçerli sebepleri vardı.

Sesler onu düşüncelerinden uzaklaştırdı ve Piers giriş holünde durup yün topladığını ve kapıya birinin geldiğini fark etmediğini fark etti. Kaşlarını çatarak, vücudu diğer taraftaki kişiyi görmesini engelleyen uşağa yaklaştı. Gelen bir kadındı -Piers sesinden bunu anlamıştı ama Joan olmadığını da fark etmişti. Kadının, evin efendisinin rahatsız olduğunu kendisine bildiren uşağıyla tartıştığını anlayınca öfkeden deliye döndü.

"Ona kartvizitimi gösterirseniz beni göreceksin," diye ısrar etti bedensiz ses.

"Leydim, Sör Piers eve döndüğünde kartı ona vermekten ve aradığınızı bildirmekten mutluluk duyarım," diye cevap verdi uşak, bir çocuğa ders verir gibi yavaş ve sabırlı bir şekilde. "Ama daha önce de söylediğim gibi... kendisi şu anda müsait değil."

Piers uşağın omzunun üzerinden baktı ve olduğu yerde dondu kaldı. Ellerini kalçalarına dayamış, kaşlarını çatmış, güzel yüzünü buruşturarak kapısının eşiğinde duran Lysandra'ydı. Solgun gözleri bir çift hançer gücüyle ona dikildi. Ona gülümsemesine rağmen gözlerindeki soğukluk hâlâ devam ediyordu.

"Piers, hayatım, işte buradasın!" diye cıvıladı. Uşağa karşı kullandığı zehirli ses tonunun yerini hafif ve şurup gibi tatlı bir ses tonu almıştı. Yıllar önce kendini takdim ettiği kadın kadar maskaraydı. "Kâhyanızın iyi niyetli olduğundan eminim ama belki de ona *yüksek sosyetedен* hanımlarla uğraşırken nasıl davranması gerektiğini öğretebilirsiniz."

Hizmetçi sertleşti ve gözleri düşmanlıkla parladı ama Piers omzuna dokunmaktan başka bir şey yapmadan adamı geri çekti.

"Söylediğim gibi hareket ediyor. Belki gözünüzden kaçmıştır diye söylüyorum, akşam için dışarı çıkıyorum. Ne istiyorsun, Lysandra?"

"Ne kadar terbiyesizsin," diye mırıldandı narin bir kokuyla.

Piers gözlerini kısarak, "Evet," diye cevap verdi. "Senden ne kadar aşağı olduğumu bilmemi sağlamak için elinden geleni yaptıktan sonra neden nezaketle uğraşasın ki? O zamanlar beni bilgilendirmeyi uygun gördüğünüz gibi, ben bir centilmen değilim. Hiçbir şey değişmedi, bu yüzden kapımın eşiğindeki varlığınız konusunda kafam karıştı. Burada sizin için hiçbir şey yok leydim."

Alt dudağını büzerek, kalın kirpiklerinin arasından ona baktı. "Yaşadığımız onca şeyden sonra, en azından bana özel bir konuşma nezaketini gösterebileceğinizi umuyordum," diye itiraz etti. "Sadece bir dakikanızı alacak."

Hâlâ her santimiyle bir koketti. Ama Piers yanılmıştı. Bazı şeyler değişmişti, bunlardan biri de artık bu tür gösterilere kanan saf bir çocuk olmamasıydı.

"Kesinlikle olmaz," diye karşı çıktı eşikten adımını atarken. "Biriyle buluşacağım ve zaten geç kaldım."

Sokağa doğru iki adım atmıştı ki Lysandra'nın sesi onu durdurdu.

"Bayan Durbin'den mi bahsediyorsunuz?" diye arkasından seslendi.

Piers kıpırdamadan durdu, elleri iki yanında sıkıca kenetlendi. O ve Joan Londra'da birkaç kez birlikte görülmüşlerdi ama küçük bir dedikodu endişe verici değildi. Joan dul bir kadındı, Piers ise belli bir üne sahip bekâr bir adamdı. Yine de, Lysandra'nın Joan'dan sinsice bahsetme şekliyle ilgili bir şey dişlerini kenetledi. Eski nişanlısının Joan'la aralarındaki gerçek anlaşmadan haberi olmadığından emin olmadan çekip gidemezdi.

Onunla yüzleşmek için döndüğünde, Piers yüzündeki boş ifadeyi düzeltmişti. "Kiminle arkadaşlık ettiğim seni neden ilgilendiriyor?"

Lysandra bir omzunu silkti, dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Neden, hiç de değil, sevgilim. Basit bir soruydu, başka bir şey değil."

Piers eski nişanlısını değerlendirirken burun delikleri alevlendi. Küçük engerek yılanı bir şeylerin peşindeydi ama Piers onunla konuşmadan tam olarak ne olduğundan emin olamazdı.

Bıkkın bir iç çekişle evinin kapısına doğru el salladı.
-Hâlâ açıktı ve uşağı içeriden onu izliyordu. "Beş dakika,"
diye homurdandı.

Lysandra'nın ayak sesleri Piers'in arkasından geliyordu ve Piers onu soğuk ve boş sabah odasına kadar takip etti. Karanlık ve soğuk mekânı bilerek seçmişti, Lysandra'nın evinde hoş karşılanmasını ya da rahat hissetmesini istemiyordu. Ondandır ne kadar çabuk uzaklaşabilirse o kadar iyiydi.

Giriş holünün ışığını içeri almak için kapıyı açık bıraksa da birkaç fıçı yakma işini çabucak halletti. Ayrıca, Lysandra'nın uygunsuz bir şey olduğunu iddia etmesine de fırsat bırakmayacaktı. Zaten hayatını yeterince karıştırmıştı.

Yakındaki bir kanepeye yaslanarak kollarını göğsünde kavuşturdu ve gözlerini ona dikti. "Lysandra-"

"Lütfen beni dinle, Piers," dedi, onun takiye olduğunu öğrendiği yumuşak, tatlı sesini kullanarak. Etrafındaki insanları manipüle etmek için bunu sık sık ve etkili bir şekilde kullanıyordu. Piers üzerinde artık işe yaramıyordu.

"Tartışacak neyimiz var?"

Kapının önünde volta atmaya başladı, sarı ışık yumuşak bir parıltıyla onu çerçevesliyordu. Ellerini kavuşturmuş, genç ve masum görünüyordu. Bu kadın söz konusu olduğunda görünüşün ne kadar sahte olabileceğini Piers'ten daha iyi kimse bilemezdi.

"Her şey," diye fısıldadı. "Birbirimize hiç söylemediğimiz onca şey. Oh, Piers, korkarım korkunç bir hata yaptım-"

"Hayır," diye ağzından kaçırdı, kızın sözleri derisinin altına işleyip asla tam olarak iyileşmemiş yaraları deşerken dikleşti. "Bunu yapmayacağım, ne şimdi ne de hiçbir zaman!"

"Benden bu kadar çok mu nefret etmeye başladın?" diye sızlandı, gözleri akmamış yaşlarla parlıyordu - her zaman onları bir anda ortaya çıkarmakta ustaydı. "Seni incittim ve özür dilerim ama içinde bulunduğum durumu anlamıyorsun. Bir dükün kızı olarak-"

"Bana asla zaman ayırmamalydın," diye araya girdi Piers, her kelimesinde asit yanıyordu. "Bunu benden daha iyi kimse bilemez. Ama verdin ve ben de bir aptal gibi beni sevdiğine inandım. Mevkileri, unvanları ya da dedikoduları önemsemediğini söylediğinde buna inandım."

"Seni sevdim," diye yalvardı. Ona doğru yavaş adımlarla ilerlemeye başlamıştı, yalvaran ellerini sanki onu kucaklayacakmış gibi uzatmıştı. "Seni hâlâ seviyorum. Ama çok korkuyordum-"

"Saçmalık," diye tükürdü. "Benimle oynamaktan zevk alıyordun. Ama tabii ki markiniz ortaya çıktığında oyun bitmişti."

"O senin yarısı kadar bile adam değil," diye mırıldandı, ağzı buruştu ve burnu kötü bir koku almış gibi kıvrıldı. "Bütün zamanını kulüplerde ve Parlamento'da geçiriyor ve... ve geçen yıl harçlığımı anlamsız şeylere harcadığımı iddia ederek yarıya indirdi! Sen asla bu kadar cimri olamazsın."

Piers homurdandı. "Cömert olmayı göze alabilirim, ama bu bile senin için yeterli değildi. Adımın önünde Lord Hazretleri unvanı olmasaydı asla yeterli olmazdı."

"Ben bir korkaktım. Ailem beni evlatlıktan reddederdi ve arkadaşlarım beni dışlardı. Ailem avantajlı bir evlilik bekliyordu; aşık olmam umurlarında değildi."

Yağlı gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlanırken Piers'in üst dudağı bir hırıltıya dönüştü. Muslukların yetersiz ışığında parlıyorlardı. "Sen kendinden başka hiç kimseyi sevmedin. Marki, elde edebileceğin statü ve ilgi için mükemmel bir koca seçimiydi ama senin varlığından bile haberi yok, değil mi? İşte bütün mesele bu. Asla tatmin olamadın Lysandra, hep daha fazlasını istedin. Her şeye sahip olmak zorundaydın. Seni sevmek ve isteyebileceğin her şeyi sana sunmak benim için yeterli değildi. Ve şimdi, kocanızın size benim veremediğim her şeyi vermiş olması yeterli değil. Ama artık çok geç ve bunun için Tanrı'ya şükrediyorum, çünkü genç bir aptalken seninle evlenmiş olsaydım, yalan söylediğin için seni görmeye asla gelemeyebilirdim,

Sen hain bir cadısın. Ya da belki de öyle yapardım ve bu yüzden daha da zavallı olurdum. Kocanızla ilgili şikayetleriniz ne olursa olsun, yatağınızı yaptınız ve şimdi içinde yatmalısınız."

Karşılık beklemeden kapıya doğru yürüdü ve elini kapıya doğru salladı. "Beş dakikanız doldu. Beni zaten yeterince geç bıraktınız."

Lysandra kıpırdamadan ona baktı, elleri önünde ağırbaşlı bir şekilde kenetlenmişti. Saniyeler içinde burnunu çekip ağlamaktan buz gibi bir küçümsemeye doğru hızlı bir dönüşüm geçirdi. Gözlerindeki parıltı kayboldu, mum ışığı sadece kömür gibi kararmış gözbebeklerinin bir anlık görüntüsünü sunuyordu. Çenesini kaldırarak eteklerini savurarak yaklaştı, bakışları onunkilerden hiç ayrılmadı.

Eşiği geçmeden önce durakladı, kedi gibi bir gülümseme dudaklarını büktü. "Akıllı başında, terbiyeli bir hanımefendinin yapacağı gibi seni bir kenara atacaktır. Tıpkı *benim* yaptığım gibi."

Piers'in parmakları avucunun içinde kıvrılmış, güçlkle kontrol edebildiği bir öfkeyle titriyordu. Duygularını dışa vurmamak için mücadele etti. Bu kadın onu bir kez utandırmıştı; bunu tekrar yapmasına izin verirse lanetlenirdi. "Son birkaç yılımı senin özlemini çekerek geçirmediğimi bilmek içini kemiriyor. Ne yaptığım ya da kiminle arkadaşlık ettiğim seni ilgilendirmez."

Lysandra dudaklarını büzdü ve giriş salonuna doğru hışımla ilerlerken ona değmesin diye eteklerini kenara çekerek dramatik bir gösteri yaptı. "Seni uyarmadığımı iddia edemezsin. Seninle bir lağım faresi arasındaki tek fark, farenin yerini biliyor olmasıdır."

Piers bir zamanlar sevdiği kadının ardından baktı ve onun kendisini nasıl bu kadar kolay kandırdığını merak etti. Onu tatlı ve masum olarak algıladığına inanmak zordu. O bir zehirdi ve her zaman da öyle olmuştu.

Kendini toparlamak için odada birkaç kez volta attı. Lysandra'nın ziyareti neredeyse yapmak üzere olduğu hatanın güçlü bir hatırlatıcısı olmuştu. Bununla yüzleşmek zorunda kalmak ona rahatlamadan başka bir şey getirmemeliydi.

Öyleyse neden içi asitli bir tonik yutmuş gibi çalkalanıyordu? Cildi sıcaktan kızarmış, başı baş döndürücü bir çalkantıyla dönüyordu. Lysandra'nın sataşmaları karşısında kıpırdamadan durarak takdire şayan bir iş çıkarmıştı ama şimdi yalnızdı ve istediği kadar etkilenmemişti. Küçük cadı onu en savunmasız yerinden vurmuştu; Piers'in uzun zamandır yok olduğunu ve unuttuğu acısının küllerine gömüldüğünü düşündüğü bir parçasından.

Ama soğuk gecede ellerini paltosunun ceplerine sokarak yürürken Piers, Joan'ı düşündü ve midesini bulandıran bir duyguya kapıldı. Lysandra'ya hiç benzemiyordu. Joan ferahlatıcı bir şekilde kurnazlıktan uzaktı ve kim olduğu ya da ondan ne istediği konusunda onu hiç yanıltmamıştı. Aralarında bir bağ olduğuna inanmak istiyordu, her ne kadar bu bağ onunkinden çok daha güçlü olsa da.

Piers kararlı bir şekilde, karşılıklı anlayışa dayalı bir anlaşmaları olduğunu hatırlattı kendine. Bu tam da onun istediği şeydi.

Ancak Piers artık önceki isteklerinden tatmin olmuyordu. Joan onun, ihtiyacı olmadığına kendini ikna ettiği şeyleri istemesine neden oldu; arkadaşlık ve şefkat gibi.

Sevgiler.

Piers başını, kendini kurulayan bir köpek gibi şiddetle salladı ve az önce aklına gelen hain düşüncüyü uzaklaştırmak için umutsuzca çabaladı. Ama artık çok geçti. Şimdi bunu düşündüğüne göre, Joan Durbin'e aşık olmanın oldukça kolay olacağı gerçeğinden kaçamazdı.

Elbette Lysandra'nın sözleri zihnini tamamen temizlememişti ve kendi aptalca düşünceleriyle birleşerek zehirli bir karışım oluşturdular. Kendini hasta hissediyor, farklı yönlerle çekiliyordu. Kalbi ona bu küçük aşığa çoktan aşık olduğunu söylerken, mantıklı düşünceleri ona bu tür duygulara kapılmanın ne kadar tehlikeli olduğunu hatırlatıyordu.

Lysandra kibirli, çıkarıcı bir sürük olabilirdi ama haklıydı da. Joan'ın hayatındaki yeri geçiciydi ve eğer bu saçma duyguları bastırmazsa, kendini terk edilmiş ve yeniden incinmiş bulacaktı. Ama bu sefer hayatta kalamayabilirdi.

Piers soğuk gece havasını derin derin içine çekti. Göğsünü yakıyor ve boğazını yakıyordu ama kafasını boşaltmaya yarıyordu. Joan'la geçireceği bu akşamı dört gözle beklemişti ve bu akşamın hâlâ kurtarılamaması için hiçbir neden yoktu. Lysandra bunu yapmıştı; onun dengesini bozmuş ve yıllar önce dünyaya kapattığı benliğinin parçalarını delip geçmişti.

Omuzlarını dikleştirdi ve adımlarını hızlandırdı, aniden Olympus'a ve Joan'a ulaşmak için endişelendi. Onu görmeye ihtiyacı vardı. Bu geceyi de diğer geceler gibi onunla geçirmek onu rahatlatacaktı. Joan'ın hayatındaki yerini ve onunla yaşayabileceği tek yakınlığı hatırlatacaktı. Fahişe rolüne geri dönmek dünyayı yeniden düzene sokacaktı.

Kulübün heybetli binası görüldüğünde rahat bir nefes aldı. Ön odadaki kadınlar tarafından karşılanmanın ve maskesinin verilmesinin hoşluklarına katlandı, ancak geleneksel şampanya tekliflerini geri çevirdi. Şarap, alkollü içki ya da yemek istemiyordu ve istediği şeyin zaten burada olduğunu öğrenince rahatladı. Kulübe girmeden hemen önce bir uşak onu karşıladı ve misafirinin kendisini tercih ettiği odada beklediğini bildirdi. Onu ilk kez yatağa bağladığı ve gür kalçalarına şaplak attığı odada.

Başını eğip adımlarını hızlandırarak odanın çevresini dolaşırken pantolonu kasıklarını sıkıyordu. Tanıdıklarla selamlaşmaya ya da boş sohbete zaman yoktu. Koridora ulaştığında hızını artırdı ve belirlenen odanın kapısını neredeyse menteşelerinden söktü.

Ateşin aydınlattığı alanda durduğunda dünya durdu ve uzuvları onu terk etti. Yatağın üzerine yayılmış, üzerinde beyaz ipek çoraplardan başka bir şey olmayan Joan'dı. Bir yastık yığınının yaslanmış, bacaklarını açarak mürekkep gibi siyah buklelerini ve pembe etinin kışkırtıcı patlamasını ortaya çıkarmıştı. Joan'ı tepeden tırnağa uzun ve yavaş bir şekilde incelerken nefesi kesildi ve tutuldu.

Saçları çözülmüş ve omuzlarına dökülmüştü, göğüslerinin tümseklerini çerçevesiyordu. Büyüleyici gözleri ona sabitlenmişti, dudakları ayrılmıştı, göğsü gergin nefeslerle inip kalkıyordu. Zarif ellerinin hareketlerini takip etti; ellerinden biri bir göğsünü avuçluyor, diğeri ise yavaşça karnının genişliğinden aşağı doğru iniyordu.

"Ne halt ediyorsun, sürtük?" diye homurdandı, havasızlıktan boğazı yanıyordu.

"Geç kaldın," diye mırıldandı, parmaklarını merkezindeki tüylerin arasından geçirdi ve içindeki gizli hazineyi ortaya çıkarmak için dudaklarını ayırdı. "Sensiz başlamaya karar verdim."

Tanrım, bu kadın mükemmeldi. Sesindeki meydan okuma ve bakışlarındaki meydan okuma, Piers'in onu karnının üzerine çevirmek ve onun izni olmadan kendini tatmin etmeye cüret ettiği için kıcını ısıtmak isteyen tarafını çağırıyordu. Bununla birlikte, Piers'in daha derinlerde, başka bir şeye özlem duyan bir yanı daha vardı. Sadece onunla paylaşabileceği anlamlı ve kişisel bir şey.

Bu yanı galip geldi ve giysilerini çıkarmaya başlarken içinde sürekli bir sükûnet hissetti. Gördüğü manzara karşısında

Joan kendini okşuyor, bacakları daha da açılıyor ve parmaklarının ucunda uyarılmışlığının suları parlıyordu.

"Acele etmezsen, sensiz bitirmek zorunda kalacağım," diye alay etti, diğer eliyle meme ucunu sıkıp oynadı. "Beni bekletmekle doğru olanı yapmış olursun."

Joan her zaman yaptığı gibi onu kışkırtıyordu ama Piers tepki vermedi. Joan kadar çıplak olana kadar giysilerinin her bir katmanını bir kenara fırlattı, ağrıyan ereksiyonunun çıkıntısı göbeğine doğru yükseldi. İki parmağını kılıfına daldırarak inledi. Piers yatağa tırmanıp Joan'ın sunduğu teklife doğru sürünürken Joan'ın gözleri kapandı.

Joan'ın nefesi kesildi, adam kalçalarının iç kısımlarını kavrayıp daha da genişletirken Joan'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. Joan bakışlarını adamın bakışlarından ayırmazken, adam aralarından karnına doğru ilerledi ve kadının ortasına bastırıldığı elini sıkıca tuttu. Adam parıldayan parmaklarını kılıfından çıkarıp ağzına götürdüğünde hiçbir dirençle karşılaşmadı. Adam parmaklarını emerek temizlerken kadın inledi ve onun tadına baktı. Sonra dudaklarını bir uyuluğun iç kısmına bastırıp ve yukarı doğru öpmeye başladı. Kadın kıvranıyordu ama Piers onun kalçalarını tutup yatağa bastırarak açık ve merhametli kalmasını sağladı.

Dilini kadının açıklığına sokarken gözleri onunkilere kilitlendi. Dilini kılıfının kenarında dolaştırırken kalçaları kıpırdadı, sonra yavaş bir hareketle kıvrımlarından klitorisinin ucuna doğru ilerledi.

"Piers," diye fısıldadı kısık sesle. "Ne yapıyorsun?"

Sorusu karşısında cahil numarası yapabiliirdi ama ona karşı bu kadar dürüst olamazdı. Ondan yayılan gerginliği hissedebiliyordu, havadaki değişim bu gecenin diğerleri gibi olmayacağını sinyali veriyordu.

"Bu gece oyun yok," diye fısıldadı ve ona alaycı bir yalama daha yaptı. "Sadece bu. Sadece ... biz."

Adam klitorisine yapışıp emerken ve dilini şişmiş sinir demetine doğru yuvarlarken kadının tek tepkisi boğuk bir inilti oldu. Kadın tahrik olmuş, ıslanmış ve onun siki için hazırdı ama Piers bu karşılaşmanın uzun sürmesini istiyordu. Kollarında uysal ve alıcı bir Joan varken böyle bir şans bir daha asla bulamayabiliirdi. Joan içini çekti ve Piers'in dudaklarına yapıştı, kendi zevkini arıyor ve Piers'in diline sürtünüyordu. Kadının ıslaklığı dudaklarını kapladı, ona duyduğu arzusun kanıtı kendi uyarılmasını hızlandırdı. Onu o kadar çok istiyordu ki canı yanıyordu, ama bunu daha çok istiyordu; yollarını hiç ayırmak zorunda kalmamışlar gibi davranabilmek için acele etmeme lüksünü. Kadın

onun değildi, en azından kalıcı bir şekilde. Ama şimdilik öyle olabilirdi ve Piers bundan memnun kalacaktı. Başka bir seçeneği yoktu.

"Oh, Tanrım!" diye bağırdı, adam iki parmağını onun açıklığına soktuğunda.

Klitorisini ısrarla emmekten asla vazgeçmezken, göbeğinin kadifemsi duvarlarını okşadı. İç organları onun etrafında titreşip sıkılaştıkça kalçaları yataktan kalkıyor, adam onu doruğa doğru okşadıkça inlemeleri daha da yükseliyor ve daha yüksek sesle çıkıyordu. Joan'ın kalçaları titredi ve parmakları yatak örtüsüne dolandı, adam hızını artırdıkça sırtı kamburlaştı, parmaklarını ulaşabildikleri kadar derine itti.

Dudaklarını onun amından ayırarak, parmakları onu hiç terk etmese de vücudunu öptü. Adamın eline karşı koydu ve omuzlarını kavradı; adam dudaklarını ararken tırnakları adamın tenini çiziyordu. Diğer eliyle boğazının narin sütununu kavradı, onu istediği yerde tutmaya yetecek kadar sıkı tuttu - secdede ve geniş ve merhametine yayıldı. Adam onun ağzını tahrip edici bir öpücüğe boğarken, dili onun derinliklerine dalıp sularının baş döndürücü tadını paylaşıırken, Joan onun ağzına karşı miyavladı. Joan onun dudaklarını ısırdı ve emdi, öpücüğüne onu nefessiz bırakan bir vahşilikle karşılık verdi.

Kadın kasıldı ve parmak eklemlerini iterek onu daha sert ve hızlı bir şekilde zorladı. Parmaklarıyla onu acımasızca becerdi, başparmağını klitorisinin zonklayan tomurcuğuna bastırmak için kullandı. Kadının şok olmuş çılgılığı dudaklarının baskısıyla boğuluyor, coşkusunun sesleri ağzının dehlizinde yankılanıyordu. Kızın kılıfı onun etrafında kasıldı ve başka bir seli parmaklarını ıslatarak elinin her vuruşunun yolunu kolaylaştırdı. Kadın altında gevşeyene, nefes nefese kalana ve orgazmının son sancıları içinde kıvranana kadar durmadı.

Piers parmaklarını geri çekti ve bacaklarının arasına uzandı, siki alt dudaklarının arasına yerleşti. Onu hissettiğinde inledi, yakıcı sıcak, ıslak ve çağırıyordu.

Göğüslerinden birini avuçladı ve parmak uçlarını -hâlâ harcadığı parayla ıslak olan- pembe bir meme ucunun üzerinde gezdirdi. Joan'ın gözleri büyüdü ve adamın o meme ucunu ağzına alıp dilini sıkı yumrunun etrafında döndürmesini izledi. Joan'ın parmakları Piers'in saçlarına dolandı ve onu kendine doğru sımsıkı tuttu, dudaklarından yumuşak inilti ve fısıltılı teşvikler döküldü. Piers kalçalarını yuvarladı, kabarmış etinin ona bastırıldığı yerde sürtünme ve sıcaklık buldu, şaftını balıyla kapladı.

"Piers," diye yalvardı, saçlarını kavrayarak başını kaldırdı ve ona baktı. "Al beni. Şimdi... lütfen."

Kadının sözlerindeki yalvarış, adamın içine bir şimşek gibi çaktı; onun eğilimlerindeki bir adam için mükemmel bir cazibe. Onun istediği şey için yalvarmasını duymayı seviyordu, neredeyse o daha ısrarla yalvarana kadar onu reddetmeyi sevdiği kadar.

Adam onun itirazını sessizlikle karşıladı, göğüslerini birbirine bastırdı ve dilini aynı anda her iki meme ucunda gezdirdi. Kadın haykırdı, eğildi ve ona karşı kıvranmaya başladı, iç kıvrımlarının siki boyunca kayması o kadar baştan çıkarıcıydı ki neredeyse o anda içine dalacaktı. Ama kendini tuttu, mükemmel anı bekledi. Bunun sona ermesine ve fahişe ile bakıcı arasındaki ayrılığın tekrar aralarına girmesine hazır değildi.

"Beni istediğini söyle," diyerek iki meme ucunu da sıktı ve Joan'dan şok olmuş bir feryat kopardı.

"Ben... Seni istiyorum," diye inledi derin, gırtlaktan gelen iniltiler arasında, adam meme uçlarıyla oynamaya devam ederken -kalçalarının yavaş, tembel itişleriyle onu kızdırırken çekip büküyordu.

Sözler en yatıştırıcı merhemler gibi üzerine döküldü ve Piers gözlerini kapatarak etkilerinin vücudunun en ücra köşelerine kadar yayılan dokunaklı dalgalanmasının tadını çıkardı.

"Bana ihtiyacın olduğunu söyle," diye fısıldadı, yüzünü onun boynuna gömdü ve aynı kelimeleri onun sesinde duymayı bekledi. İhtiyacı olan oydu, uzun zamandır hiç kimse tarafından gerçekten istendiğini ya da ihtiyaç duyulduğunu hissetmemiş olan oydu.

"Sana ihtiyacım var," diye mırıldandı şakağına karşı. Dudakları o kadar tatlı bir öpücükle orada oyalandı ki neredeyse ağlayacaktı. "Lütfen, Piers... benimle seviş."

Korkunç derecede az bir çabayla onu ilmek ilmek çözüyordu. Umutsuzdu, kaybolmuştu, Joan'da ve onun ona hissettirdiklerinde boğuluyordu. Güçlü ve arzulanan. Güvende ve hayran. Seviliyordu.

Piers denese bile bu son düşüncüyü aklından atamazdı. Tek yapabildiği kızın ellerini kendi ellerinin arasına almak ve başının üzerinde tutmaktı. Fenerlerin ışığında parlayan gözlerine baktı ve sikinin başını kadının ağzına yerleştirdi. Ardından, boğazında düğümlenen bir sesle dudakları aralanarak kadının içine daldı. Kadının etrafını sarması ciğerlerindeki havayı ve zihnindeki tüm duyuları çalmıştı. Her biri zonklayan, ağrıyan ve mutluluğa dalmış bir sinir uçları yığınınına dönüşmüştü.

Geri çekildi ve daldı, kalçaları kendisinden kadına doğru dalgalanan bir etkiyle onunkilere çarptı. Kadın onun altında eridi, omurgasındaki gerginlik azaldı ve dudaklarının arasından hafif bir rahatlama sesi çıktı.

"Daha fazla," diye fısıldadı. "Durma."

Piers bıraktı ve ona istediğini verdi. Bileklerini serbest bıraktı ve bir şekilde ellerinden biri onunkinin içine düştü, parmakları iç içe geçti ve avuç içleri birbirine bastırdı. Alnını onunkine yasladı ve sahip olduğu her şeyi ona verirken Joan'ın bakışlarını korudu. Joan'ı yavaşça ve sertçe içine alırken, Joan'ın her nefesi inilti halinde çıkıyordu. Joan'ın içindeki, kendisinden önce hiçbir erkeğin dokunamadığı yerlere dokunmak, Joan'ın onu asla çıkaramayacağı kadar derinlerine inmek istiyordu.

Birbirlerinin içinde eridiler, göğsü onun göğüslerine bastırdı, karnı onunkinin pürüzsüz gerginliği boyunca kayıyor, pelvisi onun tümseğine sürtünüyordu. Onun ritmine uymak için kalçalarını döndürdü, içe doğru her itişini karşılamak için onları kaldırdı. Sanki bunu başka hiç kimseyle değil de birbirleriyle yapmak için yaratılmışlar gibi birlikte hareket ediyorlardı.

Piers onun elini o kadar sert tuttu ki parmak eklemleri ağrıdı, ama kadın aynı şevkle onu geri çekti. Titremeye başladı, nefesinin hızlanması ve siki boyunca dalgalanan spazmlar ona neredeyse sonuna ulaştığını söylüyordu. Serbest kalan eli sırtından aşağı kayarak kalçalarını kavradı ve onu daha yakına ve daha derine bastırdı. Piers alçak bir iniltiyle, kontrol altında tuttuğu umutsuz arzuyu serbest bıraktı, artık böyle durgun bir hızda devam edemiyordu. Akılsız ve arzulu bir çılgınlık içindeydi. Joan yüzünü onun göğsüne bastırdı ve doruk noktası içinden geçerken haykırdı, Piers'i esareti altına aldı ve onu kendi uçurumuna doğru çekti. Son saniyeye kadar ona sarıldı, Piers ondan uzaklaşıp tezgahın üzerine bıraktığında pişmanlık dolu bir çığlık attı.

Joan'dan uzağa bakacak şekilde yan yattı, nefes almak ve tutarlı olmak için savaşıyordu. Kafası karmakarışık ve kalbi o kadar sert ve hızlı atıyordu ki, organının göğsünden fırlamaması bir mucizeydi.

Piers arkasında bir hareket hissetti ama dönmedi, henüz onunla yüzleşmeye hazır değildi. Yatak örtüleri hışırdadı ve Piers'i hareket etmesi için dürttü, böylece Piers kirli örtüyü kaldırabilecekti. Sıcak çarşafın üzerinde sırtüstü yattı, bir kolunu gözlerine siper ederek kendini daha güvenli bir bölgeye dönmeye zorladı. Her şey bitmişti ve her şey eskisi gibi olmalıydı-

Kendisine borçlu olunan para dışında hiçbir beklentisi olmadan müvekkiline hizmet ediyordu.

Joan'ın sıcak, yumuşak bedeni onun yan tarafına bastırđı ve bir bacağını onun bacağının üzerine, bir kolunu da ortasına koyarak onu kendine doğru çekti. Çıplak omzuna sokulup öptü ve görünüşte zararsız olan bu yakınlık onu neredeyse kırıyordu. Bir iç çekişle, rahat edene kadar yer değiştirdi ve sonra hareketsiz kaldı. Birkaç dakika içinde ağır, yavaş nefes alıp vermesi ve uzuvlarının ağırlığı ona uykuya daldığını söyledi.

Ona doğru bir bakış atma riskini göze alarak, onu kızarmış ve güzel buldu, dudakları ayrılmış ve gözleri kapalıydı. Kendine son bir an ayırmaya dayanamayarak başını eğdi ve kızın alnına uzun bir öpücük kondurdu.

Joan Piers'la yüzleşmek için yan döndü, ağzını geren ve kafasını bulandıran bir esneme. Patlayıcı birleşmelerinin sona ermesinden bu yana birkaç dakika geçmişti. Kadın durgun ve sıcaktı, teninin yüzeyi hâlâ tatmin duygusuyla titreşiyordu. Piers onun yanında sırt üstü uzanmış, ellerini başının arkasına dayamış, gözlerini tavana dikmişti. Olympus'un arka tarafına gizlenmiş, sık sık kullanılan bir odanın yabancı ortamı yerine Joan'ın evindeki yatak odasında olsalardı bu sahne ancak daha mükemmel olabilirdi.

Kulübün atmosferi hoşuna gitse de, Joan Piers'in kendi kişisel çevresinde olması fikrinden hoşlanıyordu. Bunu düşününce Piers'in özel odalarını merak etmeye başladı. Şehirdeki evini birkaç kez ziyaret etmiş olmasına rağmen üst katlara hiç adım atmamıştı. Elbette, Piers'in onu sandalyeye bağlayıp hınzırca becerdiği yemek odası vardı. Bunun dışında Joan sadece bir misafir odasına ve giriş holüne gitmişti.

Piers'in evi de adamın kendisi gibi ona kapalıydı.

Belki de değildir, diye düşündü Piers'in yontulmuş profilini incelerken. Dinlenirken çok güzeldi, ona ya da bir başkasına karşı nadiren olduğu gibi yumuşak ve korunaksızdı. Ama son zamanlarda kendini ona açmaya başlamıştı ve az önce yaptıkları da bunun kanıtıydı. Bu gece farklıydı.

-Dalgın, sessiz ve görünüşe göre ihtiyaçtan çaresizdi. Joan'ın fark ettiği ihtiyaç onunkiyle aynı mıydı? Aralarındaki tensel uyumun fiziksel bir ifadesinden daha fazlası mıydı?

Anlaşmalarının cilası sağlam bir şekilde yerinde olmadan ya da oyunlarının sınırları bir çevre görevi görmeden asla bir araya gelmemişlerdi. Tek bir kelime, Piers ona her ne yapıyorsa durduracaktı; tek bir kelime ve sözleşmeleri feshedilebilirdi.

Ama az önce yaptıkları şeyin oyunlarla, sözleşmelerle ya da aptalca kurallarla hiçbir ilgisi yoktu. Piers onun dudaklarını o kadar nadiren öpüyordu ki Joan her öpüşmeyi ezberlemiş ve belgelemişti; bunları açgözlü bir ejderha gibi saklıyordu.

hazinelere dolu bir mağara. Az önce ona verdiği öpücük... Joan gözlerini kapadı ve Piers'in dudaklarının bıraktığı kalıcı hissin tadını çıkararak bir iç çekiş daha yaptı. Kendi mahrem sularının ekşi tadıyla karışan dilinde hâlâ onun tadını alabiliyordu.

Kocasının ölümünden bu yana birçok erkekle yatmıştı ve bayağı, anlamsız karşılaşmaların nasıl hissettirdiğini biliyordu. Kullanılmanın ve aşagılanmanın nasıl bir his olduğunu da biliyordu. Anlaşmalarının ilk aşamalarında Piers ona boyun eğmeyi, kontrolü ve karşılıklı zevki öğretmişti. Bu gece, ona sevişmenin fizikselden daha derin bir bağa sahip olan insanlar arasında nasıl olabileceğini gösterdi.

Gözlerini açtığında Piers'in bir santim bile kıpırdamadığını fark etti. Gözünü bile kırpmamış gibiydi, bakışları cam gibiydi ve odaklanmamıştı.

Kendini mi kandırıyordu? Piers'te gerçekte olmayan duygular mı görmüştü - görmek istediği şeyler mi?

Hayır, onları sadece görmemişti; *hissetmişti* de. Joan, Piers'in kendisine karşı bir şeyler hissettiğine inanmakta haksız olmadığını biliyordu. Geriye kalan tek soru, bu hislerin neleri içerdiğiydi.

"Geç kaldığım için özür dilerim," dedi Piers, havayı kaplayan gergin sessizliği bozarak.

Joan yaklaşarak bir elini adamın karnına dayadı. Kaba tüyleri parmak uçlarını gıdıklıyordu ve teni dokunulamayacak kadar sıcaktı.

"Özür dileyecek bir şey yok," diye mırıldandı çenesini onun omzuna dayayarak. "Gecikmeni fazlasıyla telafi ettin."

Bir süre için tek tepkisi alçak sesle homurdanmak oldu. Sonra ürkütücü bir sessizlik içinde onun yanında yattı, bakışları hâlâ yukarıya dönüktü. Sanki ona bakmaktan kaçınıyor gibiydi. Joan kaşlarını çatı, elini göğsüne götürdü ve ilk kez ne kadar gergin olduğunu fark etti.

"Piers?"

"Gitmeliyim," diye ağzından kaçır, dik oturarak. Joan çatılmış kaşları ve gevşemiş çenesiyle onun bacaklarını yatağın kenarına atıp ayağa kalkmasını izledi.

"Acelen ne?" diye sordu, doğrulup dizlerini göğsüne doğru çekerek. "Daha yeni geldin."

Piers pantolonunu yukarı çekerken arkasını dönmüştü. Bir omzu omuz silmek için yukarı doğru yuvarlandı. "Sanırım işimiz bittiğine göre artık yola çıksak iyi olacak."

Sesindeki buz gibi soğukluk onu şaşkın bir sessizlik içinde bıraktı. Piers'taki bu ani değişimi anlamaya çalışırken başı döndü. Kendisine hiç benzemeyen bir görünümle gelmişti: vahşi, kontrolden çıkmış ve -düşünmeye cesaret edemiyordu- biraz da üzgün. O zamanlar Piers onun kollarındaydı, sıcak ve canlıydı, istekleri ve arzularıyla onu kavuruyordu. Şimdi ise bir buzul gibiydi, sertleşmiş, soğuk ve keskindi. Bir şeyler yanılttı ama Joan burnunu sokmanın akıllıca olmadığını bilmesine rağmen karşı koyamadı. Yıllarını rahmetli kocasının kötü muamelesine sessizce katlanarak geçirmişti; Joan aynı şeyi cariyesine yapmadan önce lanetlenecekti.

"İşimizin bittiğini kim söyledi?" diye sordu.

Piers gömleğini pantolonunun içine sokarken durdu ve iç çekerek ona döndü. "Eğer beni tekrar istiyorsan, bana biraz zaman vermen gerekecek. Benim aletim eğitimli bir fino köpeği değil. Senin emrinle oturmaz, kalkmaz ya da yuvarlanmaz."

Joan irkildi, sanki fiziksel bir darbe almış gibi hissetti. Adamın ses tonundaki sertlik onu şoke etmiş ve kelimeleri bulmakta zorlanmıştı. Kelimeler dilinde şekillenmeden önce ağzını iki kez açıp kapattı.

"Ya senin sikini istediğim için kalmanı istemediysem? Bacaklarının arasındaki et için kullanılmaya o kadar alıştın ki, biri seninle birlikte olmak istediğinde bunu anlayamıyor musun?"

Burun deliklerinden sert bir nefes verdi ve parmaklarını -yatakta yaptıkları spor yüzünden nefis bir şekilde karışmış olan- saçlarında gezdirdi. Eğer tam bir göt olduğu gerçeği olmasaydı, Joan onu açık pantolonu ve düğmesiz gömleğiyle nefis bulurdu. Aynı anda hem itibarsız, hem lezzetli, hem de dokunulmaz görünüyordu.

"Özür dilerim hanımefendi ama bu gece pek iyi bir arkadaş olamayacağım. Ayrıca, beni bu tür inceliklerin gerekli olmadığına inandırdınız. Hükmedilmek ve tatmin edilmek istediniz. Az önce ikisini de yaptım, bu yüzden başka bir taklaya ihtiyacınız yoksa, korkarım zamanımız doldu."

Joan kendini yataktan fırlattı, kombinezonunu kaptı ve hızla içine girdi. "Senin derdin ne böyle? Eğer bir sebepten ötürü benden hoşnut değilsen, bunu söylemeni isterdim."

"Hoşnutsuz değilim," dedi, gözlerini onun bakışlarından kaçırarak. "Sadece anlaşmamızın orijinal parametrelerine dönmemizin zamanının geldiğini düşünüyorum. Bir fahişe olarak kendi çıkarlarımı korumam gerektiğini anlayacağınızdan eminim. Çiftleşmemizde hiçbir kişisel merak ya da duygusal unsur olmamalı."

Joan duyduklarına inanmakta güçlük çekiyordu. Piers az önce onunla birlikte olduktan sonra -üstünde, içinde- sanki bu onun için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi onu reddediyordu. Sanki onun için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi.

"Anlıyorum," diye fısıldadı, söyleyecek daha iyi bir şey bulamamıştı. Adam onu bu gece ikinci kez tamamen hazırlıksız yakalamıştı. Onunla ne yapacağını bilemiyordu.

"Güzel," diye tersledi, yeleğinin içinde omuz silkti ve sonra gevşek, buruşuk kravatını bağlama zahmetine girmeden boynuna doladı. "Gerektiğinde beni çağıracaksın, değil mi?"

Joan kollarını göğsünde kavuşturdu ve yatağın direğine yaslanarak kısık gözlerle Piers'i izledi. Onu gözlemledikçe, her şeyin görüldüğü gibi olmadığını fark etmeye başladı. İlk bakışta Piers'in sesi ve tavrı her zamanki soğukkanlı özgüveniyle desteklenmiş gibi görünüyordu. Ancak yeleğinin düğmelerini iliklerken elleri titriyor ve doğrudan ona bakamıyor gibiydi. Piers'in ayakkabılarını ayağına geçirip kapıya doğru geri geri gitmeye başlamasını izlerken kalbi sıkıştı.

Adam perişan haldeydi ve belli ki Joan'ın daha derin sorular sormasını engellemeye çalışıyordu.

"Piers," diye fısıldadı. "Neyin var? İyi misin?"

Sonunda ona baktı ve gözlerindeki keder şaşırtıcıydı. Onu uzaklaştıran Piers'ti. Neden ona sanki incinen kendisiymiş gibi bakıyordu?

Boğazını temizledikten sonra, "İyi," diye cevap verdi. "Dediğim gibi... Bu akşam pek iyi bir arkadaş değilim. Zevkinize göre size tekrar katılacağım. İyi geceler, Joan."

Başını sert bir şekilde eğerek arkasına bile bakmadan kapıdan çıktı. Joan yatağa uzandı ve ellerini kucağında kavuşturdu, birlikte geçirdikleri kısa zamanın kasırgasını düşünürken kaşlarını sıkıca ördü. Odada hâlâ Piers'in kokusu olmasaydı, tüm bunların tuhaf bir rüya olduğunu düşünebilirdi.

Adam gittikten sonra uzun süre kapıya baktı ve kendini onun sadece huysuz olduğuna ikna etmeye çalıştı. Beş yıldır bir erkekle evli olduğu için, onların ruh hallerine ve bir anda nasıl değişebildiklerine aşinaydı. Gregory sık sık hayal kırıklığı içinde ona saldırırdı. Joan, Piers'in kendisine asla fiziksel olarak zarar vermeyeceğini bilse de, onun dilinin keskin ucunu birden fazla kez tecrübe etmişti. Gregory'nin

Soğuk bir soğukluk yeteneğine sahipti ve geçmiş deneyimlerinin onu bu hale getirdiğini anlıyordu.

Yine de içine bir buz kütlesi gibi yerleşen korku Joan'a bunun hafife alınacak bir şey olmadığını söylüyordu. Bir şeyler fena halde ters gitmişti ve bu geceden sonra aralarında hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağına dair bir his vardı içinde.

PIERS, Olympus'ta birlikte geçirdikleri gecenin felaketle sonuçlanmasının ardından Joan'la görüşmeyi denemeden önce üç gün bekledi. Üç gün boyunca suratını astı ve söylenen her kelimenin yanı sıra söylemek isteyip de korkaklıktan söyleyemediklerini de düşündü. Yapılması gereken doğru şey buydu - Joan'a ilişkilerinin nasıl olması gerektiğini hatırlatmak. Onun yüksek tutkulara ve kolay sevecenliğe sahip bir kadın olduğunu anlamıştı. Yine de, iğrenç Gregory Durbin'le evliyken bu özelliklerini nasıl koruduğu onu aşıyordu. Yine de ona şefkat ve sıcaklık göstermesine izin vermek bir hataydı. Bu sadece onun tarzıydı ama Piers'in bir parçası bu ayrımı anlamıyor gibiydi. Bu, Lysandra'nın zalimliği karşısında büzüşen, çoktan öldüğünü sandığı bir parçasıydı. Lysandra onu her öptüğünde ya da ona cinsel olmayan herhangi bir şekilde dokunduğunda ya da onunla bir arzu ya da küçümseme nesnesi yerine bir erkekmiş gibi konuştuğunda o küçük parça büyüdü ve çiçek açtı.

Buna daha fazla dayanamadı. Eğer bu şekilde devam ederlerse, Piers anlaşmalarının kaçınılmaz sonundan asla kurtulamayacaktı. Joan duyguların karıştığı bir ilişkiyi çok az pişmanlık duyarak ya da hiç pişmanlık duymadan sonlandırabilirdi, ama o zaman onun gibi kırılmamıştı. Çok güçlüydü, dikkate değer ölçüde güçlüydü. Onu hak etmeyen bir adamın acımasızlığından kurtulmak için öyle olmak zorundaydı.

Öte yandan, Piers'in bu anlaşmaya girerken koyduğu mesafeyi koruması gerekiyordu; bu yüzden kadının kapısına gelmeden önce hain duygularını kontrol altına aldığından emin olana kadar bekledi.

Artık hanımefendinin evindeki varlığına alışmış olan uşak onu salona götürdü ve orada sevgilisini buldu... diğer üç kadınla birlikte. Piers kapının eşiğinde duraksadı, dört çift göz kendisine çevrilince alışılmadık bir tereddüt yaşadı. Joan'ın konuklarından sadece birini tanıyabilirdi: Rodingham'ın Dowager Kontesi. Açık teni ve sarı saçları yarı matem kıyafetlerinin sıkıcı grisiyle silinmişti. Keskin yüz hatlarına sahip kahverengi saçlı bir kadın yuvarlak gözlüklerinin ardından ona bakıyordu,

Bu sırada kumral saçlı güzel bir kadın kucağındaki bebeği zıplatıyordu.

Joan yavaşça ayağa kalkarak, "Sör Piers," dedi. "Bu öğleden sonra sizi görmek ne büyük sürpriz."

Onu gördüğünde karnı sıkıştı, güzel ve dingindi, aynı zamanda sesinin tonu da soğukkanlı ve sakindi. Bugün en sevdiği renk olan beyazı giymişti. Bozulmamış renk tonu doğal güzelliğinin gururla ortaya çıkmasını sağlıyor, mürekkep rengi saçlarına ve canlı gözlerine hayat veriyordu.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim," diyerek bakışlarını onun yüzünden ayırmayı başardı. Gözlerini duvar kâğıdının üzerinde bir yere dikti; emin olmak için daha güvenli bir yere. "Uşağınız zaten misafirleriniz olduğundan bahsetmemiştiniz. Sizi başka bir zaman çağırabilirim."

"Saçmalama. Seninle konuşmak istiyordum ve şimdi tam zamanı. Ama önce sevgili dostlarımla tanışın. Hanımlar, bu Sör Piers Lovelace. Sör Piers, bu Leydi Rodingham, Bayan Portemaine ve Bayan Thornton.

"N a s ı l s ı n ı z ?" diye mırıldandı bebeği kucaklayan kadın - Bayan Thornton.

Bayan Portemaine, gözlüklü olan, ona buz gibi bir bakış attı, neredeyse ürpermesine neden olacak bir bakış. Onun bu odada ya da Joan'ın evinde bulunmasını kesinlikle onaylamıyordu.

Leydi Rodingham ona tatlı bir gülümseme sundu. "Sizi tekrar görmek harika, efendim. İyi olmanız için dua ediyorum."

"Öyleyim," diye cevap verdi, ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırarak. Kendisini müzede sergilenen bir eser gibi hissediyordu.

Joan ona doğru yürüdü. "Beni koridorun karşısındaki odaya kadar takip ederseniz, özel olarak konuşabiliriz. Hanımlar, birazdan döneceğim."

Kadın koridoru hızla geçerken Piers'in itaat etmekten başka çaresi yoktu. Onu ziyaretçi kabul etmeye hazır olmayan başka bir salona götürdü. Ocakta ateş yanmıyordu ve perdeler arkaya bağlanmamıştı, bu da öğleden sonra ışığını azaltıyordu. Kadın kapıyı kapatırken odanın ortasına doğru yürüdü ve sonra dönüp kapıya yaslandı.

Artık yalnız olduklarına göre içinde bir şeyler kırıldı ve uzak tutmaya çalıştığı tüm özlem ve umutsuzluk içinden aktı. Kendini dizginleme gücünü kaybetti, adımları uzun ve hızlıydı.

Adam onu vücuduyla kapıya sıkıştırıp belinden kavrayarak kendine doğru çekerken Joan'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. Adam onu parmak uçlarında yukarı çekip ağzını onunkine doğru yaklaştırırken kolları çaresizce iki yanında sallanıyordu.

"Piers," diye fısıldadı onun dudaklarına. Adam, Joan'ın tadına -Joan'ın sahip olabileceği tek parçasına- aç bir şekilde yaklaşırken tek kelime boğuklaştı.

Ellerini pasif tutarak inledi, adam içeri bastırdı, aralarındaki mesafeyi kapattı ve vücudunun sığınağında tatlı bir teselli buldu. Kızın ağzı ona doğru açıldı ve adam kızın onu istediğini bildiği için rahatlayarak inledi. Duyguları onunkilerle uyuşmasa bile. Onunla işi bittiğinde onu bir kenara atsa bile.

Dilini kızın ağzındaki oyuğa soktu ve ellerini kızın vücudundan aşağı kaydırды. Adam kalçalarını avuçlayıp sıkıldığında ve uyarılmışlığını ona sürttüğünde irkilerek bir çığlık attı. Titreyen elleri eteklerini yırtarak kaldırmaya çalıştı, böylece onu kaldırıp duvara yaslayabilecekti. Kadın konuşmak istediğini söylemişti ama Piers bekleyemezdi. Ayrı kaldıkları üç gün işkence gibi geçmişti ve şimdi yüz yüze olduklarına göre, onun tadına bakıp tatmin olabilirdi.

Kadın başını çevirdi ve adam boynunun yan tarafına hamle yaptı-öptü, ısırdı ve açgözlülükle kokusunu içine çekti. Sesi kulağında gümbürdüyor, kan hücumundan zar zor duyuluyordu. Giderek daha ısrarcı bir hal aldı, ihtiyacının bulanıklığını delip geçti ve zihninin derinliklerinde bir şeyleri sarsmaya başladı.

Tam geri çekilmişti ki, kız kanını donduran ve ellerinin bir anda kızın eteklerinden düşmesine neden olan keskin bir ses çıkardı.

"Elma!"

Piers elini ağzına götürdü ve söylediği söz aralarındaki boşlukta yankılanırken uyuşmuş bir şokla ona baktı. Sevgililerinin ihtiyaçlarının ve isteklerinin bilincinde olmakla övünürdü ve ne kadar ileri gitmiş olursa olsun, onların güvenli sözcüklerinin sesini duyduğunda aniden durmak üzere kendini eğitmişti. Böylesine açık bir sinyali görmezden gelecek kadar kendi arzusunun sancılarına asla kapılmazdı.

Ne var ki, başka hiç kimsede olmadığı kadar acı duyuyordu. Piers onun bu kelimeyi kendisine karşı kullanmasını hiç beklememişti, çünkü ilk karşılaşmalarından beri birbirlerine hep uyumlu görünmüşlerdi. Sanki birbirleri için yaratılmışlar gibi, aralarında her şey doğal bir şekilde gerçekleşiyordu.

Başını hızlıca sallayarak zihninin bu düşünceye kilitlenmesini engelledi. Bu çok tehlikeliydi.

"Sorun ne?" diye sordu kaşlarını çatarak. "Neden beni durdurdun?"

Joan hiçbir şeyi ele vermeyen gözlerle ona baktı. Sadece elbisesinde neden olduğu kırıksıklıklar ve yanaklarının kızarması az önce ne yaptıklarını ima ediyordu. Onu daha önce hiç dış dünyaya bu kadar kapalı, bu kadar soğuk görmemişti.

"Çünkü sana konuşmamız gerektiğini söylemiştim," diye cevap verdi, iki eliyle buruşuk eteklerini düzelterek. "Seni yarın aramayı planlamıştım ama beni bu zahmetten kurtardın."

Dehşet midelerini bulandırdı ve Piers kızın bakışlarını yakalamaya çalışarak ona yaklaştı. Kız ona bakmıyordu, baksa bile Piers onun zihninin iç işleyişini hâlâ çözemediğini hissediyordu. O bir kaleydi, güçlü ve sarsılmaz.

"Bir terslik var," dedi, içini parçalayan duyguya yenik düşerek. Birden sanki boynuna bir ilmik geçirilmiş gibi hissetti.

Joan içini çekti. "Piers, sanırım anlaşmamıza son vermemizin zamanı geldi. Bay Sterling'i, hizmetlerin için sana olan borcumun geri kalanıyla birlikte ziyaret etmek niyetindeyim. Birlikte geçirdiğimiz zamandan çok keyif aldım ama sanırım hayatıma devam etmeye hazırım."

Geçen geceki davranışına rağmen Piers bu sözleri duymaya hazır değildi. Söyleyebileceği onca şey varken, o kadar eşek olmasına rağmen, *bunu* hiç tahmin etmemişti. Uyarılmışlığının sıcaklığı hızla söndü ve organlarının etrafındaki buz kalınlaştı. Sanki yavaş ve acılı bir şekilde ölüyormuş gibi hissediyordu. "Sen... beni serbest mi bırakıyorsun?"

Bakışlarını indirdi ama Piers onun gözlerindeki duygu titreşimini kaçırmadı. Kısa ama netti. Ama gördüğü üzüntü müydü, yoksa basit bir teslimiyet mi? "İkimiz için de en iyisi bu."

"Öyle mi?" diye meydan okudu, meydan okuma omurgasını çelikleştirdi ve çenesini ayarladı. "Eğer sorunuz can sıkıntısıysa, bu kolayca giderilebilir. Bana daha maceralı bir deneyim istediğinizi söyleseydiniz, bunu yerine getirmekten mutluluk duyardım."

"Sorun o değil," dedi, adam hızla çözülürken o hâlâ çileden çıkaracak kadar sakin ve soğukkanlıydı. "Sanırım birlikte geçirdiğimiz zamanın sonuna geldik. Eminim rahatlamışsındır. Bir sonraki bakıcına ben seni tutmadan geçebileceksin."

"Sen neden bahsediyorsun? Başka bir sevgili edinmeye en ufak bir ilgi göstermedim."

"Belki de değil, ama en son birlikte olduğumuzda benden kaçmak için yeterince acele ettiğin kesin."

Piers ondan uzaklaştı ve bir elini yüzünde gezdirdi, yerinde duramayacak kadar huzursuzdu. Tüm vücudu kaçma ya da onu kollarına alıp anlamsızca öpme dürtüleriyle titreyordu.

"Sana sadece benden istediklerini verdim. Ve sonra... senin yapmadığın bazı şeyler. Yapmamam gereken şeyler ..."

Sözlerinin hiçbir anlam ifade etmediğini fark ederek iç çekti. En azından onun için. Piers ne yapacağını şaşırmıştı, bir açıklama yapmak istiyordu ama Joan'ın kendisi için bir banka çekinden ve çarşaflarda yuvarlanmaktan daha fazlasını ifade ettiğini fark ettiğinden beri içini kemiren kuşkunun susturduğunu fark etti.

"Bana verdiğin her şey için minnettarım," diye fısıldadı. "Ama sanırım en iyisi-"

"Bunu zaten söyledin," diye tersledi. "Kendim için neyin doğru ve en iyi olduğunu yeterince iyi bildiğimi düşünüyorum, teşekkür ederim."

"Öyle mi?" diye karşılık verdi, bakışları onunkilerle buluşmak için yukarı fırladı. Çivit rengi derinlikler şimdi öfke ve ışıkla parlıyor, önceki kayıtsız yüzünü yakıp yok ediyordu. "Bazen bütün erkekler mi bu kadar kalın kafalı, yoksa bazılarınız diğerlerinden daha mı dikkatsiz diye merak ediyorum! Tanrı'nın sığırlara verdiği aklın yarısına sahip olsaydınız, iğrenç davranışınızdan sadece birkaç gün sonra buraya gelip beni pençelemeyeceğinizi bilirdiniz. Senden istediğim şeyin, gitmeden önce horozunu gömmek için uygun bir yermişsin gibi davranılmaması olduğunu bilirdin. Sen bana anlaşmamızın asıl sınırlarını ve kahrolası *çıkarlarını* korumam gerektiğini bu kadar güzel bir şekilde hatırlatmadan önce, kendimi sana aşık sanıyordum! Ve bir aptal gibi, henüz aşka dönüşmemiş olsa bile, belki de bana karşı biraz sevgi hissetmeye başladığına inandım. Bunun önceki ilişkilerimden farklı olabileceğini ve senin daha önce birlikte olduğum erkeklerden farklı olduğunu düşünmek için kendime izin verdim. Yine de yanıldığımı o kadar iyi kanıtladınız ki, Londra sizin gibi erkeklerle doluyken ünlü Sir Piers'i yatağымda görmek için para ödemenin bir anlamı olmadığına karar verdim!"

Piers'in ağzı birkaç kez açılıp kapandı ama hiçbir kelime bulamadı. Patlamasıyla pek çok şeyi açığa vurmuştu ama zihninde en çok, ona aşık olduğunu düşündüğü iddiası çınılıyordu. Piers ani ve şaşırtıcı bir netlikle korkunç bir hata yaptığını fark etti. Daha soğukkanlı olması gereken yerde varsayımlarda bulunmuştu. İhtiyatlıydı, evet, ama Joan'la arasında daha derin bir bağ olduğu fikrine kapalı değildi.

Eğer Lysandra'nın aklına girmesine izin vermeseydi daha sağlıklı düşünebilirdi. Umut edecek kadar pervasız olmasına izin verseydi. Şimdi, korkaklığının bedelini ödeyecekti.

"Joan," diye fısıldadı, sesi boğazında oluşan ağır düğüm yüzünden zor çıkıyordu. "Ben asla-"

"Çık dışarı," diye araya girdi, gözlerini ona dikerek. "İşimiz bitti. Ama kendine yeni bir bakıcı bulduğunda sana bir tavsiye... herkesin senin kadar kalpsiz olmadığını ve yukarıda bahsedilen sınırlardan en ufak bir sapmanın bile bir hanımefendinin eylemlerini ve niyetlerini yanlış anlamasına neden olabileceğini hatırlamaya çalış."

Piers ona doğru hışımla koşarken Joan ona doğru uzandı ama Joan onun hamlesini savuşturdu.

"İyi günler Sör Piers," dedi ve arkasına bile bakmadan kapıdan hışımla çıktı.

Piers kovaladı, konuşmalarının bu şekilde bitmesine izin vermemeye kararlıydı. Kendini açıklamak, duygularının eşsiz olmadığına onu ikna etmek zorundaydı.

"Her şeyi yanlış anlıyorsun," diye ağzından kaçırdı. "Sana saygı duymadığım için seni kendimden uzaklaştırmadım. Duygularıma karşılık vermeyeceğinden korktuğum için aptalca davrandım. Eğer bilseydim-"

Joan eteklerini savurarak gözden kaybolurken, salonun kapısı yüzüne çarptı ve sert bir ölüm çanı gibi yankılandı. Açıklamaları sağır kulaklara çarpmış gibi görünüyordu. Ya da belki de bu sözleri çok geç söylemişti.

Piers'in Joan'la attığı aptalca yanlış adım yüzünden hayal kırıklığına uğrattığı diğer insanlarla yüzleşmek zorunda kalması an meselesiydi. Joan'ın onu evden kovmasından iki gün sonra Piers parkta yaptığı sabah gezintisinden eve döndüğünde Dominick Burke'ü, Gentleman Courtesans ajansının ele avuca sığmaz sahibi Bay Benedict Sterling ile birlikte kendisini beklerken buldu. İki adam pencerenin yanındaki aynı koltuklarda oturuyorlardı ve önlerindeki masada hiç dokunulmamış bir çay servisi duruyordu. Dominick -ki günün bu erken saatlerinde şehirde nadiren görülürdü- uykulu ve sinirli görünüyordu. Benedict'in şapkası dizinin üzerinde duruyordu ve eldivenlerini çıkarmamıştı. Görünüşe göre bu ziyaret tamamen işle ilgiliydi ve konuğu da bunu bilmesini istiyordu.

Sabah odasının kapısını arkasından kapatan Piers şapkasını, eldivenlerini ve kırıbacını en yakındaki mobilyanın üzerine fırlattı ve çeşitli sürahilerin sergilendiği yere doğru ilerledi. Son birkaç gündür şişenin dibinde centilmence olduğundan daha fazla zaman geçirmişti ama Piers göğsüne çöken acıya karşı kendini uyuşturmanın başka bir yolunu bilmiyordu. Boğazından aşağı dökmeye karar verdiği içkinin son damlasını da tükettikten sonra bile Joan'la yaptığı son konuşma sırasında söylenen her kelimeyi düşünmeden edemiyordu.

Görünüşe göre, işverenin kazançlı bir sözleşmeyi mahvettiği için onu giydireceği bu ziyaretle sefaleti daha da artacaktı.

"Neden burada olduğunu biliyorum," diye mırıldandı Piers temiz bir bardağa konyak doldururken. "İstersen hoşbeşi geçip işimize bakabiliriz... Benim ilgilenmem gereken işler var."

Göz ucuyla Benedict'in gerildiğini gördü ve etli ellerini yumruk yaptığında deri eldivenlerin gıcirtısını duydu. Adamın boyu Piers'a denkti ve ondan bir taş daha ağırdı. Londra'da, bir vikontun oğlu için onur kırıcı olduğu düşünülen gizli çıplak muşta boks maçlarıyla ilgili söylentiler dolaşıyordu. Piers'i eğlendiren şey

Bu tür konuşmalar ve Benedict'in gizli mesleğinin bir horoz-avrat olduğu haberi yayılırsa ne kadar dışlanacağını biliyor.

"Aceleyle getirilmeyeceğim," diye tersledi Benedict, Piers'a bakarken konuklarına bakan bir koltuğa çöktü. "Bu konuşmaya hoşbeşle başlamak niyetinde değildim."

Piers iki ayağını aralarındaki masaya dayadı, botları çay servisinden ve el değmemiş kek tabağından birkaç santim uzaktaydı. Bardağının kenarından Benedict'e baktı ve yavaşça bir yudum aldı. "Sanırım Bayan Durbin ile konuştunuz."

"Çok fazla konuşma olmadı. Bana sözleşmenizin son haftaları için borçlu olduğunuz tutarda bir banka taslağı sunuldu ve hizmetlerinize artık ihtiyaç duyulmadığı söylendi. Bayan Durbin'e başka bir fahişe seçmesini teklif ettiğimde, bana aniden bir daha asla benim yanımda çalışan herhangi bir beyefendinin hizmetine giremeyeceği söylendi."

Piers yüzünü buruşturdu. Joan'ın kendisine ne kadar kızgın olduğunu biliyordu ama onun yüzünden ajansla ilişkisinin tamamen bittiğini duymaya hazır değildi. Joan'ın hemen başka bir sevgili edinmemiş olmasından duyduğu memnuniyeti inkâr edemese de, Joan'ın hazır olduğunda istediği erkeği elde edebileceğini düşününce midesi bulandı. Peki bu ne kadar sürecekti?

Piers boğazını temizledikten sonra, "Pekâlâ," dedi. "Neden burada olduğunu biliyorum ama bu seni açıklamıyor Nick. Bu saatte hayatta sayılamayacağın izlenimine kapılmıştım."

"Seni öldürmediğinden emin olmak için buradayım," diye mırıldandı Nick. Başını elinin beşiğinden zorlukla kaldırdı ve Piers gözlerinin kan çanağına döndüğünü ve odaklanamadığını görebiliyordu - muhtemelen içkili bir geceden kaynaklanmıştı.

Piers alay etti. "Elbette bu kadar dramatize etmeye gerek yok. Bayan Durbin bir anlaşmayı sona erdiren ilk müşteri değil."

"Hayır," diye tersledi Benedict. "Ama ajansıyla olan ilişkisini bu kadar şiddetle sonlandıran ilk kişi o ve ona kartvizitini başka bir potansiyel müşteriye verip vermeyeceğini sormama gerek kalmadı. Sör Piers, böyle bir şey hiç olmadı. Şimdi bana Bayan Durbin'e tam olarak ne yaptığınızı anlatacak ve anlaşmanızın Gentleman Courtesans'ın adını lekeleyecek şekilde sona ermesine neden olacaksınız."

Onu incitmişti. Yaptığı şey buydu. Ama bunu Benedict'e söyleyemezdi. "Ben ona hiçbir şey yapmadım. Sadece birbirimize zarar vermeyeceğimiz konusunda anlaştık."

artık birbirimize uymuyorduk. Anlaşmamızın sona ermesi karşılıklı ve dostane bir karardı."

Benedict öne doğru eğildi ve gözlerini kıstı. "Sana aptal gibi mi görünüyorum?"

Alaycı bir karşılık vermek dilinin ucuna kadar gelmişti ama Piers'in kendini koruma duygusu galip geldi. Bir yumruk yumruğa dövüşte kendini koruyabilirdi ama Benedict'in efsanevi yumruklarıyla ilgili hikâyeler doğruysa kendini dayağa maruz bırakmazdı. Ayrıca, ikisi de onun yalan söylediğini biliyordu.

"Hayır," diye cevap verdi. "Ama bence bunu çok abartıyorsun." "Öyle mi?" Benedict meydan okudu, aynı anda Nick de mırıldandı, "Aman Tanrım."

Piers onların arasında bir ileri bir geri baktı. Nick ona ciddi bir bakış atıp boş bir uyarıyla başını sallarken, Benedict ayağa kalktı ve şapkasını sandalyesine fırlattı.

"Senden hiç hoşlanmadım, biliyorsun," dedi, Piers'e doğru ağır adımlarla yürürken elleri arkasındaydı. "Ajansım için çalışman fikrine tamamen karşıydım. Sen sadece can sıkıntısından bu işe girmiş kendini beğenmişin tekisin. Bu da seni bir sorumluluk haline getiriyor, çünkü diğer tüm fahişelerin müşterileri mutlu etmek ve işimizi gizli tutmak gibi bir çıkarı var. Sana sadece Nick sana kefil olduğu için ve Londra'da kiralık çok fazla dominant olduğu ve senin özel becerilerine talep olduğu için tahammül ettim. Ama şimdi ..."

"En azından açıklamasına izin ver, Ben," diye mırıldandı Nick, başını sandalyesinin arkasına yaslayarak.

"Açıklanacak bir şey yok!" Benedict böğürdü.

Piers ayağa kalktı ve Benedict'in buz gibi bakışlarına kendi bakışlarıyla karşılık vererek, "Söylediğiniz gibi," dedi. "Açıklanacak bir şey yok. Hanımefendi ve ben uyuşamadık. Anlaşmayı sonlandırdık. Artık bedavaya bir sevgili bulabilir ve sen de evimden defolup gitmekte özgürsün. Şimdi."

Benedict öfkeleni, çenesi gıcırdadı ve burun delikleri açıldı. Nick ilk karşılaşmalarında birbirlerine ne kadar benzediklerine dikkat çekmişti. Benedict'in saçları onunkinden sadece birkaç ton daha koyuydu ve gözleri daha parlak bir maviydi. Görünüşe göre mizaç olarak da birbirlerine benziyorlardı çünkü Benedict sanki Piers'in boğazına bir yumruk indirmek istiyormuş gibi görünüyordu.

Benedict, "Açıkça anlaşılmadıysa söyleyeyim, senin işin bitti," diye karşılık verdi. "Bayan Durbin ya da diğer arkadaşların hakkında tek kelime edersen

önceki müşterilerime ya da ajansıma ya da herhangi birine anlatırsanız, sizi çıplak ellerimle deşerim."

Benedict döndü, şapkasını aldı ve gürleyerek kapıdan çıktı. Nick çok daha yavaş da olsa onu izledi. Piers'a özür dileyen bir bakış attı ve çaresizce omuz silkti, sonra o da gitti.

Piers koltuğuna geri yaslandı ve konyağından kalanları yuttu. İç çekerek gözlerini kapadı ve hızla atan nabzını sakinleştirmeye çalıştı. Vücudu kendini bir dövüşe hazırlamıştı ama şimdi bir dövüş olmayacağına göre, kendini sersemlemiş ve keyifsiz hissediyordu.

Gentleman Courtesans'tan koparılmak umurunda bile değildi. Joan'dan sonra artık bunu kaldıracak midesi yoktu. Ayrıca, bir müşteri ona ilk kez sevgi ya da saygı gösterdiğinde başını dik tutmayı başaramıyorsa, bu meslekte pek de iyi olmadığı açıktı. Kendisine kullanılacak bir et parçası gibi davranılmasına alışmış ve bundan memnun olduğuna kendini ikna etmişti.

Ama Joan gerçeği o kadar zahmetsizce ortaya çıkarmıştı ki, Piers artık inkâr içinde yaşadığını görmezden gelemezdi. Boş, yaralı ve yalnızdı. Belki de başlangıçta bu tamamen onun suçu değildi. Lysandra onu incitmişti, *Ton* onu küçümsemişti ve Piers yetişkinlik yılları boyunca her gün bunun acısını hissetmişti. Ancak, yalnızlığının ve boşluğunun derinliği kendi eseri idi.

Kendisiyle alay edercesine kuru bir kahkaha attı ve başını salladı. Joan ona bir yaşam çizgisi sunmuştu; içinde bulunduğu koşulları tersine çevirme ve geçmişini iyileştirmeye başlama şansı. Ve nankör bir pislik gibi, onun hediyesini geri çevirmişti. Gerçi en başından beri bunu hak etmemişti.

Bundan sonra nereye gideceğine karar vermekten başka yapacak bir şey kalmamıştı. Bir çaresizlik anında Joan'a olan duygularının derinliğini ima etmişti ama bu yeterli olmamıştı. Joan onu duymamış gibi sabah odasının kapısından çıkmaya devam etmişti. Ama duymuş olmalıydı. Bu da Piers'ı mantıklı gelen tek gerçekle baş başa bırakmıştı: Yaptıklarından sonra aşkı Joan'ı kendisine bağlamak için yeterli değildi. Çok geç olana kadar beklemişti ve şimdi kız onunla hiçbir şey yapmak istemiyordu. Birkaç günlük ayrılığın ikisine de düşünmek ve sakinleşmek için zaman kazandırması umuduyla tekrar denemeyi göze alabilir miydi? Aşk uğruna kalbini en son ne zaman tehlikeye attığını hatırladıkça bu düşünce Piers'ı dehşete düşürüyordu. Ama sonra, risk almaya degecek biri varsa, o da Joan'dı.

JOAN şampanyasını yudumladı ve indirdiği kirpiklerinin altından etrafında gerçekleşen balo eğlencesini izledi. Genellikle bu tür etkinliklerden hoşlanırdı; arkadaşlarıyla selamlaşmak, son modayı izlemek, dans etmek ve Gregory'nin varlığının baskıcı ağırlığı olmadan bir akşamın tadını çıkarmak için bir şans. Kocas, itibarlarının onun görünüşüne ve davranışlarına bağlı olduğunu sürekli hatırlatmadan bir suarenin tadını çıkarmasına asla izin vermemişti. Güzelliğini ve aile bağlantılarını, çoğunlukla hoş karşılanmadığı çevrelere girebilmek için kullanmış ve yüksek mevkilerdeki şirketlerde en ufak bir ilerlemeden bile asla tatmin olmamıştı.

Ancak bu geceki keyifsizliğinin rahmetli kocasıyla hiçbir ilgisi yoktu, her şey Piers'le ilgiliydi. Onu en son karşılaştıkları o meşum öğleden sonrasında beri görmemişti.

Kimseyi görmek ya da kimseyle konuşmak istemediği halde neden katılma zahmetine katlanmıştı? Bu gece için evinin yalnız sınırlarını terk etmenin ruh halini iyileştirebileceğini düşünmüştü. Varsayımının yanlış olduğu kanıtlanmıştı. Aklını kaçırarak kadar sıkılmıştı ve etrafında gerçekleşen gereksiz konuşmalar ve törenler canını sıkıyordu. Yaşam tarzının ısıtılı cephesi gerçek yüzünü göstermişti ve bunu soğuk, davetkâr olmayan ve yalnızlaştırıcı buluyordu. Joan dul kaldığından beri boş zevkler peşinde koşmuştu çünkü tüm hayatını bir kafeste geçirmişti. Geniş bir ünlü arkadaş çevresi, peşinden gelen bir dizi erkek hayranı ve *tonlar* arasında en çok aranan kadınlardan biri olma ayrıcalığıyla kendini mutlu sanıyordu.

Bir fahişeyi yatağına almanın hayattaki yeni konumunu daha da sağlamlaştırması gerekiyordu. Bunun onu heyecanlandırması, ilgisini çekmesi ve onu şu anda yaşadığı hayata götüren seçimlerini doğrulaması gerekiyordu. Ama Piers'i bulmak tam tersi bir etki yaratmış, ona gençlik hayallerinin o kadar da uzak olmadığını göstermişti. Başka biriyle aşk ve mutluluk fikrinden vazgeçtikten sonra, kendini en uygunsuz adama kalbini kaptırırken bulması ne kadar da ironikti.

Piers'in ziyaretinden bu yana geçen iki hafta içinde Joan sık sık, özlem, üzüntü ve pişmanlık duyguları içinde konuşmalarını düşünmüştü.

Tam odadan kaçarken yaptığı açıklama Joan'ın üzerine ezici bir güçle çökmüştü. Kapıyı çarptıktan sonra keskin bir nefes alışla kapıya yaslanmış, gözleri yaşarmıştı. Onu sevdiğini mi ima etmek istemişti? Kulağa kesinlikle öyle gelmişti,

Bu da planladığı gibi onu aklından çıkarmasını imkânsız hale getiriyordu. İlişkilerini bitirmenin kolay ve etkili olması, onu asla karşılık veremeyecek birini sevmenin acısından kurtarması gerekiyordu. Şimdi ise yeni bir acı hissediyordu; o kapıdan uzaklaşmanın ve arkasına bile bakmadan arkadaşlarının yanına dönmenin büyük bir hata olup olmadığını merak etmekten kaynaklanan bir acı.

Bir adamın ayakkabılarının uçları göründü ve Joan kalbi boğazında, acaba bu adam olabilir mi diye düşünerek başını kaldırdı... ama hayır, bu en çok görmek istediği adam değildi. Başka partilerde birkaç kez sohbet ettiği ve dans ettiği bir lorddu. Adını bile hatırlayamıyordu. Joan kibarca gülümsemek zorunda kaldı ve dans teklifini nezaketle reddetti.

Görüş alanına başka bir gölge düştüğünde Joan başını kaldırdığında Mary'nin dans pistinden döndüğünü gördü.

Arkadaşı, parıldayan altın rengi çiçeklerle süslenmiş krem rengi tülle kaplanmış şeftali saten elbisesi içinde ıslıl ıslıl görünüyordu. Renkler tenini canlandırmış ve altın rengi saçlarını daha parlak göstermişti. Bu gece ilk kez yarı yas renkleri olmadan halkın karşısına çıkıyordu. Görünüşe göre Mary nihayet hayatına devam etmeye hazırdı. Joan'ın aynı şeyi söyleyememesi büyük talihsizlikti. Bir sonraki adımın ne olacağına dair hiçbir fikri olmadan durmuş gibi hissediyordu.

"Tanrım, uzun zamandır dans etmemiştim," diye nefes nefese kaldı Mary. "Başım dönmeye başladı."

Mary'nin yelpazesini açıp kızarmış yüzünün altında işe koyulmasını izlerken Joan'ın gülümsemesi bu kez gerçektir. Arkadaşının yeniden hayata döndüğünü görmek, aksi takdirde kasvetli bir akşamın tek parlak noktasıydı.

"Eğleniyor musun?" diye sordu.

Mary sırtıttı. "Yıllardır hiç olmadığı kadar, itiraf etmeliyim. Yine de pek iyi vakit geçiriyor gibi görünmüyorsunuz."

Joan, arkadaşının yıllar sonra Londra'da vereceği ilk baloya gölge düşürdüğünü fark ederek yüzünü buruşturdu. Şu anda mutsuz olabilirdi ama Mary'nin hatırı için daha iyi bir çaba göstermeliydi.

"Saçmalama," diye cıvıladı, sesine sahte bir neşe katarak. "Çok sıcaktınız. Hadi terasta biraz temiz hava alalım ve içeri döndüğümüzde bizi isteyen her erkekle dans edelim... ayaklarımız ağrıyıp su toplayana kadar!"

Joan bir kolunu onunkine dolayınca Mary kıkırdadı ve birlikte kalabalığın çevresinden terasa açılan kapılara doğru ilerlediler. Neredeyse kalabalığın çoğundan kurtulmuşlardı ki, bir tanıdıkları Mary'nin yolunu keserek onu geçici olarak Joan'un elinden kurtardı. Konuşmalarına izin vermek için kenara çekildiğinde, bakışları kalabalığın arasından kendisine doğru ilerleyen başka bir kadına takıldı.

Leydi Hardwick'i tanıdığı anda kaşlarını çatı. Piers'ın eski nişanlısı lacivert kadifeden cüretkâr bir elbisenin içinde her zamanki gibi güzeldi, göğüsleri gururla sergileniyor ve dudakları sertleşiyordu. Markiz ona yaklaşırken gülümsedi ama Joan'ın böyle oyunlar oynayacak hali yoktu. Piers'la olan anlaşması kötü sonuçlanmış olabilirdi ama Joan onu incittiği için bu kadından hâlâ hoşlanmıyordu. Ona her şeyi anlatmamıştı ama operada karşılaştıklarında verdiği tepki ve kısa süreli nişanlılıkları hakkındaki söylentiler yeterliydi. Joan'ın bilmesi gereken tek şey, bu kadının Piers'i bir kenara attığı ve muhtemelen bu yüzden Piers'e yaklaşmanın bu kadar zor olduğuydu.

"Bayan Durbin!" Leydi Hardwick haykırdı, sesinden şuruplu bir neşe damlıyordu. Joan her kelimenin altında yatan zehri duyabiliyordu. "Sizi yeniden görmek ne güzel. Sanırım Sör Piers da bu gece size eşlik ediyor olmalı, çünkü son zamanlarda onsuz pek görünmüyorsunuz."

Joan soğukkanlılıkla, "Ben Piers'in bakıcısı değilim, o da benim değil," diye cevap verdi. "Eğer bu akşam burada bulunacaksa, kesinlikle benim refakatçim olarak bulunmayacak."

Joan, Piers'in bu gece burada olmadığından emindi, çünkü karşısına çıkan her erkeğin yüzünü metodik bir şekilde incelemişti. Saatlerdir buradaydı ve henüz Piers'le göz göze gelmemişti.

"Ah," diye mırıldandı Markiz bilmiş bir bakışla. "Gördüğüm kadarıyla *eğiliminin* ateşi sönmüş. Bu sadece bir zaman meselesiydi. Umarım sevgili Piers hayal kırıklığına uğramamıştır. Onu son gördüğümde oldukça umutlu görünüyordu... şey, artık gerçekten bir önemi yok, değil mi?"

Leydi Hardwick yanından geçmeye çalıştığında Joan hiç düşünmeden tepki verdi. Diğer kadın kaçamadan kolunu kavradı, sonra da bu hareketi geniş bir gülümsemeyle maskeleyip mavi kadife bir kola vurdu -sanki leydinin elbisesini tamir ediyormuş gibi.

"Sen neden bahsediyorsun?" diye tısladı Leydi Hardwick'e yaklaşarak ve sesini alçaltarak. Bu şifreli sözlerin ne anlama geldiğini düşünürken içi buz kesti. Piers ne zaman konuşmuştu?

Markizle mi? Operadaki o geceden beri ondan hiç bahsetmemiştir.

Leydi Hardwick izleyenlerin yararlanması için yüzünü soğukkanlı bir nezaket maskesine dönüştürdü ve kolunu Joan'ın elinden çekti. "Hayatım, sorun değil. Yakın çevremize kabul ettiğimiz insanların yerlerini unutmalarının ne kadar... rahatsız edici olabileceğini biliyorum. Piers'in dersini yıllar önce almış olabileceği düşünülebilirdi ama... *ikimiz* de onun buraya, aramıza ait olmadığını biliyoruz. Birlikteliğinize son verdiğiniz için sizi suçlamıyorum, çünkü adamın sizi toplumun üst kademelerine giden bir yol olarak görmeye başladığı oldukça açıktı. Ne yazık ki, ne kadar şiddetle uyarılırsa uyarılsın, genç İkarus yine de güneşe çok yakın uçmayı seçti. Sonunda kendi acısının sebebi oldu."

Joan, Markiz'in bir kez daha aceleyle kaçmaya çalışmasını engellemek için hızlı bir adım attı. Sıcaklık onu içten dışa yaktı ve hasta olacakmış gibi hissetti. Piers'in tuhaf davranışlarının nedeni, kalbini kıran kadına ters ters bakarken kendini belli etmeye başladı. "Onu yakın zamanda gördüğünü mü söylemiştin? Ne zaman?"

Leydi Hardwick kıkırdadı. "Sanırım birkaç hafta önce. Ama siz arkanızı döndüğünüzde onun peşinde olduğum için endişelenmenize gerek yok. Daha önce yürüdüğüm bir yola geri dönmek gibi bir alışkanlığım yok. İyi akşamlar, Bayan Durbin."

Markiz, Joan'ı karmaşık düşünceleriyle boğuşurken bırakarak uzaklaştı. Olympus kulübündeki o uğursuz geceye kadar Piers ile aralarında her şey yolunda görünüyordu. Piers'in Joan'la ilgili umutlu olduğunu ima etmişti. Geçmişte yaşadıkları ve Leydi Hardwick'in kötü sözleri Piers'in uzaklaşmasına neden olmuş olabilir miydi?

Joan etrafına bakındığında Mary'nin gitmiş olduğunu gördü. Başını dönerek kalabalığın içinde arkadaşını aradı. İki hafta önce neler olduğunu, şimdi neler olduğunu ve bundan sonra nereye gideceğini anlamaya çalışırken zihnini karışıklık ve melankoli kapladı. Genelde bu kadar düşüncesiz olmayan Mary'yi bulmak zorundaydı. Umarım arkadaşı aşırı sıcaktan hastalanmamıştır.

Piers'in aniden ortaya çıkmasıyla kısa süreli bir şaşkınlık yaşadı. Tertemiz giyinmiş ve bakımlıydı ama gözlerinin altındaki koyu halkalar belli oluyordu ve ağzı sımsıkı kapalıydı. En az onun hissettiği kadar korkunç görünüyordu.

Joan, Piers ona doğru yaklařırken olduđu yerde donup kalmıř, dűřünemez, hareket edemez ya da nefes alamaz hale gelmiřti. Lysandra'nın anlattıkları zihninde hâlâ kafa karıřtırıcı bir girdap gibi dűnűp dururken, Piers'in görűntűsű ona en son sűylediđi dokunaklı sűzleri hatırlattı.

Çűnkű korkuyordum.

"Joan," diye mırıldandı yüz yüze geldiklerinde. "Beni görmek ya da benimle konuşmak istemediğini biliyorum, ama yapmalıyım... Anlamana ihtiyacım var..."

Duymak için yanıp tutuřtuđu sűzleri söylemekten hâlâ aciz görűnűyordu; korkusundan mı, yoksa herkesin içinde bulundukları konumdan mı, Joan bundan tam olarak emin deđildi.

Hayal kırıklığı içinde çalkalandı ve artık canına tak ettiği için aklına gelen ilk kelimeyi ağzından kaçırdı. "Beni seviyor musun?"

Piers irkildi, řařırmıř görűnűyordu. Cevap vermeye zorlanmadan ۆnce dudakları bir dizi alıřılmadık kekelemenin etrafında hareket etti.

"Evet. Evet, seni seviyorum. Sanırım bir sűredir seviyorum ama bunu göremedim. Belki de görmek *istemedim*. Ama senin de aynı řeyleri hissetmeyeceđinden korktuđum için sana sűyleyemedim. Buna dayanamazdım-"

"Ama hiç sormadın ki," diye fısıldadı başını sallayarak. Her nasılsa, onun aşkını yüksek sesle ilan ettiğini duymak kafasını daha da karıştırmıştı. Sevginin yeterli olmayabileceğini fark ettiğinde ortasında derin bir sızı bıraktı. "Duygularını kabul etmem ya da reddetmem için bana hiç şans vermedin. Sen... sen sadece varsaydın."

Piers içini çekti ve bir elini saçlarında gezdirdi. Bakışları űzerlerine çekmeye başlamışlardı ama Joan'ın umurunda değildi. Bu mesele řu anda halledilemeyecek kadar ۆnemliydi.

"Yanılmışım," diye cevap verdi. "Bunu şimdi anlıyorum."

"Bařka birinden etkilendin," diye suçladı. "Paylařtıklarımızla hiçbir ilgisi olmayan birinin. Onun sűzűne benimkinden daha çok güvendin."

"Hayır!" Piers durakladı ve derin bir nefes aldı, ilerlemeden ۆnce kendini sakinleştirmeye çalışır gibiydi. "Bunun Lysandra ile hiçbir ilgisi yoktu."

"*Her şeyin* onunla ilgisi var," diye karşı çıktı Joan. "Bunu nasıl göremezsın? Ve eđer bana güvenemiyorsan, beni sevdiğini nasıl sűleyebilirsin?"

Kadın onun yanından geçmeye başladığında, aniden onun varlığında daha fazla durmakta zorlandığını fark eden Piers yolunu kesmek için hareketlendi. Gűzleri vahşi ve odaklanmamıştı, yüzű duygularla kızarmıştı.

"Joan, ۆzűr dilerim," diye yalvardı. "Çok űzgűnűm ve sana güveniyorum. Bunu kanıtlamak için yeterince řey yapmadıđımı biliyorum ama yapabilirim... yapacađım."

Joan gözyaşlarını geri kırttı ve Piers'i acıyan bir ihtiyaç ve incinmişlik perdesinin ardından inceledi. Sözleri samimiydi ama şu anda yeterli değildi.

Piers'ın yanından geçip yoluna devam etmeden önce, "Sana inanmıyorum," dedi.

Şimdilik Mary'nin yerini tespit edecek ve onu gitme zamanının geldiğine ikna edecekti. Baş ağrımaya başlamıştı ve ani bir yorgunluğa kapılmıştı. Kalabalığın arasında ilerlerken Piers'ın bakışlarını üzerinde hissediyordu ama dönüp bakmaya cesaret edemiyordu.

Onun kendisini gerçekten sevdiğine inanıyordu. Şimdi bunu söylediğine göre, Joan içgüdülerinin başından beri haklı olduğunu fark etmişti. Aralarındaki şefkat ve dostluk gerçektir ve bir sözleşmeden daha derin bir şeye dayanıyordu. Ancak Joan, kendi kalbine güvenmediği ve dolayısıyla kendisine de güvenmediği bu kadar açık olan bir adamın ellerine kendini bırakabileceğini düşünmüyordu. Geçmişte yaşadığı acıların onu mutluluktan alıkoymasına izin verecek kadar kontrolü elinde tutmaya kararlı bir adamla hayat nasıl olabilirdi ki? Yeterince sefalet ve acı çekmişti.

Ama Mary'yi teras kapısından görüp dışarı çıktığında Joan bir şeyin farkına vardı. Piers'ı affetmek zor olabilirdi ama onsuz yaşamak daha da zor olabilirdi.

Piers patikada durduğu yerden Joan'ın ön kapısının heybetli yapısına baktı. Bu sabah Joan'dan, akşam onu ziyaret etmesini söyleyen bir not almıştı. Güneş yarım saat önce batmıştı ve Piers kıcı yanıyormuşçasına buraya koşmamış gibi davranmaya çalışırsa kendini kandırmış olurdu. Son birkaç hafta kesinlikle berbat geçmişti. Boş zamanlarını Joan'ı düşünerek ve nerede yanlış yaptığı konusunda kendini azarlayarak geçirmişti. Aradaki uçurumu onarmaya çalışması işleri daha da kötüleştirmişti. Joan'ın katılacağını bildiği baloya gitmek, onunla karşılaşmak için en iyi yol gibi görünüyordu. Onu bir kez gözüne kestirdiğinde, kendisini onu geri kazanmak için her şeyi yapmaya ya da söylemeye hazır bulmuştu. Kız ona açıkça onu sevip sevmediğini sorduğunda sadece bir an tereddüt etmişti. Her zaman olduğu gibi korku onu ele geçirmişti ama Piers bunun son şansı olabileceğini bilerek korkuyla savaşmıştı. O gece balodan Joan'ı sonsuza dek kaybettiğinden emin olarak ayrılmıştı. Onun güvensizliğiyle ilgili suçlaması doğrudu ve bunu duymak acı vericiydi. Kadın haklıydı ve Joan'a onu sevdiğini söylemenin yeterli olacağını düşündüğü için aptalın tekiydi. O çok zarar görmüştü ve Joan çok daha iyisini hak ediyordu.

Ama şimdi onu görmek istiyordu ve Piers'in bunu reddetmesi imkânsızdı. Onun notunu aldıktan sonra Piers bütün günü kendine mantıklı olmasını söyleyerek geçirmişti. Onu çağırmış olması barışmak istediği anlamına gelmiyordu. Ayrıca, istese bile bu neye benzeyecekti? Ona bir banka dekontu daha yazıp yatağını ısıtmaya devam etmesini mi isteyecekti? Her ne kadar yeniden onun yanında olmak istese de, Piers yeni bir anlaşmayı kabul edemezdi. Joan ona daha fazlasını özletmişti. Eğer ona aşkı, karısı, doğduğundan beri onu tekmeleyen bir dünyada tesellisi olarak sahip olamayacaksa, o zaman ona hiç sahip olmamalıydı.

Yine de, bu son kez olsa bile, onu tekrar görmekten başka bir şey istemiyordu. Onu buraya veda etmek için mi çağırmıştı, yoksa ona umut vermek için mi?

Derin bir nefes alarak kapıya doğru ilerledi. Kısa süre içinde Joan'ın uşağı tarafından karşılandı ve kartını göstererek beklendiğini bildirdi. Bir uşak onu evin hanımının beklediği yere götürmekle görevlendirildi.

Şaşkınlık içindeki Piers hizmetçiyi merdivenlerden yukarı ve loş bir koridora kadar takip etti. Joan onu birçok kez özel odasında kabul etmişti ama şimdi oraya davet edilmeyi beklemiyordu. Uşak Piers'i Joan'ın kapısının önünde, ona haber vermeden bıraktı. Boğazında düğümlenen sinir yumağını yutkunarak geçiştirdi. Ne kadar uzun süre oyalanırsa, kendini o kadar uzun süre belirsiz ve dengesiz hissetmeye devam edecekti. Tahtadan bir panele bakarak cevap bulamazdı.

Hafifçe vurduğu kapı diğer taraftan yanıtlandı, Joan'ın sesi "Gel!" diye seslendi.

Piers yatak odasının eşiğinde kendisini neyin beklediğini görünce bocaladı. Joan yatağın önünde duruyordu, üzerinde şeffaf siyah bir kumaş parçası vardı; gecelikten bozma bir şey. Ocağın ve etrafa saçılmış mumların ışıltısı, karanlık kumaşın arasından pürüzsüz, fildişi teninin her kıvrımını ve yamasını ona gösteriyordu. Karyola direklerinden birine yaslanmış, elinde uzun ve siyah bir şey tutuyordu. Piers kadının yüzündeki ışıltılı gülümsemeyle şaşkına döndü.

"Merhaba Piers," diye mırıldandı. "Kapıyı kapat."

Piers, kadının sözlerindeki buyurgan emri ancak onun sözlerine uyduktan sonra fark etti. Kadının yüzündeki davetkâr ifade ve sesindeki sıcak duygusallık onu öylesine şaşırtmıştı ki, düşünmeden hareket etti. Doğuştan gelen ve hükmetme arzusuyla yanıp tutuşan yanı kendisine emir verilmesine karşı çıktı ama Joan'la aynı havayı soluma ihtiyacı galip geldi. Hiç değilse onunla aynı alanı paylaşabilir, ona bakabilir ve buluşmalarını gitmesini söyleyerek sonlandırmaması için dua edebilirdi.

"Sen..." diye boğazını temizledi, kelimeler dilinin ucunda donup kalırken yüzü ısınıyordu. "Beni sen çağırdın."

"Evet," diye cevap verdi, yatak direğinden uzaklaşarak. "Geldiğiniz için teşekkür ederim. Lütfen... oturun."

Kadın elindeki cisimle bir kanepeyi işaret edince Piers donakaldı. Kadın nesneyi ışığa doğru kaldırıp bir kırbacın parlak gövdesini ve deri dilini ortaya çıkarana kadar emin olamamıştı. Joan'ın bir kırbaçla ne işi olduğunu merak ederek kaşlarını çatı.

Kız deriyi avucuna vurduğunda başladı, sonra bir kez daha kırbacı kullanarak kanepeye doğru işaret etti.

"Piers... otur."

Kayalarla dolu bir çuval gibi yere düştü, çenesi gevşedi ve içinden küçük bir heyecan geçti. Küçük fingirdek onunla oynuyordu ve bunu çok tahrik edici bulduğunu itiraf edecek kadar gururlu değildi.

Memnun bir sırıtışla yaklaştı ve elindeki kırbacı yakındaki bir masaya fırlattı. Elleri kalçalarında, Piers'in önünde durdu ve iyi bir mizahla parlayan gözlerle ona baktı. Olanlara bir anlam veremiyordu ama sorgulamamaya karar verdi. Eğer bu bir rüyaysa, uyanmak istemiyordu.

"Sana bir sorum var," dedi ve yavaşça karşısındaki sandalyeye doğru ilerledi. "Ve dürüst bir cevap istiyorum."

"Pekala."

Bir bacağını diğerinin üzerinden geçirerek, şeffaf elbisenin yukarı çekilmesine ve düzgün bir baldırın ortaya çıkmasına neden oldu. "Neden bana beni sevdiğini söylemedin?" diye ısrar etti, cevabını gerçekten merak ediyor gibiydi. "Elbette bir şeyler hissettiğimi biliyor olmalıydın. Bu duyguya karşılık verdiğini düşünmekte haksız değildim ama sen bana kendimi delirmiş gibi hissettirdin."

Piers iç çekerek burnunun kenarını sıktı. Bu, kendini ortaya koyması gereken andı. Gerçeği ondan saklamak acı vericiydi ve aynı zamanda boşuna bir çabaydı. Ona hiçbir şey kazandırmamıştı ve sonunda yine yalnız kalmıştı. Yalnız, acılı ve pişmanlık dolu.

"Lysandra'yla tanıştırıldığımda ondan anında etkilendim," diye cevap verdi, ağzı kalbine ve zihnine isyan ediyormuş gibi her kelime diline dayanılmaz derecede yavaş geliyordu. Bu çabayı göstermezse hiçbir şeyin değişmeyeceğini bildiği için zorluğu aşmaya çalıştı. Ve, ah, değişmeyi ne kadar çok istiyordu. Hayatından bıkmıştı; renksiz ve asık suratlıydı, her sözü ve eylemi bezgin bir kinizm tarafından yönlendiriliyordu. "Güzel ve çekiciydi ve bana sanki odadaki tek erkekmişim gibi davranıyordu... dünyadaki tek erkekmişim gibi."

Joan dirseklerini sandalyesinin kollarına dayayarak öne doğru eğildi ve dikkatle dinledi.

"Ona aşık olmamam gerektiğini çok iyi biliyordum," diye devam etti. "Okuldaki yıllarımı çok acı bir ders öğrenerek geçirdim: Toplumun yüksek çevrelerinde davetsiz bir misafirdim ve büyükbabamın parasıyla satın aldığından daha fazlasını istememeliydim. Kazandığı para

gerçek bir işle. Lekelenmişim, eksik bulunmuşum. Evlilik, unvanı devretmek için yakın geleceğimdeydi ama bir dükün kızı kadar yüksekleri hedeflemeyi hiç düşünmedim."

"Aşk sınır tanımaz," diye önerdi. "Hiçbir makam, sınıf ya da engel tanımaz."

Alay etti. "Aramızdaki şey aşk değildi. Ona deli gibi aşıktım ve Lysandra fikrine aşıktım. Ulaşamayacağım kadar uzakta olmalıydı, ama oradaydı, bana gülümsüyor, flört ediyor ve yalnız bir anımızı çalabildiğimizde beni öpüyordu. Kabul edilmek için o kadar çaresizdim ki onun ilgisini aşk olarak algıladım. Lysandra ilgiden ve pohpohlanmaktan hoşlanır. Bir dükün kızı olmak onu her istediğini yapmaya ve fazla çaba harcamadan her istediğini elde etmeye alıştırmış. Beni istediğini sanmışım."

"Ama seninle evlenmeyi kabul etti. Bu seni bir şekilde istediği anlamına mı geliyor?"

"Evlenmeyi isteyip istemediğini asla kesin olarak bilemeyeceğim," diye yanıtladı. "Ama Hardwick'ten daha iyi bir teklif aldı... Törenimiz için iki kez ilan verildikten sonra."

Joan başını sallayarak, "Hardwick zampananın teki," dedi. "Buna hakkı yoktu."

"Gerçekten hatalı olanın Lysandra olduğunu iddia edebilirim. Hardwick kimseye bağlılık sözü vermemişti. Lysandra'nın vardı ama bu onu yanımda tutmak için yeterli değildi. Satın alınmış bir unvana sahip bir baronetin karısı olmak yerine bir markiz olma fikri onu benden uzaklaştırdı. Gerçekten de, onun aslında hiçbir zaman benim olmadığını anlamaya başladım."

"Çok üzgünüm Piers," diye mırıldandı Joan kederli bir bakışla. "Seni çok kötü incitmiş olmalı."

Bunun bir önemi olmadığını belirtmek için omuz silerken bile, Lysandra'nın ona yaşattığı ıstırabın sancılarının azaldığını fark etti. O zamanlar, kalp kırıklığından ölecekmiş gibi hissetmişti.

"Cevap almak için yanına gittiğimde bana bunun kişisel bir mesele olmadığını söyledi," dedi ve hatırladığı inançsızlıkla başını salladı. "Bir dükün kızının bile hayatta çok az seçeneği vardır ve o daha iyi bir seçim yapmıştı. Soylular dünyasında işler böyle yürürdü ve belki de soylular sınıfından olsaydım bunu bilir ve sonucu daha iyi kabullenebilirdim."

Joan boğazından alaylı bir ses çıkardı ama konuyla ilgili başka bir yorum yapmadı. Bunun yerine ayağa kalktı ve iki eliyle ona yaklaştı.

uzandı. Piers hiç tereddüt etmeden ona uzandı, onun dokunuşuna, herhangi bir temasa o kadar muhtaçtı ki. Yalnız olmaktan memnun olduğunu düşünmüştü ama Joan'ın avuç içleri onunkilere değdiğinde içinden geçen ılık heyecan, sevgiye, şefkate ne kadar aç olduğunu kanıtlıyordu.

"Görünüşe göre bir yol ayrımına geldik," dedi yumuşak bir gülümsemeyle. "Sen beni seviyorsun, ben de seni seviyorum."

"Hâlâ mı?" diye sordu kaşlarını çatarak. "Davranışlarımdan ve söylediklerimden sonra bile mi?"

Joan güldü. "Gerçek aşk o kadar da koşullu değildir. Romantik aşk konusunda hiç deneyimim olmayabilir ama bunu biliyorum. İncindim ama sana değer vermekten, seni istemekten vazgeçmedim."

Joan'ın ellerini dudaklarına götürdü ve parmak boğumlarını öptü, sonunda bu anda kendini tamamen dinlenmeye bıraktı. Bu gerçektir ve Joan sadece ona aitti.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu elinin tersiyle adamın yanağını okşayarak.

"Benimle evlenebilirsin," diye ağzından kaçırdı hiç düşünmeden. İlk şansını tepmişti ama neyse ki kadın ona bir şans daha vermeye hazırdı. Piers bunu boşa harcamak niyetinde değildi. Joan'ın bu şanslardan birkaçını daha bir yerlerde sakladığını umuyordu. Gelecekte bir gün onlara ihtiyacı olacağı kesindi. "Olympus'taki o gece, paylaştığımız şeyin bitmesini istemediğimi fark ettim. Eninde sonunda seni kaybedeceğimi bildiğim için yıkılmıştım. Kendimi tekrar incinmekten korumak için aramıza mesafe koymaktan başka bir yol düşünemedim. Ama ben mesafe istemiyorum. Seni istiyorum, sonsuza dek ve daima. Bana meydan okuyorsun, Joan. Her parçama en iyi şekilde hitap ediyorsun. Beni daha iyi bir adam olmaya zorluyorsun, başka hiç kimse için olmasa bile senin için. Son birkaç hafta bana bir şey öğrettiyse, o da sensiz yaşayamayacağımdır. Burada ölüyorum. Bana bir can simidi at. Evlen benimle."

Joan gülümsedi. "Ne yazık ki, daha önce sahip olduğumuz şey sona ermek zorunda. Artık fahişe ve müşteri olamayız. Seni serbest bırakma kararımın arkasındayım."

"Yeterince adil."

"Yeni bir şeye başlayacağız... gerçek ve kusurlu bir şeye. Ama bu bizim olacak. Bundan sonra ne olursa olsun birlikte yüzleşeceğiz."

Piers rahat bir nefes aldı. Tekrar dokunabilecek kadar yakın olması bile onu rahatlatmaya yetmemişti. Kızın söylediklerinden emin olması gerekiyordu.

kalıcı olacağını söyledi.

"O zaman benimle evlenir misin?" diye dürtükledi.

"Tek bir şartla," dedi, aniden tekrar ciddileşerek. Kırbacını bıraktığı yere döndü ve kaldırarak ona nazlı bir gülümseme verdi.

Piers kaskatı kesildi ve onun kırbacın gövdesini alaycı parmaklarla okşamasını izledi. "Ne durumu?"

Yavaş adımlarla ona doğru geldi, kalçalarının salınımı ve göğüslerinin öne doğru itilmesi ona neredeyse hiçbir şey giymediğini hatırlattı. "Eğer evleneceksek, bana güvenebileceğini bilmeliyim. Görüyorsun, bir teorim var. Hükmetme ihtiyacın sadece kısmen cinsel arzularından kaynaklanıyor. Kontrolün her zaman tamamen sende olmasının seni tekrar incinmekten koruyacağına inanan başka bir yanın daha var. Eğer kontrol sizdeyse, size hiçbir şey olamaz. Kimse sizi incitemez. Anlayamadığınız şey, korkunuzun başkalarını incitmenize neden olduğudur. Beni incitmene yol açtı."

Piers şaşkınlıkla ona baktı. Bu onun kişiliğinin kendisinin bile farkında olmadığı bir yönüydü. Ama şimdi bunu bu kadar açık bir şekilde ifade ettiğine göre, Joan'ın haklı olduğunu görebiliyordu. Lysandra'dan beri yaşadığı her ilişkiyi dikkatle düzenlemesi bunu kanıtlıyordu. Kontrol ihtiyacı kısmen korkudan kaynaklanıyordu ve korkmaktan bıkmıştı.

"Bana zarar vermeyeceğini biliyorum. Bunu şimdi anlıyorum ve seni nasıl incittiğim için ne kadar üzgün olduğumu ifade edemem. Sana güveniyorum Joan, bunu bilmeni istiyorum."

"Yine de," dedi. "Başka birinin dizginleri ele almasına izin verme yeteneğinizi ve güveninizi kanıtlamanızı istiyorum. Giysilerinizi çıkarın ve yatağa gidin."

Piers şaşkınlıkla Joan'a baktı. Tahakküm ve boyun eğmenin zevkleriyle yeni tanışmış olmasına rağmen, kırbacı tutarken son derece doğal görünüyordu. Ona emredeceği kelimeler dudaklarından zahmetsizce döküldü. Bu onu sertleştirmemeliydi ama her şeye rağmen bu Joan'dı. Başka bir kadın ona emirler yağdırmaya kalksa hemen gülünüp geçilirdi. Ama Joan sıradan bir kadın değildi. Olympus'ta baskınlık eğitimi alırken çeşitli cezalara boyun eğmişti, ama sadece çeşitli aletlerin hissini öğrenmek için -ne kadar sert vuracağını ve acıyı zevkle nasıl birleştireceğini öğrenmek için.

O öğrenme ve keşfetme günlerinden beri Piers hiç kimse için itaatkâr bir rol oynamamıştı ve oynamaya da hiç niyeti yoktu. Ama Joan için kırık camların üzerinde sürünebilirdi ve derinlerde yatan bir parçası

Gözlerindeki baştan çıkarıcı vaat ve dudaklarındaki alaycı kıvrımla hayat. Birdenbire onu nereye götürürse götürsün takip etme dürtüsü hissetti.

Piers ayağa kalktı, kravatını kaptı ve sonra ceketini silkti. Joan geride durup izledi, aralarındaki hava bir ısı ve enerji akımıyla doluydu. Dinamiklerindeki bu değişim baş döndürücüydü ve titreyen ellerinin giysisinin düğmelerini açma görevini yerine getirmesini zorlaştırıyordu. Olabildiğince çabuk halletti, sonra yatağa doğru yürüdü.

Adam yukarı tırmanmak için dizini yatağa koyduğunda Joan kırbacı avucuna vurdu. "Sana yatağa girmeni söylemedim. Yüzünü dön ve kollarını ve bacaklarını iyice aç."

Piers'in yüzü Joan'ın alaycı sesinden dolayı kızgınlıkla yanıyordu ama garip bir şekilde, emredileni yapıp dik durduğunda, ayaklarını iki yana açıp kollarını iki yana açtığında siki titriyordu. Piers, Joan'ın gözlerinin çıplak teninin üzerinde gezindiğini, her çıkıntıyı ve siniri izlediğini, onu incelediğini hissedebiliyordu. Aleti, çelik gibi bir ihtiyacın özlem dolu şaftıyla yukarı kalktı, başı şimdiden uyarılma damlaları yayıyordu. Haftalardır kendi elinden başka bir şeyle rahatlamamış, Joan dışında hiçbir kadını istememişti. Şimdi, nihayet, kutsanmış bir yardıma sahip olacaktı. Ama sadece itaat ederse. Her zamanki rolünden dolayı bu oyunu iyi biliyordu. Yeni bir bölgede durmak sadece arzusunu artırıyordu.

Kırbaç omzuna değdiğinde bir nefes çekti, yumuşak, tereyağlı deri yavaşça kolunun arkası boyunca ilerledi. Hassas et, kırbacın dokunduğu her yerde karıncalanarak hissiyatla dalgalandı. Kadın kırbacı adamın omurgası boyunca, sonra bir kalçanın kıvrımında ve bir uyluğun arkasında gezdirdi. Kadın deriyi bir bacağının iç kısmına doğru kaydırduğunda dişlerini gıcırdattı ve yumuşak taşaklarını kavrayana kadar daha da yukarı çıktı. Oraya hafif bir vuruş yaptı ve darbe kasıklarında yankılanırken onu ayak parmaklarının üzerine kaldırdı.

"Şşşt," diye mırıldandı, vücudunu arkadan ona doğru bastırarak. "Daha yeni başladım, tatlım."

Çıplak eli göğsüne indiğinde inledi, parmakları saçlarını taradı ve teninde tüyleri diken diken etti. Karnından aşağıya doğru bir yol izledi, parmaklarını kasıklarındaki buklelerin arasından geçirdi ve sonra elini gevşekçe sikinin etrafına sardı. Hafif, alaycı bir vuruşun fısıltısı, daha fazla baskı ve sürtünme arayışıyla o ele doğru eğilmesini sağladı. Onu serbest bırakarak sikinin başına hafif bir fiske vurdu ve neredeyse

iki katına çıktı. Homurdandı ve pozisyonunu korudu, yarığı yapışkan, ıslak bir ihtiyaçla ağlarken sıkılmış dişlerinin arasından nefes aldı.

Joan'ın vücudunun sıcaklığı onu terk etti, ama sonra kırbaç tekrar kıcının üzerindeydi - konturları izliyor, yanaklarının arasındaki yarıkla alay ediyordu. Kaskatı kesildi, bunun onu nasıl gıdıkladığına şaşırdı. Daha önce hiçbir kadına karşı bu şekilde keşfedilecek kadar gardını indirmemişti ama bunu başka hiç kimseyle istemeyeceğini fark etti. Joan'la hiçbir sınır yoktu, onu mahrum edeceği hiçbir yakınlık yoktu. Onun verebileceği her şeyi istiyordu.

Kırbaç elinden düştü ve Piers göğsünün içinde homurdandı. Kız tam bir baş belasıydı ve ilk fırsatta ona eziyet ettiği için onu cezalandıracaktı. Şimdilik ellerinin çekişine boyun eğdi, bir tanesini daha yukarı kaldırdı ve bileğini direğe bağlamak için yatak perdelerinin kordonlarından birini kullandı. Aynı şeyi diğer eliyle de yaparak onu kaprislerine karşı çaresiz bıraktı. Piers başını eğdi ve bekledi, bir sonraki nefesinde ne olacağını biliyordu.

"Bu, o gece Olympus'ta bana iğrenç bir şekilde davrandığın için," diye fısıldadı, ilk darbe inmeden hemen önce. Kırbaç sol yanağında şakladı ve teninde ısı çiçekleri açtı. Hemen ardından sağ yanağına bir darbe daha indi. Piers simetriyi hayranlıkla izlemek için sadece bir an bulabildi ve ilk darbeyeyle paralel bir tezat oluşturan acıyı fark etti. Belli ki kendi şaplaklarına çok dikkat etmişti.

Kadın bu sefer daha sert bir şekilde ona tekrar saldırdığında gözlemi doğrulandı. Nefes nefese kalmıştı, kıpırdamamak için mücadele ederken ayak parmakları halıyı kazıyordu. Kadının darbelerinin arkasındaki güç onu şaşırtmamalıydı, çünkü kırbaçlamanın güçten çok beceriyle ilgili olduğunu biliyordu. Doğru açı, doğru momentum, bileğin fiskei.

Kırbacın dilini alt yanağının uyluğuyla birleştiği deride yaladığında kıcı daha da alevlendi ve damarlarına keskin bir acı iğnesi gönderdi. Bunu bir kan hücumu, sikinin zıplamasına ve gerilmesine neden olan karıncalı bir zevk izledi. Kısıtlamalarıyla savaşmamak ve kontrolü ele almamak için harcadığı çaba yüzünden alnından ter boşandı. Bir uçurumun kenarında duruyordu ve kadının onu uçurumun kenarından itmesini gerçekten istiyordu.

Darbeler kesildi ve kadının eli adamın yanaklarından birine değerek zaten iltihaplı olan derisini ateşe verdi.

"Benim için çok iyi oluyorsun, tatlım," diye mırıldandı, onu sıktı ve içinden bir sarsıntı daha geçirdi. "Daha ne kadar dayanabileceğini görelim mi?"

"Elinden gelenin en kötüsünü yap," diye meydan okudu.

Kadından yumuşak bir kahkaha yayıldı. "Bu sana olan aşkımdan şüphe ettiğin için."

Kırbaç öncekinden iki kat daha fazla güçle indiğinde homurdandı. Kırbacı ona defalarca vurdu, acıyı kığına ve kalçalarının arkasına yaydı. Yoğunluktan yanıyordu, zevk ve acının karışık karmaşasından başı dönüyordu. Aylarca aldığı eğitim bile onu bunu gerçek anlamda yaşamının nasıl bir his olduğuna hazırlayamamıştı. Kadının ustaca verdiği ceza onu tam da itaatkârlarının olmasını istediğı yerde, arzu ve ihtiyacın birleşerek yepyeni bir şeye dönüştüğü noktada tutuyordu. Çaresizlik.

"Joan," diye homurdandı darbeler arasında. "Seni istiyorum."

"Öyle mi?" diye alay ederek kırbacı tekrar ona doğru salladı.

İrkildi, kığı artık acıyordu ve zonkluyordu. Neredeyse sınırına gelmişti. "Sana ihtiyacım var. Şimdi... lütfen."

Bundan kurtulmanın tek yolu yalvarmaktı ve ikisi de bunu biliyordu. Gururu, onu ne kadar çok istediğinin, haftalarca ayrı kaldıktan sonra ona ne kadar çok ihtiyacı olduğunun yanında bir hiçti.

"Henüz bir özür duymadım," diye cevap verdi. Bu kez kırbaç bacaklarının arasından yukarı doğru sallandı ve taşaklarıyla kığı arasındaki hassas deriyi buldu. Yeni ve beklenmedik bir acıyla gözleri yaşararak haykırdı. O kadar muhteşemdi ki neredeyse o anda boşalacaktı. Bağlarına karşı sarsıldı, kadın sikini kavramak için vücudunun etrafına uzandığında ondan boğuk iniltiler döküldü. Elinin darbesi, kırbaçtan sonra yatıştırıcı bir merhem gibiydi ve hevesli bir zevkle parmaklarının çemberine itti.

"Seni incittiğim için özür dilerim," diye nefes nefese kalmıştı. Kadın ona işkence etmeye devam etti, onu okşadı ve başparmağını sikinin başı üzerinde gezdirdi. Boşalmak için patlayacakmış gibi hissediyordu ama onun izni olmadan bunu yapmak büyük bir hata olacaktı. "Seni seviyorum ve senden şüphe ettiğim için ve... söylediğim şeyler ve bir aptal olduğum için özür dilerim. Bir daha aptal olmayacağıma söz veremem ama... Tanrım!"

Parmakları, az önce kırbacıyla vurduğu yumuşak, savunmasız yere bastırıyor, sıkılmış kesesiyle alay ediyor ve arka büzüğüne doğru ilerliyordu. Diğer eli, işkenceye devam etmek için onun sikini tutarken, parmakları onunla oynayarak onu daha önce bilinmeyen yeni zevklerle tanıştırdı. Tanrım, aklını kaçırmak üzereydi, kıvranıyor ve bükülüyordu, bilekleri bağlarıyla savaşımdan ağrıyordu. Ama artık kendini kontrol edemiyordu. Zevk çok fazlaydı ve sınırına ulaşmıştı.

"Joan," diye yalvardı. "Tanrım, lütfen, ben... eğer durmazsan boşalacağım."

"Kesinlikle yapmayacaksın," diye tersledi, ama asla vazgeçmedi. "Ben izin verene kadar olmaz."

İşaret parmağı adamın deliğinin etrafında dönüyor, deliğe baskı yapıyor ve adamın uzuvlarında kontrol edilemez titremeler yaratıyordu. Eğer elini sikinin etrafında dolaştırarak ona yaklaşırsa, kontrolünü kaybedecek ve denenmemiş bir genç gibi ellerinin arasında dökülecekti.

"Bana benim olduğunu söyle," diye emretti, etin sıkı halkasını geçerek en ufak bir giriş yaptı. "Beni asla terk etmeyeceğini söyle. Beni sevdiğini söyle."

Piers'in tüm vücudu, belinde biriken ve her an dökülmekle tehdit eden doruk noktasının gücüyle sarsıldı. Piers'in sikinin etrafındaki vuruşlarını yavaşlatmıştı ama her sinir ucu ona uyum sağlamış, titriyor ve hislerle aydınlanıyordu. Onu bitirmek için fazla bir şey gerekmeyecekti.

"Ben seninim," diye ilan etti, sırtını eğerek onu tamamen kavradı. "Seni asla terk etmeyeceğim ve seni seviyorum. Joan, lütfen!"

Kadının elleri öyle aniden çekildi ki, adam yatağa doğru savruldu ve sadece bileklerindeki ipler tarafından tutuldu. Kırbacın yere çarpma sesini, bağlarının gevşemesi izledi. Öne doğru düştü ve ellerini kullanarak kendini yatağa yasladı. İlk başta, sadece orada durup derin nefesler alabildi ve içinde çalkalanan kargaşayı yatıştırmak için mücadele etti. Aletinin tezgâha en ufak bir sürtünmesinin bile onu utanç verici bir gösteriye sürükleyeceğinden emindi.

Joan tamamen soyunmuş bir halde yatağa tırmanarak göründü. Onu çıplak, güzel ve onun olarak görünce göğsü sızladı. Hepsi onun.

Yastıklara yaslandı ve bacaklarını açarak koyu renkli buklelerini ve açıklığının pembe çemberini parlatan ıslaklığı ortaya çıkardı. Küçük fahişesi az önce ona yaptıklarından dolayı tahrik olmuştu. Tıpkı en başından beri şüphelendiği gibiydi; mükemmel bir şekilde eşleşmişlerdi. Ne kadar ahlaksız olurlarsa olsunlar, birbirlerine ait bir çifttiler.

"Bana gel," diye fısıldadı, uzattığı eliyle onu işaret ederek.

Piers istese de onu reddedemezdi. Bacaklarındaki güçsüzlüğün üstesinden gelerek yatağa doğru sıçradı. Uzanıp kızın ayak bileğinden tuttu ve onu tezgâhın üzerinden kendisine doğru çekti. Şok olmuş bir solukla Piers'e doğru kayd, sonra Piers onun üzerine düşüp dudaklarını dudaklarında ararken bir inilti duydu.

Adam onun ağızına doğru inledi, ses kendi nefesli iç çekişiyile karıştı. Kadın onun içine doğru eğildi, ereksiyonuna doğru bastırdı ve gelecek olanla alay etti. Adam açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi onun ağızından içti, onun tadını, hissini, özünü özlemişti.

"Benim de sana ihtiyacım var," diye fısıldadı, çenesinden kulağına doğru öperek. "Al beni, Piers. Beni şimdi al."

Bacaklarını kaldırarak göğsüne doğru itti ve keskin bir vuruşla içine girdi. Kadın haykırdı ve onu orada tutmak için ayak bileklerini boynunun arkasına kilitledi. Piers birkaç nefes boyunca onun içinde dinlendi, vücudunun izin vermek istemediği zaman için savaştı.

Kalçalarını döndürdü, klitorisinin tomurcuğunu uyarmak için kendini eğdi. Kadın titredi, kaygan sıcaklığı adamın etrafında kenetlendi ve onu derinlerde tuttu. Yavaş ve istikrarlı bir şekilde, Joan'ın en derin kısımlarını arayarak, her karanlık, gizli yere dokunmak isteyerek onun içine doğru sallandı. Bu kez onun içinde olmanın yeni bir yanı vardı, hayatının geri kalanında başka kimseyle birlikte olamayacağını bilmek anı tatlandırıyordu. Onun içinde mutlu bir şekilde ölebileceğini düşününce, Piers bunu hoş bir durum olarak görüyordu.

Joan'ın çıgıllıkları daha yüksek ve daha keskin hale geldiğinde, yaklaşan doruk noktasını ima edencesine iç organları onun etrafında titrediğinde itişlerini hızlandırdı. Joan kalçalarını kaldırdı, topukları aciliyetinin bir işareti olarak onun boynuna gömüldü. Kendi zevkine kapılmıştı, inliyor ve onun altında kıvranıyordu, yanakları güzelce kızarmıştı. Kadın boşalırken Piers bakışlarını onun yüzünde tuttu, kılıfı kasılırken ve güçlü spazmlarla onun etrafında titreşirken dudakları ayrıldı ve gözleri genişledi. Onu da kendisiyle birlikte uçurumun kenarına çekti ve son bir hamleyle kendini onun içine oturttu ve döküldü, kalçaları şakladı ve tüm vücudu muhteşem bir bitişin gücüyle sarsıldı.

Birbirlerinin içinde eridiler, nefes nefese kaldılar ve titreyen uzuvlarıyla birbirlerine sarıldılar. Joan onun şakağını öptü ve zihnini kaplayan bulanıklığın içinden güçlükle çözebildiği tatlı sözler fısıldadı. Bu kaotik bir duygu değildi; tam tersi. Piers hayatında ilk kez kendini tamamen huzur içinde hissediyordu.

Sırt üstü döndü ve Joan'ı da yanına çekerek göğsüne yaslanmasını sağladı. Joan onu kolları ve bacaklarıyla sarıp sarmaladı ve nefesleri yavaşça hızlı ve soluk soluğa olmaktan yavaş ve neredeyse sessiz olmaya doğru değişerek ona sarıldı.

Piers, kızın dağınık saçları arasında dalgın ellerini gezdirdi ve bundan sonraki hayatının bu olacağını fark ederek gözlerini kapadı. Artık yasadışı

ya da gizli ilişkiler. Artık gerçekten ihtiyacı olmayan paralar için hizmet vermek yok. Artık onsuz yaşayabileceğini düşündüğü yakınlıklardan kaçınmak yoktu. Aslında ne onlarsız ne de Joan'sız yaşayabilirdi.

"Şimdi kendimi kanıtladım mı, seni küçük fahişe?" diye alay etti.

Bir gözünü açtığında onu kendisine gülümserken buldu, yüzü hâlâ yorgunluktan kızarmış, gözleri parlıyordu. "Gerçekten de çok iyi. Seninle evleneceğim ve benden asla kurtulamayacaksın. Eğer daha önce saçlarını yolmak istemene neden olduğumu düşündüysen... kendini hazırla. Benimle hayat kolay olmayacak."

Piers kıkırdadı ve onun tacını öptü. "Sanırım *benimle* birlikte yaşamının getireceği zorlukları hafife alan kişi sensin."

Kıkırdadı ve onun göğsüne sokuldu. "Sık sık tartışacağız."

"Her seferinde sen kazanacaksın," diyerek gözlerini devirdi.

"Uygun olduğu gibi. Ama her zaman barışacağız. Hata yaptığında, az önce yaptığım gibi seni cezalandıracağım ve sen de iyi bir koca gibi bunu kabul edeceksin."

Piers yüzünü ona dönmek için yan yattı ve onu kendine yaklaştırdı. "Eğer cezam bu olacaksa, o zaman sık sık ve mutlu bir şekilde yaramazlık yapacağım. Ama kiminle evlendiğini asla unutma. Cezaları veren tek kişi sen olmayacaksın. Eğer geçmişteki davranışların bir gösterge ise, seninle çok uğraşacağım."

Joan iç çekti. "Bana mükemmel bir evlilik gibi geliyor."

Piers gülümsedi. Gerçekten de kulağa mükemmel geliyordu.

EPILOG

Roddingham'ın Dul Kontesi Leydi Mary Caulfield, Sör Piers ve Joan'ın evliliklerinin şerefine kadeh kaldırılırken yüzüne geniş, sahte bir gülümseme yerleştirdi ve şampanya kadehini havaya kaldırdı. En yakın arkadaşlarından biri için duyduğu mutluluk gerçek değildi. O, Miranda, Maud ve Joan hayatları boyunca arkadaş olmuşlardı ve dulluk durumu yıllar geçtikçe onları birbirlerine daha da bağlamıştı. Hepsi de nispeten genç yaşta evlenmiş ve hemcinsleri için sınırlı fırsatlar sunan bir dünyada kendi başlarının çaresine bakmak zorunda kalmışlardı.

Önce Miranda'nın, şimdi de Joan'ın ikinci evliliklerinde aşkı bulduklarına tanık olmuştu ve sevgili arkadaşları için daha mutlu olamazdı. Mary'nin aksine, arkadaşları ilk evliliklerinde aşktan zevk almamışlardı. Miranda'nın evliliği samimi ama mesafeliydi ve hem Joan hem de Maud eski kocalarının ellerinde korkunç istismarlara uğradıklarını ima etmişlerdi. Ancak Mary on dokuz yaşındayken Roddingham Kontu'na sıırıslıkam aşık olmuştu. Fırtınalı aşkları, St. George's'da yapılan gösterişli ve güzel bir törenle doruğa ulaşmıştı.

Roddingham'ın ölümünün üzerinden üç uzun yıl geçmişti ve arkadaşlarının ve ailesinin iyileşeceğine dair güvencelerine rağmen kederi hiç azalmamıştı. Onun deneyimine göre, keder hiçbir zaman küçülmedi. Aksine, hayat yeni yerleri, insanları ve deneyimleri kapsayacak şekilde büyümüş, gün geçtikçe, yıl geçtikçe kederi de büyümüşü. Ama acısı her zamanki gibi keskindi.

İsteksizce dul otlarını dökerken ve sonra yarı yas tutarken bile, kendini topluma daha tam olarak yeniden entegre etmeyi seçti. Balolara katıldığında ve yakışıklı erkeklerin onu dans pistine götürmesine izin verdiğinde bile. Bu mutluluğu Mary'nin tanıdığı herkesten daha çok hak eden arkadaşının zaferini kutlamak için gülümseyip kadeh kaldırırken bile.

O günkü mutluluğu buruktu. Sör Piers ve Joan arasındaki tören, samimi boyutuna ve özel konumuna rağmen Mary'ye kendi düğün gününü hatırlatmıştı. Düğün kahvaltısı ne gösterişliydi ne de en yakınlarından bir avuçtan fazlası katılmıştı. Yine de Sör Piers'in Joan'a böylesine şefkat ve sevgiyle bakmasını izlemek Mary'nin Roddingham'ı düşünmesini çok kolaylaştırmıştı. Hayatlarının her günü ona bu şekilde bakmıştı, sanki iyi talihine inanamıyormuş gibi. Mary

Ona her gülümsediğinde ya da yanağına her dokunduğunda kalbinin yumuşak, ılık acılar verdiğiinden, hayranlığını açıkça belli ettiğinden emindi.

Bu gün, Mary için hayatın bir daha asla eskisi gibi olmayacağını bir kez daha hatırlattı. İlerlemek için ne kadar uğraşırsa uğraşsın, kendini hiçbir zaman tam olarak hazır hissetmiyordu. Gardırobunu yenilemek için yaptırdığı yeni elbiseler, Rodingham onları takdir etmek için orada olmadan o kadar güzel değildi. Bir balo, odanın öbür ucundan ona bakıp sonunda onu yalnız yakaladığında neler olacağına dair ateşli vaatlerde bulunmadan o kadar da keyifli değildi. Düğünler Mary'nin ağlamak istemesine neden olan güzel olaylardı çünkü yeni başlangıçlara işaret etmeleri gerekiyordu. Mary için düğün, hayatının en mutlu döneminin hem başlangıcı hem de sonu olmuştu.

Kadeh kaldırma sona erdi ve şampanyadan bir yudum aldı, sonunda bütün gün takındığı sert gülümsemeyi bıraktı. Denemekten, yerinde sayıyormuş gibi hissetmekten, kocasının son nefesini verdiği günden beri hapsoldüğü noktayı asla geçememekten yorulmuştu.

Yorulmuştu ve işi bitmişti.

"Sanırım Norfolk'a döneceğim," diye mırıldandı.

Mary yüksek sesle düşünüyordu ama ona en yakın oturanlar duymuştu. Miranda ve Maud ona bakıyordu; biri onun yanından, diğeri masanın öbür ucundan.

Miranda kaşlarını çattı. "Çocukların Noel'in tadını Londra'da çıkarabilmeleri için yıl sonuna kadar kalmaya karar verdiğinizi sanıyordum."

Mary başını salladı ve umutsuzca el değmemiş etli böreğine ve tabağına yığılmış meyve ve peynir çeşitlerine baktı. Genelde sağlıklı bir iştahı vardı ama bugünlerde her şeyin tadı dilinde kül gibi kalıyordu.

"Her şey yolunda mı?" Maud yanından yaklaşıp bir elini Mary'ninkinin üzerine koyarak sordu.

Mary bir kez daha gülümsemeye zorlayarak, "Ben gayet iyiyim," diye yalan söyledi. Yanakları ağrımaya başlamıştı ama arkadaşlarını her şeyin yolunda olduğuna ikna etmenin tek yolu buydu. "Sadece Londra'dan ve sosyal hayattan bıktım."

"Ama sen daha yeni toplumun bir parçası oldun," diye karşı çıktı Miranda, sesi alçak ve yüz ifadesi derin bir endişe içindeydi.

Mary omuz silkti ve tabağındaki yemeği çatalıyla itti. "Umduğum kadar keyifli geçmedi. Ayrıca, küçük Roddy gelecek yıl Eton'daki ilk dönemine başlayacak ve sanırım Norfolk'taki Noel, ona veda etmek zorunda kalmadan önce tam da aradığım şey olacak."

Oğlu neredeyse on üç yaşındaydı ve yakında okuldaki ilk dönemine başlayacaktı; bu da şehirden kaçması için yeterince iyi bir bahaneydi. Sahne almaktan yorulmuştu, uyanacağı ve tekrar eski haline döneceği günü beklemekten bıkmıştı. Eski benliği artık yoktu. Kocasıyla birlikte ölmüştü ve bunu kabul edip ileriye dönük yeni bir yol bulmaya çalışmasının zamanı gelmişti. Bunun için yalnızlığa ve temiz, kırsal havanın tatlılığına ihtiyacı vardı. Elbiseleri ve bunların ne anlama geldiği hakkındaki konuşmalardan, herkesin onun yeni bir koca aradığına dair spekülasyonlarından uzaklaşmaya ihtiyacı vardı.

Roddingham ona oldukça iyi bir miras bırakmıştı ve Mary istemediği sürece bir daha evlenmek zorunda kalmamıştı. Bununla birlikte, son zamanlarda *ton* için bir saplantı kaynağı haline gelmişti, bir erkeğin gelip onu yalnız dulluk hayatından kurtarmasına ihtiyaç duyan bir genç kız. Yarı matem renkleri olmadan ilk kez halkın karşısına çıktıktan sonra erkekler akın akın onu aramaya başlamıştı. Akranları arasındaki fikir birliği, kendisine gösterilen ilgiye minnettar olması ve Tattersall'daki safkan aygırlar gibi karşısına çıkan ünlü lordlar arasından bir koca seçmeye hevesli olması gerektiği yönündeydi.

Aslında Mary bu ani değişimden dolayı huzursuzdu. Hayatında yeni bir yol aramak için kendisine ilham vereceği umuduyla sosyeteye dönmeye karar vermişti; bu yol belki de müstakbel bir kocayı da içerecekti. Ama ne zaman biriyle dans etse, elinin öpülmesine izin verse ya da basit bir sohbetin yerini flörtleşmeye bıraktığını fark etse, kendini dünyanın en kötü yarattığı gibi hissediyordu. Her hareketiyle, her dansıyla, başka bir erkeğe doğru her gülümsemesiyle Roddingham'ın anısına ihanet ediyordu.

Bu şekilde düşünmek çok saçmaydı ve Mary bunu biliyordu. Ama bu hayatına devam etmesini kolaylaştırmıyordu. Hiçbir erkek Roddingham'la kıyaslanamazdı, bu yüzden artık denemenin bir yararı yok gibiydi.

"Sonsuza kadar uzak kalmayacağım," diyerek arkadaşlarını rahatlatmayı umdu. "Ama bir süre uzak kalmanın gerekli olduğunu hissediyorum."

Miranda başını salladı ve cesaretlendirici bir gülümseme verdi. Maud kararsız görünüyordu ama bir şey söylemedi. Arkadaşları uzun zaman önce onu bir sevgilinin ya da başka bir kocanın tam da ihtiyacı olan şey olduğuna ikna etmeye çalışmayı bırakmışlardı. Zaman zaman iyi niyetli de olsa bu çabaları onu kızdırmıştı.

Ama sonra, hiçbirisi bir insanla gerçekten bir olmanın nasıl bir şey olduğunu anlamadı, sadece öldüğünde ve senin yarını da yanında götürdüğünde

mezara. Mutlu sona ulaştıklarını düşünürken bunun bir halı gibi altlarından çekilip alınmasının nasıl bir his olduğunu bilmiyorlardı.

İnsanın geçmişi tatsızken harika bir gelecek için umut etmek ve hayal kurmak kolaydı. Hayatının en güzel günleri gelip geçtiğinde bu umutlara ve hayallere tutunmak çok daha zordu.

Mary düğün kahvaltısının geri kalanını diğerkonuklarla hafif sohbetler ederek ve hüzünlü düşünceleri bir kenara itmek için elinden geleni yaparak geçirdi. Norfolk kırsalında gezintiye çıktığında bunlar için yeterince zamanı olacaktı.

Kahvaltı nihayet sona erdiğinde Mary, Joan ve Sör Piers'a veda etti, çünkü birkaç gün içinde düğün seyahatlerine çıkacaklardı. Onlar döndüğünde Mary çoktan gitmiş olacaktı. Miranda ve Maud'a mektup yazacağına söz vererek ve onları diledikleri zaman kendisini ziyaret etmeye davet ederek yanlarından ayrıldı.

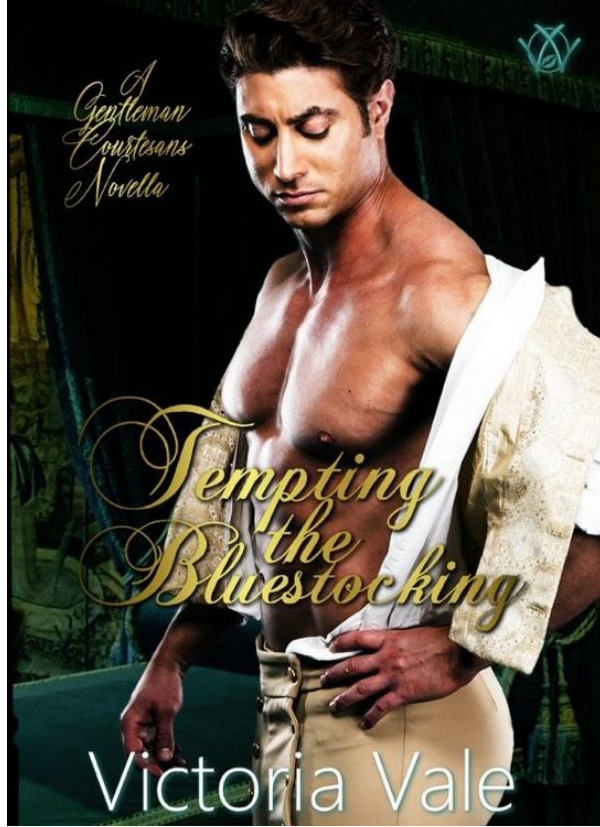
Sonra arabasına tırmandı ve bütün gün taktığı maskenin düşmesine izin verdi. Gözlerinden yaşlar süzüldü, sıcak ve yakıcıydı. Bir mendil almak için çantasına uzandı ve sulanmış gözlerini silerken, aylardır küçük çantasının içinde duran bir kart buldu. Joan bunu ona nazlı bir gülümsemeyle vermiş, Mary bir koca istemiyorsa en azından bir sevgili edinmeyi düşünebileceğini ima eden bir şeyler mırıldanmıştı. Yatağını ısıtacak ve ona eşlik edecek birini. Kendisini biraz daha az yalnız ve atılmış hissetmesini sağlayacak biri.

Burnunu çekerek kartı inceledi ve 'GC' harflerinin girdaplarını gözleriyle takip etti. Hem Miranda'nın hem de Joan'ın bu ajanstan kiraladıkları fahişelere aşık olup onlarla evlendiklerini unutmamıştı. Aynı kader onun için değildi. Ama belki de...

Başını iki yana sallayarak kartı retikülüne geri koydu ve kapatarak bu fikri tamamen aklından uzaklaştırdı.

Bu kesinlikle söz konusu bile olamazdı.

Victoria'nın Bültenine abone olduğunuzda Tempting the Bluestocking (A Gentleman Courtesans Novella) kitabının ÜCRETSİZ bir kopyasını alın!

Kaydolmak ve ücretsiz hediyeğinizi almak için [buraya dokunun](#).

CENTİLMEN FAHİŞELER

SERİ OKUMA SIRASI

1. kitabı, *Bir Kadının Portresi*'ni ÜCRETSİZ okuyun: [İndirmek için buraya tıklayın!](#)

Mevcut Centilmen Fahişeler Kitapları:

[Bir Fahişe Ne İster Bir](#)

[Skandalın Yaratılışı](#)

[Hovardanın Evcilleştirilmesi](#)

[n Benedict'iPeşinde](#)

[Mavi Çoraplıyı Baştan Çıkarmak \(ön roman\)](#)

Dullar Dörtlüsü (Centilmen Kibarların Romanlarından Bir Koleksiyon

[Noel Fahişesi \(Anda Mevcut\) Şu Arsız Tart \(Şu](#)

[Anda Mevcut\)](#)

Leydi Rodingham'ın Aşığı (Çok Yakında)

The Counterfeit Courtesan (Yakında)

VICTORIA VALE TARAFINDAN DAHA FAZLASI

BU KARANLIK ROMANTİZM SERİSİNİN TADINI ÇIKARIN, KÖTÜ ADAM

Kötü Adam
Güvercin
Kelebek Genç
Kız Hediye

SKANDAL BALO SALONU KARŞILAŞMALARI SERİSİ

Maskeli Balo

Çok Skandal Bir Evlilik Çıkarıcı

Bastan İki

Marki'ye Boyun Eğmek 'Bay

Darlinge Hükmetmek Onun

Güzel Pici

Skandal Noel Karşılaşmaları Cilt 1 Cilt

Skandal Skandal Noel Karşılaşmaları Cilt

3Noel Karşılaşmaları 2

YAZAR HAKKINDA

Seksi kahramanlar... arsız kadın kahramanlar... heyecan verici erotik romantizm.

Victoria Vale, çeşitli takma adlar altında iki düzineden fazla Romantik ve Genç Yetişkin romanı yazmıştır.

Bir erotik romantizm aşığı olarak, bir tutam baharat ve bolca ateşle tatlandırılmış, şımarık bir kadın kahramanla eşleştirilmiş seksi bir kahramandan başka bir şeyden hoşlanmaz. Bir eş ve üç çocuk annesi olarak okumaktan (tabii ki), yemek pişirmekten, dikiş dikmekten... ve bir biyografide yer alması uygun olmayan diğer aktivitelerden hoşlanıyor.

İçindekiler

[Başlık](#)

[Sayfa](#)

[İçindekiler](#)

[r Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13 Sonsöz](#)

[Ücretsiz Kitap Teklifi!](#)

[The Gentleman Courtesans](#)

[More by Victoria Vale Yazar](#)

[Hakkında](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

